

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

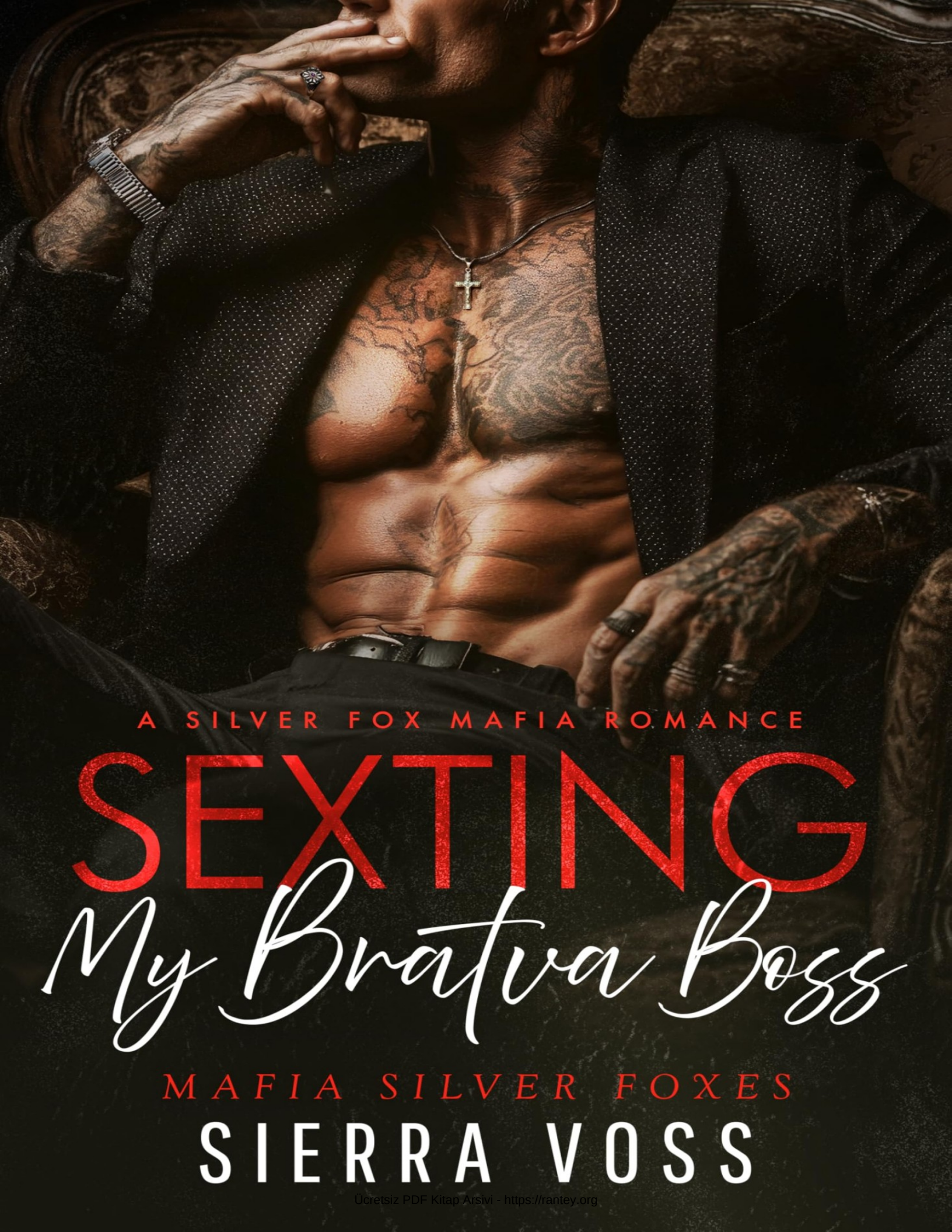
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with extensive tattoos on his arms and chest is shown from the waist up. He is wearing a dark, textured blazer over a black shirt. He has a silver cross necklace and a silver watch on his left wrist. He is holding a cigarette in his right hand, which is resting on his chin. The background is dark and ornate.

A SILVER FOX MAFIA ROMANCE

SEXTING

My Bratva Boss

MAFIA SILVER FOXES

SIERRA VOSS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

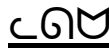
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

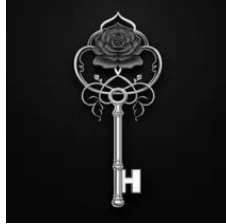

Bratva patronuma cinsel içerikli mesaj
gönderiyorum.

Gümüş Tilki Mafya Aşkı

Mafya Gümüş Tilkileri

Sierra Voss

Telif hakkı © 2025 Sierra Voss'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

* * *

*Sırların derinlere uzandığı, ahlaki açıdan gri, günahkar alfa karakterlerin
her zaman istediklerini aldığı karanlık mafya romantizmini seviyor
musunuz?*

Haber bültenime kaydolun: <https://sendfox.com/sierravoss>

*Aşk ve kadife,
Sierra*

SEXTING

My Bratva Boss

**Bratva'daki yaşlı patronuma cinsel içerikli mesaj attım.
Ödeyebileceğim kefaret ancak bedenimdir.
Ve ruhumu ele geçirene kadar durmayacak.**

Her şey Konstantin Martynov'un benim "muhasabe hatamı" yakalamasıyla başladı.

Ben sadece eski elbiseler giyen, kıvrımlı hatlara sahip, kitap kurdu sıradan biriyim.

O yakışıklı, yaşlı adama bakarken ağzımın suyu akmasın diye kendimi zor tutuyorum.

Ama beni ofisinin duvarına yasladı.

Fısıltıyla söylenen ceza sözleri.

Ellerinin sıcaklığıyla beni neredeyse orgazma ulaştırdı.

**Ona o müstehcen mesajı yanlışlıkla göndermemeliydim...
Yatağında yalnız başıma, onu düşünüyorum.**

Ertesi sabah benden şunu istediğinde yaşadığım şoku bir düşünün:

"Bana bir varis vereceksiniz, Bayan Wolfe. Ben de size tam olarak yalvardığınız şeyi vereceğim."

Ancak, borçlarımı ödemekle başlayan bu süreç, hızla tehlikeli bir bağımlılık haline dönüşüyor.

Ve beni ona zarar vermek için kullanan kişinin kim olduğunu öğrendiğinde... bu şehrin sokaklarını onların mezarlığına çevirecek.

Beni ve karnımda büyüyen bebeğini korumak için.

**Uyarı: Tehlike, gerilim, adam kaçırma ve cinayet içerir. Mafya ateşi mi? Evet! Mutlu son mu? Kesinlikle.*

İçindekiler

1. Audrey
2. Konstantin
3. Audrey
4. Konstantin
5. Audrey
6. Konstantin
7. Audrey
8. Konstantin
9. Audrey
10. Konstantin
11. Audrey
12. Konstantin
13. Audrey
14. Konstantin
15. Audrey
16. Konstantin
17. Audrey
18. Konstantin
19. Audrey
20. Konstantin
21. Audrey
22. Konstantin
23. Audrey
24. Konstantin
25. Audrey
26. Konstantin
27. Audrey
28. Konstantin
29. Audrey

Epilog

Günah ve Sırlar: Önizleme

Bölüm 1

Audrey

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Konstantin Martynov, sizi izlemesini isteyeceğiniz bir adam değil. Lüks gökdeleninde size neler yapabileceğini hayal etseniz bile.

Mafya patronu ve milyarder Konstantin Martynov, sadece bir değil, yedi şirketin CEO'su. Hem de küresel çapta.

"İyi misin?"

Soru bir tıslama gibiydi ve dudaklarımı yaladıktan sonra en iyi arkadaşım ve Martynov Global Holdings'in muhasebe ortağı Chrissy'ye döndüm.

"Terliyorsun..."

Haklı. Vücudum onun yakınımda olması ve beni izlemesi gerçeğine tepki veriyor.

Son bir yıldır gözleri her defasında bana değdiğinde vücudum tepki veriyor.

Korkmam gerekirdi. Dizlerim korkudan titremeli, kalbim endişeden teklemeliydi. Bunun yerine, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti geçti, omuzlarım geriye doğru düştü, meme uçlarım dikleşti ve saten bluzun altında pek de iyi gizlenmemişti.

Konstantin Martynov bana bir bakışıyla bile öldürebilirdi, ama onunla yalnız kalmaya cesaret edersem bana başka günahlar da yapabileceğinden eminim.

"İyiym Chris. Sadece biraz ateşim var."

Kaşını hafifçe kaldırıyor, ben de manila klasörlerini sıkıca kucaklarken göğüslerimden hiç bahsetmiyor. "Hım. Bu ofis klimalı, Audrey, ve ideal bir ortam sıcaklığında tutuluyor. Emin misin hasta falan değilsin?"

Evet, kesinlikle hastayım, çünkü kimse düzenli olarak kelimenin tam anlamıyla katil patronu hakkında fantezi kurmamalı. Üstelik bir de erkek arkadaşım olduğunu hesaba katmıyorum bile.

Zamanın ruhuna uygun olarak açılan temperli cam kapının hışırtısı bizi bölüyor.

Adamın kendisi mekana giriyor, gözleri koyu renk ahşap ve metal masaların ve üst düzey elektronik cihazların üzerinde geziniyor. Küresel bir suç örgütü için ancak en iyisi.

Bay Martynov, en kötü türden düşmüş bir meleğe benziyor. Gümüş rengi saçları parıldıyor, kırılmış çene hattı, keskin yakası ve koyu renk özel dikim takım elbisesiyle mükemmel bir uyum içinde. Dört koruması onu destekliyor; her biri kas yığını, dövme ve sessiz.

Koyu renk gözleri beni buldu ve aralık dudaklarıma odaklandı.

"Günaydın Bay Martynov," diye mırıldandı diğer dört muhasebeci, gözlerini yere indirerek.

Gözlerimi ondan ayıramama hatasına düşüyorum. Tek umudum, bunu bir tehdit ya da meydan okuma olarak görmemesi, çünkü zaten işin içine iyice girdim. Ve bu sadece iç çamaşırımın ıslak olmasından kaynaklanmıyor.

"Günaydın bayanlar." Kalın aksanıyla boğuşan sözler göğsünden gürleyerek çıktı. Yavaşça koridorda ilerledi; Konstantin Martynov ile ofisi arasında, özel bir koridorun sonunda ve her zaman koruma altında olan tek kişi bendim.

Bir adım geri çekilirken, Manolo Blahnik ayakkabılarımın çok ince topuğu yere düşmüş bir kaleme takıldı ve sendeledim, bileğimde çakan acıdan dolayı bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Büyük bir el uzanıp üst kolumu yakaladı ve beni yukarı doğru çekti.

Tam Martynov'un eline düştü.

Diğer eliyle bedenimi kendine daha da yaklaştırdı. "İyi misin?" diye sordu, sesi her zamanki gibi sakın ve duygusuzdu.

Ama gözleri karamel renginde parlıyor. Yemin ederim, aramızdaki dosya, vücudumu saran bu yoğun sıcaklıkla alev alacak gibi.

"İyiyim...Teşekkür ederim, Bay Martynov."

Bakışlarım yere düşüyor. Ve beni bu duruma sokan o aptal köpek dışı desenli topuklu ayakkabılara.

Adam geri çekiliyor ve sanki bütün oda nefesini tutmuş gibi; tüm muhasebeciler, dört güvenlik görevlisi ve mola odasına malzeme götürmeye

giden zavallı temizlikçi kadın.

"Güzel. Çünkü her zaman olduğu gibi, Bayan Wolfe, sizi sabah saat 10'da ofisimde bekliyorum."

Başımı sallıyorum, aptalca bir şey yapmaktan, mesela bileğimi daha da incitmekten, sırf tekrar onun kollarına düşebilmek için bunu yapmaktan korktuğum için yukarı bakamıyorum.

Bir anda Bay Martynov ve adamları ortadan kayboldu; çift kat kalınlığındaki beton duvarların ve kurşun geçirmez camların ardındaki koridorda gözden kayboldular.

"Kahretsin," diye mırıldandım, topallayarak masama geri döndüm ve sandalyeye çöktüm. Chrissy hemen yanımda belirdi, gözlerinde endişe ve şüphe vardı.

"İyi misin?"

"Evet, kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum."

"Endişelenme. Biraz... garip bir durumdu," kısık gözleri aslında "garip" kelimesini düşünmediğini gösteriyor, "ama Aud, bir kaleme takılıp düştüğün için seni öldüreceğini sanmıyorum. Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa aranızda bir gerginlik mi vardı?"

Ona sert bir bakış attım. Bu ofiste böyle bir şey fısıldamak tehlikeli. Ve Konstantin Martynov gibi bir adamın hizmetçiyle ilişkiye girmeye asla razı olmayacağından eminim.

"Hayır, kesinlikle yoktu. Ve bunu Sal'ın önünde söylemeyi aklımdan bile geçirme."

Yüz ifadesi kısa bir anlığına değişti ve midem bulandı. Chrissy'nin Sal hakkında ne hissettiğini biliyorum, yüzüme hiç söylememiş olsa bile. Ondan nefret ettiğini ve neden onunla birlikte olduğumu anlayamadığını görmek kolay.

Keşke ona son zamanlarda bu kararımın şüphe duyduğumu söyleyebilseydim. Bazı şeyleri kendime saklamak daha güvenli.

Bay Martynov'un devreye girip beni sahiplenmesini ve erkek arkadaşımı korkutup kaçırmasını ne sıklıkla hayal ettiğimi düşünün. Of.

"Raporlar hazır, değil mi?"

Dosyaları masamın üzerine fırlattım ve ona isteksizce gülümsedim. Omuzunun üzerinden meraklı bir bakış atarak masasına döndü ve benim gözlerim de duvardaki saate kaydı.

09:45

On beş dakikam var.

Chrissy haklı; acımasız Rus mafya babası Konstantin Martynov, yoluna çıktığım için beni öldürmezdi.

Ama eğer ben aptalca bir şey yaparak kendimi onun yoluna çıkarırsam, bunu yapardı.

Şirketten hırsızlık yapmak gibi.

* * *

Saat 10'a iki dakika kala ayağa kalkıp eşyalarımı topladım. Çok fazla bir şey değil ama son on dakikada kendimi toparladım: saçlarımı kulaklarımın arkasına attım, sevdiğim baharatlı vanilya kokusunun üzerimde olduğundan ve ter kokusunun olmadığından emin oldum ve sağ ayakkabımın topuğunun kopmayacağından emin olmak için oynattım.

Chrissy bana cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyor. Diğer iki muhasebeci bana dönüp bakmıyor bile; Martynov Global Holdings'in defterlerinin yalnızca yasal işlemleri yansıtmalarını sağlamak çok zaman alan bir iş. Kayıtlarda hiçbir yerde gizli kasalar, kara para aklama veya sessiz açık artırma gelirine dair hiçbir iz yok.

Ama Duscha gözlerini devirdi.

Bunu anlamak kolay ve beklenen bir şey. Benden hoşlanmadığını gizlemeye çalışmıyor. Duscha, Konstantin Martynov için... belki de sonsuza dek çalışıyor. Rus göçmeni olup sonradan vatandaş olmuş ve yaşına göre çok güzel bir kadın. Keskin hatları, soluk ve berrak teni, delici bakışları ve dümdüz saçları var. Eğer bu kadar kötü biri olmasaydı kıskanırdım. Duscha beni eğitti ve sadece ne yaptığımı bilmekle kalmayıp, ondan daha iyi yaptığımı fark ettiği anda benden nefret etmeye başladı.

Derin bir nefes alarak, odamızı Bay Martynov'un odasına giden koridordan ayıran cam kapıya doğru ilerlemeye başladım. Sadece bir an sürdü, ama Duscha... gülümsedi.

Bu da beni endişelendiriyor.

Bay Martynov'un gözde koruması, Lev adında genç bir adam, bacaklarını genişçe açmış, rahat bir tavırla kapının önünde oturuyor. Rahat, ama eminim Lev çıplak elleriyle bir adamın omurgasını yerinden sökebilir. Çok iri, neredeyse Martynov kadar büyük ve aynı zamanda dilsiz. Ona hafifçe gülümsüyorum ama yüz ifadesi değişmiyor. Efendisinden iyi ders almış.

Kapıyı çalmam, lüks camda yankılanan bir müzik gibiydi. Bay Martynov pencerede durmuş, şehre bakıyordu. Sağ elinin iki parmağı seğirerek içeri girmem için işaret verdi. Bu küçük hareketin ne kadar kendinden emin olduğunu ve başka ne için kullanabileceğini düşünmemeye çalıştım.

“Sayın Martynov. Az önce olanlar için özür dilerim ve tekrar teşekkür ederim—”

"Teşekkür etmenize gerek yok, Bayan Wolfe."

Döndü, gözleri vücudumu süzdü. Bir kez daha, tenimin her santimi sadece bakışına tepki verdi. Daha önce ellerinin altında yanıp kül olmamam inanılmaz.

“Dubai hakkında bana neler anlatabilirsiniz?”

Masasının yanına oturup üstteki klasörü açtım ve Dubai projelerinin gelir ve giderlerini sıralamaya başladım. Şu an, yüzeysel olarak bakıldığında, zarara yakın görünüyor; sonuçta, değerinin yarısına satılan lüks daireler inşa ediyor. Ancak bunlar tamamlandığında, Doğu Avrupa'dan kaçan suçlular için güvenli sığınaklar olarak kullanılacaklar.

İngiltere'de yeni kurduğu düşük gelirli konutlardan ve bölgedeki ana kilisenin, bağışlar yoluyla parasını aklamaya gönüllü oldukları için ne kadar minnettar olduklarından kısaca bahsediyorum. Kara Orkide projesine geçmeden önce sözümü kesiyor.

"Aşağı."

“Ben—ne?”

"Oturmak."

Teredditle deri bir sandalyeyi hareket ettirmek için elimi uzattım, ancak Martynov önündeki zemini işaret etti.

“Orada değil. Burada.”

Yutkunuyorum ve boğazımda bir taş sıkışmış gibi hissediyorum. Bu sefer soğuk terler döküyorum ve elimdeki dosya titriyor.

"Şunu yere bırak. Bir daha söylersem ayağa kalkamazsın, Bayan Wolfe."

Sessizce nefesimi tutarak dosyayı masasına bıraktım, ona doğru iki adım attım ve dizlerimin üzerine çöktüm, önünde diz çökerken acıyı bastırmaya çalıştım. Kalem eteğim ne kadar kalın olursa olsun, dizlerim daha sonra moraracaktı.

Konstantin Martynov benden çok daha uzun boylu. Burnumun iç bacağına değebileceği ve her zaman ağzımı sulandıran o hafif çıkıntıyı

görmezden gelmeye çalışarak yukarı bakıyorum.

“Bayan Wolfe.” Elini uzattı. Parmakları ve başparmağı çenemi kavradı, rahatsız edecek kadar sıkı. “Son muhasebecim maalesef... gereksiz görüldüğünde, müdürünüzün isteği üzerine sizi işe aldım. Size söyleyebilirim ki, onun işten çıkarılmasının sebebi sizin yaptıklarınız kadar vahim değildi, zólotse. Öyleyse, bana neden o pencereden bir sandalye fırlatıp, o nefis küçük vücudunuzun aşağıdaki sokakta paramparça olmasına izin vermemem gerektiğini açıklayın.”

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kuru ve gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor.

İşte bu kadar.

Ama... aklımın bir köşesinde bir şey takılıp kalıyor.

"Lezzetli" mi dedi?

Titreyen parmaklarımı gizlemek için birbirine dolayarak, içime dolan arzu dalgasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Şu anda tahrik olmamalıyım, hele ki dünyanın en tehlikeli adamlarından biri beni öldürmekle tehdit ederken. Başparmağı çenemi güven verici bir şekilde okşasa bile.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Sözler kırılğan, güçsüz geliyor. Bay Martynov gülümsüyor. Ceketinin gizli cebine uzanıp üçe katlanmış kağıtları çıkarıyor. Daha önüme bırakmadan ne olduklarını biliyorum.

“Görünüşe göre bir hata yaptınız. İşte.”

Kağıtları ayağıyla hafifçe itiyor, sanki işaret ediyormuş gibi, ama bu gösteriş amaçlı ve ne demek istediğini anlatmasına gerek yok; hangi kalemden bahsettiğini tam olarak biliyorum.

Tam olarak hangi hata?

Çünkü bu bir hata değil.

“Ve bir tane daha.”

Bir kağıt parçası daha yere düşüyor.

“Geçen ay. Ve ondan önceki ay da.”

Tüm bunlara rağmen, gözlerimde beliren o meydan okuma anına engel olamıyorum.

Fark ettiğinde kendi gözleri daralıyor. Benden yalvarıp yakarmamı mı bekliyordu?

Yalvarmalıyım; yalvarmalıyım. Kendi boğazımı burada kesmeliyim, çünkü Konstantin Martynov gibi bir adam kimsenin bunu yanına

bırakmasına izin vermez.

“Vorovka. Benden para çaldığını, altı aydır hesapları temizleyip izlerini gizlediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Yüzümü çevirmeye çalıştım ama o daha da sıkıca kavradı, yüzümü yukarı doğru eğdi, başparmağıyla dudaklarımın arasına bastırdı. O kelimeyi hırlayarak söyledi: vorovka.

Burada yeterince uzun süredir çalışıyorum, biraz Rusça anlayabiliyorum. Beni yakaladığını da anlayabiliyorum.

Vorovka hırsız anlamına gelir.

Kocaman elinin baskısı ağzımı zorla açıyor ve iki kalın parmağını yavaşça içeri sokarken gözlerim yaşıyor. Parmakları pürüzlü ve tuzlu bir şekilde dilimin üzerinde kayıyor, gittikçe daha derine iniyor, ta ki öğürüp inleyene kadar.

“Bir hata yaptınız, Bayan Wolfe. Ama... bence zekisiniz.”

Dudaklarını yalıyor ve bedenim yine bana ihanet ediyor. Bunun beni tahrik etmesinden, dizlerimin üzerinde çenem açıkken ve dilimde teninin tadının bana bunu yapmasından nefret ediyorum.

Bir an için Konstantin Martynov'dan nefret ettim.

Bu, şehvetim kadar güçlü. Ve bu yeni bir duygu değil; erkek arkadaşım Sal'ın beni inşaat şantiyesindeki muhasebe işiyle ne hale getirdiğini anladığımdan beri Martynov'dan nefret ediyorum.

Ama bunun buraya varacağını hiç düşünmemiştim.

Parmaklarını çekip, dizini iterek beni geriye doğru savurdu. Topuklarımın üzerine düştüm, derin bir nefes aldım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek dağılmış saçlarıma karıştı. Boynumdan aşağı aktılar ve saten bluzumu ıslattılar.

“Sorun şu ki, eğer sandığım kadar zekiysen, benden asla bir şey çalmazdın. Bu da demek oluyor ki, böyle aptalca bir şey yapman için çok iyi bir sebebin olmalı. Ve bana bunu hemen şimdi söyleyeceksin.”

Bölüm 2

Konstantin

Kemerimin tokası şak diye açılıyor ve gözlerinin irileştiğini görüyorum. Onun benden korkması, benden kaçmakla teslim olmak, o nefis dudaklarını benim kullanımım için sunmak arasında kaldığını anlamam, cinsel organımı harekete geçiriyor.

Çok cazip.

Audrey Wolfe ofisime adım attığı günden beri onu mahvetmeyi hayal ediyorum.

Hatta ondan önce bile. Onu o şantiyede gördüğümünden ve Olena'ya onun transferini istediğimi, daha yakınımnda olmasını istediğimi söylediğimden beri.

Her gün onun vücudunu seyretmek istiyordum.

O dolgun kıvrımlar, giydiği şık kıyafetler. Yüksek yakalı dar elbiseler ve arkasında çizgiler olan çoraplar. Acaba kalın kalçalarına bir jartiyer kemeri mi bastırıyor ve onu koparsam ne tür sesler çıkarırdı diye merak ediyorum.

Onu yiyip bitirmek istiyorum.

Ona sahip olmak istiyorum.

Ve sonunda bana bunu gerçekleştirmenin yolunu gösterdi.

"Lütfen ayağa kalkın, Bayan Wolfe."

Bir adım geri çekilip, gözlerinin kısılıp dudaklarının büzülmesini izlerken istemsizce sııttım. Eminim bana lanet okumak istiyor, çünkü o dengesiz topuklu ayakkabılarıyla ayağa kalkmak onun için zor olacak.

Bir ayağını yere basıyor, sendeliyor ve öne doğru düşerek bacaklarımı kavlıyor. Dün ütülediğim pantolonum, sıkıca kavradığı ellerinin altında buruşuyor ve penisim yeniden heyecanla seğiriyor.

"Beni soyarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsanız, işe yaramayacak Bayan Wolfe."

Bana öfkeli bir bakış attı ama yanakları kızardı. Avuç içlerini yere bastırarak dengesini sağladı ve kollarını göğsünde kavuşturarak ayağa kalktı.

Çenemi masaya doğru hafifçe eğiyorum.

"Orada."

"Ne..." Masaya, koyu renkli ahşap yüzeye baktı, sonra da endişeyle bana döndü. "Benden ne istiyorsun--?"

"Eğil," diye sözünü kestim.

Deri kemer elimde sıcacık. Audrey ne istediğimi anlamış gibi görünüyor ve gözleri irileşiyor, ama tereddütlü adımlarla masaya doğru geliyor, itaat ediyor.

İyi.

Onun dediğimi yapabileceğinden emin olmam gerekiyor. Korkutucu olsa bile.

Ellerini masaya koyup eğildi ama sırtı kaskatıydı, saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Arkasına doğru çilgınca bir bakış attı.

"Mmm mmm." Yavaşça ama kararlı bir şekilde, botumla ayaklarını daha da açtım.

Nefes alışverişi hızlanıyor.

Ama elinden bir şey gelmiyor; belinin alt kısmı kavisleniyor ve her kıvrımını saran bej renkli kalem eteğin içinde kusursuzca duran kalçasını bana gösteriyor.

Dudaklarımı yalıyorum, deri kemer elimden kayıp gidiyor, onu cezalandırmaya hazırlanıyorum.

Ardından Lev boğazını temizler.

Hiç şüphe yok, çünkü Lev'den çıkan sesler ilkel ve rahatsız edici. Yedi yaşındayken adamlarım onu sokaktan alıp neredeyse ölümüne dövdüklerinden beri hiç konuşmadı.

Dili var ama kullanmıyor.

Genç adamın, doğru kadınla birlikte olursa, kendinden geçmiş bir şekilde konuşmasını sağlayabileceğimi defalarca düşündüm. Ama askerlerimin boş zamanlarında ne yaptıkları tamamen onların işi.

"Ne."

Bana sıkılmış bir bakış atıyor ama kaşının seğirmesi bir şeylerin ters gittiğini gösteriyor. Büyük ihtimalle kendi topraklarında, çünkü Lev bu

şehirdeki askerlerin başında.

Ben başka yöne bakar bakmaz işten atıldığını anlıyor ve sessizce ortadan kayboluyor.

Audrey titreyerek nefesini verdi. Çok lezzetliydi; öne doğru bir adım atarak kalçalarımı onun kalçalarına bastırdım, elimi uzatıp bir elimle boğazını kavradım. Biraz baskı bile onun inlemesine yetti.

O benim.

"Bayan Wolfe," diye fısıldıyorum kulağına, o da kalçasını zaten zonklayan penisime bastırırken sırtırken, "Bunun bedelini bir şekilde ödeteceğim. Ve bunu sana kimin yaptırdığını söyleyeceksin; bunu senden çılgılık atarak ya da inleyerek öğrenmem gerekse bile."

Onu bıraktığım ve uzaklaştığım anda, omurgasından bir ürperti geçti.

Dizleri titreyerek dosyalarını kaptı ve ofisten aceleyle çıkarken gözlerime bakamadı.

Eğer haklıysam, Bayan Wolfe benden ne kadar nefret ederse etsin, bütün günü bacaklarını birbirine bastırarak ve tam bu masanın üzerinde onunla sevişiyor olmamı dileyerek geçirecektir.

Nefret ile şehvet arasında ince bir çizgi vardır.

"Kahretsin." Lanet olsun.

Gözlerim kapalı, avucumu cinsel organımın üzerinde gezdiriyorum, artık onun bedeninin benimkine sıkıca bastırılmış halinin nasıl bir his olduğunu bildiğim için uyumamın imkansız olduğunu biliyorum.

Lev'i çağırmak için sakinleşmeden önce birkaç derin nefes almam gerekiyor. Masamdaki bir düğme onu çağırıyor ve sessizce odaya geri dönüyor.

"Onu takip etmeni istiyorum."

İyi bir asker gibi, beni sorgulamıyor. Hiçbir zaman sorgulamadı. Lev, göz kırpmadan bakışlarıyla karşılaştığı herkesi, sessizliği kadar tedirgin ediyor.

"Gizlice," diye ekledim, masanın etrafından dolaşıp yüksek sırtlı sandalyeye otururken. "Parayı neden aldığı konusunda yalan söylüyor ve nedenini öğrenmek istiyorum. Bayan Wolfe gibi bir kadın, korkmadığı sürece aptalca kararlar almaz."

İçimde öfke kaynıyor. Sıkılmış yumruğumu gererek, tekrar salona çıkıp, onun üzerine eğilip, onu kimin kontrol ettiğini sorma isteğine karşı koymaya çalışıyorum.

Çünkü o benim. Kontrolüm altında. Ve ona tehdit hissettiren her erkeği öldürürüm.

Lev ikna olmuş görünmüyor. Hayatımda kendimi açıklama ihtiyacı hissettiğim anlar çok az oldu. Konumum ve gücüm göz önüne alındığında, açıklamalar zayıflık olarak, eylemlerimi haklı çıkarma ihtiyacı olarak görülürdü.

Ben öyle bir adam değilim.

Ben ne istersem onu yaparım, ne istersem onu alırım ve sonuçlarıyla başkalarının başa çıkmasına izin veririm.

Ama Lev'in beni yüksek sesle düşünmeye sevk etme gibi bir yeteneği var. Ve biliyorum ki düşüncelerimi kimseye asla anlatmaz, bu yüzden arkama yaslanıp detaylıca anlatıyorum.

“Ondan gerçeği öğrenip, benim olanı aldığı için onu cezalandıracağım. Sonra da onu bu işe teşvik edenleri bulup yok edeceğim.”

Lev, telefonunu cebinden çıkarıp ustaca kısa bir istek yazdı: çalışan bilgilerine erişim, mekanında kaç erkek istediğimle ilgili sorular ve biri gelirse ne yapmam gerektiği.

Kan dökülmesini istediğimi açıkça belirtiyorum, ancak nihayetinde amacım öldürmek.

Ve onu korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları gerektiğini söylediler.

Sonra dikkatimi tekrar asıl meseleye, yani imparatorluğumu yönetmeye çevirmeye çalışıyorum.

Uğruna çok çalıştığım şey.

Saklamayı düşündüğüm ürün bu.

* * *

Beş katlı bu şehir evi, çatı katında bir bar ve alt katında bir havuza sahip. Her köşesi lüksü yansıtıyor ve her bir köşesi benim ihtiyaçlarıma göre tasarlanmış.

Nedense bu gece beni tatmin etmiyor.

Üçüncü katta volta atıyorum ve nehrin karşı tarafına bakıyorum. Hava karanlık, şehir ışıkları su yüzeyinde parıldıyor.

O suya sayısız ceset attım.

Bitirmeden önce binlerce daha yatırım yapacağım.

Ve yine de... her şey anlamsız geliyor.

Hafif bir homurtuyla, kvass dolu bardağı masanın üzerinden kaydırıp odadan sessizce çıktım.

İçecek ucuz; tatlı ve ekşi, baş döndürücü bir kokusu var ki bana ekmeği hatırlatıyor. Özellikle de annemin evindeki, üzerinde küçük kırmızı çiçekler olan ekmek kutusunu. Gözlerimi kapatıyorum ve yine oradayım: Otuz yıl önceki Rusya, mutfağın köşesine yerleşirken midem gurulduyor ve gece için yiyecek olup olmadığını umuyorum.

Bu anı beni kendi mutfağıma götürüyor. Birinci katın yarısını kaplıyor, endüstriyel tarzda hazırlık masaları ve parlak siyah ve çelikten yapılmış üst düzey aletlerle dolu. Kişisel aşçımın asla ihtiyaç duymayacağı kadar çok bıçaktan oluşan bir duvar ve bir restoranın soğuk hava deposu kadar büyük bir buzdolabı.

Burada asla aç kalmayacağım.

Bunun için gerekli önlemleri aldım.

"Öyleyse bu neden yeterli değil?" diye tısladım, soğuk çelik masayı sıkıca kavradım ve göğsümdeki deliğin zonklayan yankısını hissettim.

Otuz yıl.

Otuz yıl önce o cehennem çukurundan çıktım. Otuz yıl önce anneme geri döneceğime, hayatını daha iyi hale getireceğime söz verdim.

Ve ben de öyle yaptım.

Ama beni kovdu; beni istemedi. Onu ve yeğeninin ikinci kocasını şehir merkezinde, ısıtması, suyu ve haftada bir kez market alışverişi yapılan iki katlı gerçek bir eve taşıdıktan sonra bile.

O zaman bile beni istemiyordu.

İşte burası artık benim evim—Amerika. Bu asfalt üzerinde bir imparatorluk kurdum, hayal bile edemeyeceğim kadar genişledim. Etki alanım sınır tanımıyor. Bu hafta adamlarım Çin'de, silah anlaşmamızı Uzak Doğu'ya bağlayacak dev bir kule için görüşmeler yapıyor.

Düşünmem gereken şey bu anlaşma ve sahip olduğum hisselerin genişlemesi.

Bunun yerine, onu hayal ediyorum. Tam bu masanın üzerinde uzanmış, soğuk çelikten sertleşmiş meme uçları, içine tekrar tekrar girip çıkarken yumuşak teninin zevkle dalgalanmasıyla.

Onu yalvartırken, af dilemesini, daha fazlasını, merhamet dilemesini sağlıyorum.

Audrey Wolfe.

Başımı ellerimin arasına alıp, zihnimde biriktirdiğim onunla ilgili parçaları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Daha sonra, duşta yalnız kaldığımda, geri gelecekler. Küçük elbiselerinden birini yukarı çekip, kalçasını açığa çıkarıp, kemerin kırmızı bir iz bırakmasıyla çığlık atmasını hayal ederek penisimi okşayacağım.

O cezalandırılmalı.

Çocukluğuma dair düşüncelerden kurtulmuş olarak çalışma odasına geri döndüm ve bir çekmeceyi açtım. İçinde bir dosya vardı; bana Duscha tarafından verilmişti, o kadar sadık ve entrikacı, o kadar kıskanç ve hırslı.

Audrey'nin hatasını fark eden oydu. Gerçi diğer muhasebecilerin işlerini kontrol etmek onun görevi değildi.

"Ona asla güvenmedim," diye homurdanmıştı herkes eve gittikten sonra ofisimde. Olena aracılığıyla benimle görüşme talebinde bulunmuştu ve Olena'nın da kabul etmesine şaşırmıştım.

Kadınlar.

Sürekli birbirlerini yok etmeye çalışıyorlar.

Duscha'nın haberi yoktu ama bana Bayan Wolfe'u kendime daha da yaklaştırmak için, onu daha sıkı kontrol altına almak için tam da ihtiyacım olan şeyi vermişti.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldandım, sayfayı yavaşça çevirip özgeçmiş dosyasına dikkatlice bakarken.

Orada ev adresi yazıyor, bir apartman dairesi. Muhtemelen küçük ama yeterli. Gurur duyabileceği bir şey.

"Size çok daha fazlasını verebilirdim."

Ama önce... cezalandırılması gerekiyor.

Bana borçlu olduğu şeyi vermesi gerekiyor. Yoksa ben ondan alabilirim.

Ofisin bir yerinde telefonum hafifçe titriyor. Bugün giydiğim takım elbise ceketinin altında saklı buluyorum, ama kişisel telefonum değil; iş telefonum.

İçinde her önemli çalışanın numarasının bulunduğu.

Acil durumlar için olanı.

Mesajın en üstünde tam adı ve görevi yer alıyor: Audrey Lauren Wolfe, Baş Muhasebeci.

Mesajın kendisi... evet, dikkatimi çekti. Ve onu alt etmem gerektiği gerçeğini daha da net bir şekilde ortaya koydu.

İçine tohumumu boşaltırken gözlerinin nefretle dolduğunu izle.

Audrey Wolfe bana gerçekten istediğim şeyi verecek.

Bir çocuk.

Bölüm 3

Audrey

“Sottovoce’a gitmeye ne dersin? Biraz kafa dağıtmak için bir şeye ihtiyacım var.”

Chrissy kaldırımında durdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Gerçekten mi? Sen işten sonra asla dışarı çıkmak istemezsin."

"Şey, bunun sebebi Jeanette, Grace ve Duscha ile Excel tabloları hakkında konuşmaktan pek hoşlanmamam."

Özür dileyen bir gülümsemeyle bana baktı ve taksi çağırmak için kaldırıma doğru ilerledi. Bay Martynov aptal değil; kalesi şehrin diğer ucunda, İtalyan mahallesinden ve Sal ile tanıştığım Sottovoce barından uzakta bulunuyor.

"Duscha'nın senin başının belaya girmesiyle bir ilgisi olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

Taksinin arka koltuğuna otururken şoför sözümüzü keserek, "Nereye?" diye sordu. Chrissy ona kısa ve öz bir cevap verdi, bu da bana nasıl cevap vereceğimi düşünmem için yeterli zaman tanıdı. Bay Martynov'un benden memnun olmadığını biliyordu ama nedenini ona söyleyemedim.

Chrissy, bir yıl önce Martynov Global Holdings'te baş muhasebeci olarak işe başladığından beri en iyi arkadaşım. Ondan önce, Bay Martynov'un inşaat iştiraklerinden birinde muhasebeciydim; büyükannem öldükten kısa bir süre sonra, kendimi yalnız ve evini kaybetmekten korktuğum bir dönemde Sal'ın bana bulduğu kirli bir işti bu.

Meğerse yine de öyle yapmışım.

Alnımı pencerenin soğuk camına dayayarak, Martynov'un New York'taki genel merkezi ve bizim de çalıştığımız yer olan Obsidyen Kulesi'ne, 28. kata kadar bakıyorum.

Chrissy endişeyle beni dürtüyor.

“Bilmiyorum,” diye iç çektim. “Sanırım öyle, evet. Ben... bir hesapta hata yaptım ve Duscha bunu fark edip ona söylemiş olmalı. Ofisinden çıktığımda bana öyle alaycı bir şekilde baktı ki.”

Kendimi kollarımın arasına aldım, masama doğru kaskatı kesilmiş adımlarla yürürken içimde dolaşan korku ve arzuyu hatırladım. Ayak bileğim, tökezlemekten kalan morluktan ve ardından önünde diz çökmekten kaynaklanan gerginlikten hala zonkluyordu.

Gönderiliyor.

“Her zaman huysuz biriydi,” diye mırıldanıyor Chrissy. “Gerçi neden ödevlerinizi karıştırıyor anlamıyorum. Acaba bizim ödevlerimizi de karıştırmış mıdır?”

Taksi ara sokaklardan geçerken Chris sohbetine devam ediyor, çoğunlukla Doğu Avrupa hesaplarıyla ilgilenmenin karmaşıklığından ve geceleri çektiği baş ağrılarından yakınıyor.

Onunla ilgili en çok sevdiğim şey bu; Chrissy bana sadece... var olmama izin veriyor. Bu, büyükannem vefat ettikten sonra tam da ihtiyacım olan şeydi ve Sal'ın peşinden koşmasına da bu yüzden boyun eğdim. Yas tutarken kontrolü bırakmak çok kolaydı. Birinin bana ne yapacağımı söylemesine veya sisli kayıp içinde yüzerken onların günlerinden anlamsızca bahsetmelerine izin vermek çok kolaydı.

Ama Nana çoktan gitti.

Ve Sal'ın bana yaptırdığı şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu, alevde bir güve gibi yanıp kül olmaya ne kadar yaklaştığımı şimdi anlıyorum.

Beni güvende tutan tek şey, Bay Martynov'un benimle oynamak istemesi.

Ve benden neden 50.000 dolara yakın bir para çaldığımı öğrenmek istiyor. İşin aslı şu ki, haklı; normalde o kadar aptal değilim. Mecbur olduğum için yaptım.

Chrissy'nin taksi ücretini ödediğini gösteren ses beni uyandırıyor ve onu takip ederek taksiden inip sokağa çıkıyorum. Sonbaharın başı ve ağaçlar henüz renk değiştirmese de, hava daha erken kararıyor. Soğuk bir esinti beni ürpertiyor, Sottovoce'ye doğru aceleyle ilerliyoruz.

İçerisi de pek farklı değil; Sottovoce loş ışıklı, deri ve kadife döşemeli, fısıltılarla ve gizli buluşmalarla dolu şık bir şarap barı. Sal beni ilk kez buraya getirdiğinde heyecan verici bulmuştum ve Chrissy'yi de işten sonra birkaç kez buraya getirdim... ta ki buranın aslında Bay Martynov'un rakibi

ve İtalyan mafyasının lideri Giuseppe Sartorre'nin paravanı olduğunu anlayana kadar.

"Bayan Wolfe," diye karşılıyor barmen bizi, "Bayan Lin."

Chrissy'ye o İtalyan aygırı gibi baştan çıkarıcı bakışlar atıyor ve ben de neredeyse gözlerimi devirecekken, Tanrı'ya dua ediyorum ki Chrissy gerçekten buna kanmıyor olsun.

En son isteyeceğim şey, onun da suç örgütlerinin arasına karışması, çünkü ben kendimi bile zor koruyorum.

"İki bardak beyaz şarap lütfen," diye tersledim ve o da bana sert bakışlarla baktı.

"Bay Imperi bu akşam burada değil, Bayan Wolfe. Ama uğradığınızı kendisine iletebilirim."

Sözleri soğuk.

Kalbim tekliyor.

Bu gece Sal'ı görmek istemiyorum, sadece beni tehlikeye attığı için değil.

Ben de ondan korkuyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Chrissy bardağının kenarından bana baktı. Barmen biraz uzaklaşınca, "Bir köşe masaya oturmak ister misin? Biraz daha mahremiyet?" diye sordu.

Başımı salladım, kadehi dikkatlice aldım ve ikimiz de barın karşısındaki bir köşe masasına doğru ilerledik. Koltuğa oturduğumda, koku içimde bir şeyler uyandırdı... deri kokusu.

Bay Martynov'un kemeri elinde.

Beni masanın üzerine eğip, bir yırtıcı hayvan gibi arkamdan öylece beklemesi...

Titrek bir yudum aldım, sonra bir tane daha. "Bu gece Sal'ı gerçekten, gerçekten görmek istemiyorum. Kusura bakmayın, bunu hızlıca halletsek olur mu?"

"Evet, tabii ki. Ama Audrey... aranızdaki işler pek iyi gitmiyor gibi görünüyor. Belki de ayrılmanın zamanı gelmiştir?"

Şarabın ağızda ısınmasına izin verirken dilimde hafif bir karıncalanma hissettim, başımı salladım. "Hım. İnan bana. Ondan uzak durmaktan çok daha felaket olurdu."

Chrissy homurdandı. "Yakışıklı olsa bile yatakta o kadar iyi olamaz Aud."

Bu beni güldürüyor. "Haklısın. Aslında Sal biraz... eee, kibarca söylemek gerekirse bencil. Ya da odaklanmış. Ama sadece kendine odaklanmış."

"Hepsi öyle değil mi?" diye mırıldanıyor Chrissy ve ikimiz de bardaklarımızın içine kıkırdıyoruz.

"Bilmiyorum," diye iç çektim arkama yaslanarak. "İş yerinde her şey karışmışken onunla ilişkimizi bitirmek biraz karmaşık olabilir. Bay Martynov'un bana tekrar güvenmesini ve beni işten çıkarmamasını sağlamam gerekiyor."

"Asla yapmazdı Aud. Terfi etmen için bir sebep vardı, biliyorsun."

"Evet, Duscha o asık suratıyla işini koruyabiliyorsa, belki benim de bir şansım vardır."

"Onun sana neden kin beslediğini anlamıyorum. Onun hakkında hiç kötü bir şey söyledin mi? Bay Martynov'a?"

"Hayır, asla. İnan bana, o ofiste olduğumda neredeyse hiç konuşmuyoruz. Ya da en azından o neredeyse hiç konuşmuyor. Raporu gözden geçiriyorum, gözlerimi kağıtlardan ayırmıyorum, sonra da çıkmam için işaret ediyor. Hepsi bu."

Chrissy sırttı.

Chrissy bu teoriyi çok uzun zamandır aklında tuttuğu için, daha o söylemeden ne olacağını biliyorum.

"Bence sana karşı yumuşak davrandı çünkü sana karşı bir şeyler hissediyor, Audrey. Biliyorsun, aklında yasak bir ofis aşkı var."

İstemsizce gülümsüyorum, çok saçma bir fikir.

"Çok fazla kitap okuyorsun. İnan bana, Konstantin Martynov gibi bir adamın romantizmle hiç ilgisi yok."

"Pekala. Ama yine de sorun değil, değil mi? Yani, bu sorundan kurtulmak için mutlaka seks yapmanız gerekiyorsa, daha kötü şeyler de var."

"Chris!"

Hafifçe sarhoş bir halde, kahkaha atarken ağzını elimle kapatmak için masanın karşısına atıldım. Hem barmenin hem de köşelere ve masalara yerleşmeye başlayan müşterilerin dikkatini çekiyorduk.

Şarap, sandığımdan çok daha hızlı bir şekilde beni etkiledi. Her şeyden önce, barmenin gerçekten de Sal'a burada olduğumu söylemiş olabileceğinden ve her an gelip Chrissy'nin patronumla yattığım hakkında konuşmasını duyacağından çok korkuyorum.

Bu hiç iyi karşılanmazdı. Sal son zamanlarda... dengesizdi. Ve henüz fiziksel kavgalara dönüşmemiş olsa da, son geldiğinde büyükannemin Roseville Dogwood vazolarından birini kırdı. Hem maddi değeri hem de nostaljisi paha biçilmezdi. Günlerce ağladım.

"Tamam, sanırım işimiz bitti," diye azarladım onu, ama aslında kızgın olmadığımı anlaması için gülümsedim.

Her şeyden çok dikkatim dağılıyor.

Patronumun düşünceleriyle... çünkü Chris'in haklı olma ihtimali ne kadar? Başka ne açıklayabilir ki, benden hırsızlık yaptığımı bildiği halde bugün ofisinden çıkmama izin verdi?

Konstantin Martynov'dan kimse bir şey çalamaz.

Bu da demek oluyor ki, ya benim için yeni bir ceza seviyesi üzerinde kafa yoruyor, ya da Chris haklı ve bana karşı bir zaafı var.

* * *

Kırk beş dakika sonra daireme girdim ve biraz sendeledim.

"Defolun gidin," diye mırıldanarak bu sabah beni yarı yolda bırakan topuklu ayakkabıları ayağımdan attım.

Dairem küçük ve karanlık, sadece oturma odasına kehribar rengi bir ışık yayan küçük bir lamba var. Bu ortamın bana hemen ne kadar sıcak ve sakin bir his verdiğini çok seviyorum ve şimdi sanki içinden patlayacakmışım gibi hissettiğim kalem eteğimin fermuarını açmaya başlıyorum.

Odayı geçerken üzerimdeki kıyafetlerin çoğunu çıkarmayı başardım, sadece bu sabah giydiğim ipek külot ve ona uygun sütyenimle kaldım. Mutfığa gidip kız arkadaşlarımla yiyeceğim akşam yemeği için bir şeyler aramaya başladım—saat 7'yi geçtiği için bulabildiğim her şeyi yedim.

Mutfak tezgahına yaslanıp soğuk et ve kraker yerken, Konstantin'in beni masasının üzerine eğdiği anı bir kez daha hatırladım.

Bay Martynov.

Ah, onu adıyla anmaya başlayamam artık—eğer yanlışlıkla yüzüne karşı "Konstantin" diye seslenirsem, bu da kayıp 50.000 dolar kadar kötü olur eminim.

Sadece para kayıp değil.

Artık burası Sal'ın.

İnleyerek başımı tezgâhın üzerine yasladım. "Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadım.

Bir şekilde kendimi iki suç örgütü arasında sıkışmış buldum. O kadar saçma ki, önce gülüyorum, sonra hemen gözlerim yaşıyor, çünkü Nana beni şimdi görseydi, yüzündeki hayal kırıklığını şimdiden hayal edebiliyorum.

Bunu senin için yaptım. Son birkaç ayda rahat olmanı istedim sadece.

Suçluluk duygusunu bir kenara bırakarak buzdolabını tekrar açıyorum ve eski bir Riesling şişesi buluyorum. O kadar eski ki, bir yudum aldığımında ekşi, sirkeli ve baskın bir tadı var. Ama bu gece, büyükannemi ve son anlarında nasıl mücadele ettiğini düşünmek istemiyorum.

Kendi sonumun, belki de canı patronumun ellerinde, nasıl olabileceğini düşünmek istemiyorum.

Hayal kırıklığına uğramış, hafif sarhoş ve dünyaya kızgın bir halde, çantamın yanına gidip cep telefonumu aramaya başladım.

Bu kötü bir karar.

Burun kıvrarak, kafamın arkasındaki mantık sesini görmezden geliyorum ve daha önce hiç mesaj atmadığım bir numaraya doğru aşağı kaydırıyorum. Kişinin adı: Son Çare.

Bir uyarı.

Bu, Konstantin Martynov'un doğrudan numarası; sadece rakipleri tarafından yakalanırsak kullanılacak. Tehdit edildik. İşkence gördük.

Ona, peşinden geleceklerini haber vermenin bir yolu.

İşin komik yanı, Martynov'un örgütündeki çoğu kişinin bu numaraya sahip olması.

Ama onların her biri, onu son çare olarak kullanmaktan başka bir amaçla kullanmaya cesaret edemiyor.

Parmaklarımı Last Resort'un üzerinde gezdirirken dudaklarımı yalıyorum. Sanki bütün gün kaynayan bir su ısıtıcısı gibi vücudum ve buharını dışarı atmam gerekiyor.

Yeni bir mesaj açmadan önce, ekranın üst kısmında bir bildirim belirliyor.

Bu, Sal'dan gelen bir mesaj.

Sen ne yaptın be salak, küçük aptal?

Küçük aptal. Bu onun bana taktığı en yeni lakap.

Cevap vermeyi reddederek, bunun yerine Son Çare'ye dokunup, şarap, öfke, korku ve Konstantin'in üzerimde durduğu düşüncesiyle hâlâ

bacaklarımın arasında biriken sıcaklığın etkisiyle hızlı ve öfkeli bir mesaj yazıyorum.

Eğer beni baştan çıkarmakla tehdit edeceksen, en azından bunu gerçekleştirmelisin. Belki de bir kadını tatmin etmek için küresel bir imparatorluk yönetmekle çok meşgulsün.

Mesajı gönderirken, dairenin serin havasında meme uçlarım hafifçe kabarıyor, sonra daha da belirginleşiyor:

Sanırım bu işi kendim halletmek zorunda kalacağım.

Telefonu tezgâhın üzerinden kaydırıp, ipek külotun altına elimi soktum ve zonklayan klitorisimi kolayca buldum. Parmaklarım ona değdiği anda inledim; bu ses, Konstantin'in ofisinde, ereksiyonu kalçama bastırılmış haldeyken çıkardığım sese benziyordu.

Gözlerimi kapatıp, gardiyanın müdahalesi olmadan fantezinin devam etmesine izin verdim:

'Bunun bedelini bir şekilde ödeteceğim.'

Sonra ne yapacaktı acaba? Eteğimi yukarı çekip, tenim kızarana ve tahriş olana kadar popoma mı vuracaktı?

Fermuarını açtı ve kendini elle tatmin etti, sertleşmiş penisini vajinamın kıvrımları arasında ovuşturdu mu?

'Bunu sana kimin yaptırdığını söyleyeceksin.'

Onun bana dokunmasını istediğim şekilde taklit etmeye çalışırken, bir kez daha hayal kırıklığıyla inledim; ince parmaklarım Konstantin Martynov'un büyük elleri ve sert dokunuşuna karşı koyamazdı. Ama gün boyu gergin, tahrik olmuş ve tehlikede hissettikten sonra, rahatlamam için ihtiyacım olan tek şey şaraptı...

'Bunu senden çılgık atarak ya da inleyerek öğrenmem gerekse bile.'

Orgazm beni şiddetle sarıyor, merkezimden meme uçlarımın sert tepelerine doğru bir dalgalanma gibi yayılıyor, bacaklarım açık bir şekilde titremeler geçiriyorum ve arzularımın ıslak sesleri küçük daireyi doldururken parmaklarımla orgazmı yaşıyorum.

Nefesimi toparlamam biraz zaman alıyor.

Tezgahın karşısında telefonumun ekranı aydınlandı.

Sal muhtemelen Kule'deki olay hakkında birinden bir şeyler duymuştur. İçeride benden başka bir köstebek olduğunu biliyorum ama nedenini çözemedim. Her halükarda, artık Martynov'un radarına girdiğim için çok kızacak.

İç çekerek ekrana dokunuyorum.

Bildirim Chrissy'den, ayrı taksilerle gittiğimiz için sağ salim dönüp dönmediğimi soruyor. Cevap yazmaya başlıyorum ama sonra başka bir mesaj dizisinde üç küçük nokta görüyorum—

Last Resort'a gönderilen mesaj.

Patronuma birkaç dakika önce gönderdiğim o pis, küstah, sert meydan okuma. Cevabını bekliyorum ama hiçbir cevap yok.

Üç küçük nokta kayboluyor.

Mesajımın altında "Saat 19:45'te okundu" şeklinde küçük bir ifade yer alıyor.

Kahretsin.

Konstantin Martynov gibi bir adam için sessizlik ölüm cezası demektir.

Bölüm 4

Konstantin

Filmlerdeki gibi, Obsidyen Kulesi'nin güvenlik merkezi bodrumda değil. Karanlık, nemli veya kalın beton duvarların ardında kilitli de değil.

Adamlarımın her zaman erişime sahip olmaları gerekiyor.

Her zaman erişime ihtiyacım var.

"Taşınmak."

Bekçi göz teması kurmuyor, hatta gözünü bile kırpmıyor; sanki komuta merkezinin bulunduğu ikinci kata çıkıp sandalyesini işgal etmem normal bir olaymış gibi. Sandalye yıpranmış ve rahat, on altı metrelik duvarın büyük bir bölümünü kaplayan bu monitörlerin önünde saatlerce oturmak için yapılmış. Ayağa kalkıyor, kahve fincanını ve telsizi alıyor ve uzaklaşıyor.

Lev diğer herkesi dışarı çıkardı. Sırtı bana dönük bir şekilde ana kapıda duruyor ve camdan dışarı bakıyor.

Bu kapı, korumalarımın binaya çıkmasını sağlayan beş kapıdan biri ve onlara mümkün olan en hızlı erişimi sağlıyor.

Duvarların tamamı cam kaplı polikarbonattan yapılmıştır; kurşun geçirmezdir ve birinci kattan sonra binaya giren her bir kişinin gözlem altında tutulmasını sağlar.

Gözlerim televizyonları hızla tarıyor. Bulmam biraz zaman alıyor ama işte orada—Audrey Wolfe, sabah tam 8'de binaya giriyor.

Sırttım.

Artık nerede olduğunu bildiğim için onu takip etmek daha kolay. Giriş kartını okutuyor, iki güvenlik noktasından geçiyor, biriyle selamlaşıyor, yürüyen merdivene doğru ilerliyor. Bu merdiven onu bu kata çıkaracak ve tam bu ofisin önünden geçecek.

Ve öyle de yapıyor.

Sandalyeyi çevirip izliyorum.

Bugün topuklu ayakkabı giymiş; ya tekrar tökezlemekten endişeleniyor ya da ayak bileği ağrısıyla uğraşıyor.

Lev, kendini daha az belli etmek için yüzünü yarı çevirmişti. Bana baktı ve onun da görünüşündeki farkı fark ettiğini biliyordum.

Koyu renk saçları düzgün ve kusursuzca şekillendirilmiş olmak yerine kabarık görünüyor. Vücuda oturan bir etek yok, çorap yok, baştan çıkarıcı bir dekolte yok; kalçalarından aşağısı genişleyen ve neredeyse ayak bileklerine kadar uzanan bir elbise giymiş.

Bu, başımın dertte olabileceğinin ilk işareti: Eğer onu sadece görünüşü için isteseydim, rahatsız olurdum. Ama kıyafetinde, kıvrımlarını ve çıplak tenini gizleme biçiminde bir şey var ki, onu daha da keşfetmek istememe neden oluyor.

Komuta Merkezi'nin önünden geçip asansörlere doğru gözden kayboldu.

“Gelin,” dedim sessizce, ayağa kalkıp odadan çıkış yolunu göstererek. Lev arkamdan çıkarken, normal güvenlik görevlileri de verimli bir şekilde içeri girdiler. Asansörlerden otuz metre uzakta bekledim, ama Audrey bir asansöre bindiğinde asla başını kaldırmadı. Yere bakıyordu.

İstemsizce sırtıma başladım. Gergin ve dağınık olduğu, muhtemelen çünkü olaylardan dolayı böyle olduğu açıkça görülüyor...

Ve dün gece bana gönderdiği o iğrenç mesaj.

Kapılar kapanıyor ve Lev'e arkamdan gelmesi için işaret ediyorum. Merdivenlerden hızlıca, kolayca çıkıyoruz. Benden neredeyse yirmi yaş küçük olabilir ama ben aptal değilim; benim işimde formda kalmak önemli.

Vakit geçirmek için sekizinci kata çıkıp tedarikçilerimle görüşüyorum. Nadir bir ziyaret ve bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenerek gerginler. Ön taraftaki sevimli sekreter bana takma kirpiklerini kırıştırıyor. Ona neredeyse hiç dikkat etmiyorum.

Birkaç dakika sonra, Audrey'nin büyük olasılıkla ofiste yerini aldığını düşünerek, Lev ile birlikte asansöre bindik. Kapılar açıldığında içerideki dört çalışan hızla ve sessizce dağıldı. İçeri adımımı attığımda, yavaşça aydınlanan rakamlara odaklandım.

Onu bugün göreceğimi düşünmek bile beni heyecanlandırıyor. Nefesimi kontrol altına almak, kaslarımı gevşetmek biraz zaman alıyor.

Onu, av hayvanı olduğu gibi avlamak istiyorum.

Obsidyen Kulesi'nin en üst katına ulaştık; burada en önemli üç bölüm yer alıyor: muhasebe, uluslararası ilişkiler ve yönetim.

Ve tabii ki, ofisim.

“Günaydın, Bay Martynov,” diye usulca cevap verdi muhasebe kızları

—

Audrey hariç hepsi.

Masasında bir şeyler karıştırıyor, bilgisayar ekranı siyah, yanakları kızarmış.

Yüzümdeki alaycı gülümseme daha da genişliyor.

Koridordan hızla geçip ofisime doğru ilerlerken, kapı kapanana kadar bekliyorum ve ardından iç kısımdaki camı buzlu hale getiren düğmeye basıyorum.

Bir düğmeye daha basınca, üç bölüme bakan küçük bir ekran beliriyor. Hızla görmek istediğim sahneye geçiyorum: Hâlâ kekeleyen Audrey, diğer kadınlardan birinin ona sorduğu soru karşısında hazırlıksız yakalanıyor.

Lev'in başparmağı telefonunun ekranında zahmetsizce gezinirken, derin, erkeksi, yapay bir ses şöyle diyor: "Çözebileceğim bir sorun var mı?"

"HAYIR."

Lev bir adım geri çekildi.

Sesimdeki hırıltı beni de şaşırttı, ama Audrey'nin topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayak bileğini ovuşturmasını izlemeye dalmış bir şekilde ekrana odaklanmaya devam ettim. Sonra omzunun üzerinden bana baktı.

Söylemediğim şey şu:

Bu benim sorunum. Sadece benim halledebileceğim bir şey.

"Bayan Wolfe'u bana getirin."

Ekranda dudaklarını yalıyor. Bunu beğendim, bu yüzden ekledim: "Bir saat sonra. Önce terlesin."

Gerçek bir asker olan Lev, tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti.

* * *

Bir saat sonra ekranda belirir. Audrey, onun yanında olduğunu görünce irkilir ve konuşmayınca daha da tedirgin olur.

Ama o, adamın peşinden gidiyor.

Ofis kapımı açan anahtarı hafifçe okşarken koridorda onun gölgesini görüyorum. Lev hâlâ dışarıda.

Dikkatlice içeri giriyor ve yakından bakınca daha da güzel olduğu ortaya çıkıyor. Dağınık koyu saçları, yorgun gözleri, gerginlikten ısırılmış dudakları...

"Oturmak."

Onun tereddüdü beni gülümsetiyor.

"Bu sefer bir sandalyede oturacaksınız, Bayan Wolfe."

Audrey sendeliyor ama itaat ediyor, gözleri yerde, yavaşça Chesterfield sandalyesine oturuyor. Sandalye, bedenini öyle bir şekilde sarıyor ki, kıskanıyorum.

Masanın arkasından o kadar hızlı çıkıyorum ki, kadın irkiliyor ve bu çok lezzetli.

Ona yaklaştıkça, sandalyenin arkasında dolanıp durdukça, kokusunu daha çok alabiliyorum: Narenciye ve vanilya. Ağzım sulanıyor.

Onu yiyip bitirmek istiyorum.

"Bayan Wolfe," diye fısıldadım, eğilip dudaklarım kulağına değene kadar, "Sanırım dün gece yaramazlık yaptınız. Patronunuzla o şekilde konuşmak... itaatsizlik değil mi, itaat etmemeye karar verdiğinizde?"

Titrek bir nefes alıyor.

"Ben... Bay Martynov, özür dilerim... Biraz fazla şarap içtim ve—"

"İnsanlar içki içince gerçekler ortaya çıkar diye bir söz yok mu?"

Daha önce fark ettiğim kızarıklık geri döndü, krem rengi elbisesinin yüksek yakasının altından boynuna doğru zarıfçe yayılıyor.

"Peki, Bayan Wolfe, söyleyin bakalım. Söylediklerinizde ciddi miydiniz? Benim gibi bir adamın bir kadını tatmin edecek vakti olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Bu benim için çok fazla ve arkadan çenesini kavrayıp, gözlerimiz buluşana kadar başını dikkatlice yukarı doğru eğiyorum. Nefes nefese kalmış, göğüslerini yukarı doğru çekiyor, bu da beni bu edepli elbiseyi üzerinden yırtıp atmak istememe neden oluyor.

"Ne yazık ki, yanıldığınızı kanıtlamama fırsat vermediniz. Ama merak ediyorum... tehdidinizi gerçekleştirdiniz mi?"

Sandalyeyi etrafından dolaşarak geriye doğru ittim, zeminde sürtünme sesi duyuldu.

Lev içeri girmemesi gerektiğini biliyor. Benim kendimi savunabileceğimi, hatta bu kadar sinir bozucu bir kadına karşı bile kendimi koruyabileceğimi biliyor.

Yavaşça önünde diz çöktüm, ellerim onun sandalyeyi tuttuğu yerin üzerini örttü.

“Kendine dokundun mu?”

Dudaklarını sıkıca büzünce, sandalyeyi tekrar sertçe itiyorum.

"Kim olduğumu biliyorsunuz Bayan Wolfe. Bana tekrar sormanıza gerek kalmazın."

Nefesi kesilir ama hemen cevap verir: "Evet! E-evet, yaptım. O mesajı gönderdikten sonra kendime dokundum."

Hafif bir homurtuyla ayak bileklerini kavradım ve ellerimi yavaşça baldırlarına doğru kaydurdum.

Dokunuşum karşısında titriyor.

"Peki, o güzelim vajinanın içindeyken aklından ne geçti?"

"Ben—ben düşündüm," gözleri parladı, ayaklarını yere daha da sağlamca bastı, "Senden ne kadar nefret ettiğimi düşündüm."

Bir anda onu yok etmek, ona sahip olmak, kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum. Ve ona bir ders vermek istiyorum.

Elbisesinin eteğini yukarı çekip parmaklarımı uyluğuna batırdım, masaj yaparak ve hafifçe iterek araladım.

"Benden nefret ediyorsun."

"Evet."

Kelimeleri zorlukla ağzından çıkarıyor, ama çenesi dik, meydan okurcasına.

"Hım. Demek beni düşünüyordun."

"Ne?"

Külotunu bacaklarından aşağı doğru çekerken, dizlerine geldiğimde yırtıp atarken, tekrar nefesi kesildi. Külot sol tarafa bir yerlere fırlatıldı.

"Kendine dokunurken beni düşündün. Benim ne yaptığımı düşündün?"

"BEN-"

Bacaklarını kavrayıp kaldırırken, sandalyeyi ve onu kendime doğru çekip bacaklarını omuzlarıma üzerine yerleştirirken gözleri bana kilitlenmişti. Bir an dizlerini birbirine sıkıştırmaya çalıştı ama hırlamamla vazgeçti, iç uyluğuna bir öpücük ve ardından bir ısırık kondurmama izin verdi.

Sonra da poposuna bir tokat attım.

Ya da bu pozisyonda ulaşabildiğim kadarı.

"Ah!"

Bu bir tepki, gerçek bir acının belirtisi değil. Bunu biliyorum çünkü şimdi onun arzusunu koklayabiliyorum, sadece birkaç santim ötede onun misk kokusu. Bir öpücük daha, sonra bir tane daha—

Ve onun merkezine ulaşıyorum.

"Ne düşündüğünü söyle bakalım," diye mırıldandım, sakalımın onun narin tenini gıdıklamasına izin vererek.

Audrey inliyor.

"Seni düşündüm—bizi, burada—beni masanın üzerine eğdiğin o anı ve, ve..."

Ben kısa ve hızlı bir şekilde, sadece bir kez, tam tomurcuğunun üzerinden yalayınca kekeleyerek durdu. Audrey'nin dizleri titredi, beni kendine daha da yaklaştırmak için eğildi.

Artık konuşmaya gerek yok. Yüzümü vajinasına gömüyorum, fazla bir şey yapmama gerek kalmadan ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. Uyluklarını yoğuruyorum, sonradan morluk bırakacak kadar sıkıca kavıyorum ve çığlıkları yarı zevk, yarı acı olana kadar klitorisini emiyorum.

Sonra duruyorum.

Tam gelmek üzereyken.

Bunu anlayabiliyorum çünkü ben ondan uzaklaşıp ayağa kalktığımda vücudu kaskatı kesiliyor. Audrey'nin gözleri kocaman açılmış, gözbebekleri büyümüş ve kararmış, ağzı açık bir şekilde nefes nefese kalmış.

Utanarak bacaklarını bir araya getirip sandalyede doğrulmaya çalıştı. Krem rengi elbisesinin altından, ilgi bekleyen meme uçlarının uçlarını görebiliyordum.

"Ayağa kalk."

Evet, öyle.

Sonunda anladı.

O benim.

"Hayır," diye sertçe bağırdım, o iç çamaşırlarını almak için hareket ederken. "Bırak onları."

Kolundan sıkıca tutarak onu kapıya kadar götürdüm, bacaklarının sırlıklam olduğunu biliyordum. Hâlâ onun kokusunu alabiliyordum; yüzümde, sakalımda, bu odada.

Eli kapı kolunda, ama ben ona fısıldayarak durduruyorum.

"Bütün gün bunu düşünmenizi istiyorum, Bayan Wolfe. Sizi ne kadar kolay orgazma ulaştırabileceğimi düşünün. Benim için hiçbir şey değil;

tetiği çekmek kadar kolay. Bu gece eve gittiğinizde, yine kendinize dokunacaksınız ve bunu düşüneneceksiniz. Sizi bu sandalyede nasıl elde ettiğimi. Anladınız mı?"

Başını istemsizce geriye atarak, kalçasını bana doğru bastırarak onayladı.

Daha fazlasını istiyor. Güzel. Eğer çaresizse, dediğimi yapacaktır.

"Benden hırsızlık yaptığınız için cezanızın ne olacağını düşünüm, Bayan Wolfe."

Omuzunun üzerinden, korkmuş gözleri benimkilerle buluştu.

"Bana bir varis vereceksin."

Bölüm 5

Audrey

Cuma.

Cuma geldi ve ben... gelmedim.

Konstantin'in bana söylediği şeyi yapmaya, kendime dokunmaya ve onu, o odada herkesin önünde bana yaptıklarını düşünmeye çok korktum.

Çok beğendiğim için korktum.

Korkuyordum çünkü hayatımda yaşadığım en iyi neredeyse seks deneyimiydi.

Ve beni o kadar ıslatan adam, muhtemelen o sandalyeyi yeniden döşemek zorunda kalacakları için, patronum ve tam bir katil.

Koridorda bir gürültü koptu, sanki adamın kendisini çağırmışım gibi. Sıçradım, elimi göğsüme götürdüm ve çift kilitli kapıya baktım. Konstantin'in benden bıktığına karar verme ihtimali ne kadar? Beni, kendi çocuğunu taşımam, istediği gibi kullanacağı bir köle olarak kullanmam yerine, benden kurtulmanın daha kolay olacağına karar vermiş olabilir mi?

Dikkatlice, yalınayak yaklaştım. Gözetleme deliğinden baktığımda kim olduğunu görünce de rahatlamadım.

Sal.

Kahretsin. Bütün hafta ondan kaçındım ama bundan kaçış yoktu. Ona olanları anlatmak zorundaydım ve bu da Konstantin Martynov'un kayıp parayı bulduğunu itiraf etmek anlamına geliyordu.

"Aman Tanrım, sadece senmişsin."

"Sadece ben. Sadece ben. Kim olduğunu düşündüğünüzü biliyoruz, değil mi? Kimden korktuğunuzu? Sizi ortadan kaldırmak için birini göndereceğini mi düşünüyorsunuz?"

Dudaklarımı ısırdım, bundan korktuğumu itiraf etmek istemiyordum. Martynov'un adamlarının beni alt edip olayı kaza ya da intihar gibi göstermeleri zor olmazdı.

"Aklını kaçırmışsın," diye tısladı Sal, ben kilidi tekrar sürgülerken küçük dairenin içinde volta atarak.

Burada olmasından nefret ediyorum ama tüm hafta ondan kaçındıktan sonra ona hayır diyemedim de.

Kimse Sal Imperi'ye hayır diyemez; en azından, elini geri çekip beni morartmakla tehdit ettiği her seferinde bana bunu söylüyor.

Bunu yapmazdı... ya da... yapacağını sanmıyorum. Çok fazla insan fark ederdi, özellikle de Bay Martynov, çünkü artık onun da dikkatini çekmiştim ve Sal bundan hoşlanmıyor.

Sal korkmuş—muhtemelen benden daha çok korkmuş.

"Şu anda seni izliyor, biliyor musun? Konstantin Martynov seni izlerken senden ihtiyacım olanı nasıl alacağım ki?"

Pencerenin önünde durup, sanki Martynov'un adamları şu anda aşağıdaymış gibi sokağa bakıyor. Ama değiller...

Sağ?

"Sorun yok," diyorum, mutfak tezgahına rahatça yaslanıp onu yatıştırmaya çalışarak. Sadece aramızda sağlam bir şey olsun istiyorum, çünkü Sal çok kızgın.

"Sorun yok mu!? Sorun yok mu!? Onun sizi izlediğini fark ederseniz ameliyat odasına giremeyeceğinizi anlıyor musunuz?"

"Sal, bunun bir muhasebe hatası olduğunu düşünüyor. Sadece benim aptal olduğumu düşünüyor, hepsi bu."

Gözlerinin ardında yaşanan savaşı görebiliyorum; tek istediği benim bir aptal olduğuma inanmak, ama gerçeği biliyor. Bu yüzden beni seçti. Bu yüzden Martynov'un Obsidyen Kulesi'ne sızmak için beni seçti.

"Belki de o paranın tamamını çalmamı sağlamasaydın, o durumu fark etmezdi!"

Öfke dolu sözlerime engel olamıyorum; bütün hafta içimde birikmişlik hissettim, kendime dokunmaktan korktum ama aynı zamanda her şeye can atıyordum. Meğerse inanılmaz derecede azgın olmak, gangster sevgiliniz belinde Glock tabancayla dolaşsa bile, sizi tam bir cadıya dönüştürebiliyormuş.

Sal odanın karşısına doğru yürürken, kendi aldığım çiçek vazosunu devirdi. Vazoyu paramparça ediş şekli beni ürkütmeliydi ama bu aldığım

dördüncü vazo ve onu da ikinci el eşya satan bir dükkandan almıştım. Birkaç ay önce dersimi almıştım.

"En başta borç almasaydınız, parayı çalmanıza gerek kalmazdı, değil mi?"

Tüylerim diken diken oluyor ama Konstantin'in bana verdiği ürpertiye benzemiyor. Sal beni tehdit ettiğinde hissettiğim şey heyecan değil, tiksinti. Sinirlendikçe sesi incelen bir sırtlan gibi çıkıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan Konstantin Martynov'dan daha çok nefret ediyor olabilirim.

Sal ile tanışmasaydım, bu durumda olmazdım.

Eğer büyükannemin evdeki palyatif bakım masraflarını ödemek zorunda kalmasaydım...

"Ben hallederim," diye kekeledim, o tezgâhın üzerinden eğilirken. Gitmesi için her şeyi söyledim. "Eğer beni orada tutuyorsa, önemli olduğum içindir, değil mi? Çünkü ben... değerliyim."

Gözleri kısıyor ve ben hemen kendimi düzeltiyorum: "Çünkü ne yaptığımda iyi olduğumu biliyor; parasını saklamakta."

Sal arkasını dönüp gür saçlarını eliyle düzeltti.

Yakışıklı; klasik bir İtalyan çocuğu, omuzları kaslı ama yemeğe çok düşkün olduğu belli. Pantolonu ütülü, düğmeli gömleği açık, sonbahar havasına rağmen terden sıırılsıklam olmuş içliğinin altından sallanıyor.

"Sal, ben... Ben sürekli para çalmaya devam edemem."

Kolunu tezgâhın üzerinden savurarak su bardağını, mutfak eşyaları kavanozunu ve baharat rafını devirdi. Hepsi yere düşüp paramparça oldu. Ben de bu fırtınanın bir an önce bitmesi için dua ederek buzdolabına yaslandım.

"O paraya ihtiyacım var, Audrey," diye tısladı ve bana doğru yaklaştı. Uzandı ve benimle aynı boyda olmasına rağmen elini boğazıma doladı.

Sıkı.

Öyle sıkı ki, anında nefes alamıyorum ve kendi elim onun bileğini kavırıyor.

"İçinde-"

Adını söyleyemiyorum, nefes borumdan kısa bir patlamayla hava çıkıyor. "Saa—"

"O paraya ihtiyacım var, Audrey. Beni mahvettin. Hata yaptın."

Diğer elini de yukarı kaldırıyor.

Boğazımı sarıp sıkıyor.

Bir şey gıcırıyor, kemiğe benzeyen bir şey.

İnleyerek kısık bir ses çıkardım ve bacağım kontrolsüzce tekmeleyerek yana doğru savrulan çöpe çarptı. Küçük daire anında çöp kokusuyla doldu. Sal küfrederek, ayakkabılarını kirletmemek için hızla uzaklaştı.

Bu dengesizlik, onun elinden kurtulmam için yeterli.

Kapıya kadar ulaştım ama beni sertçe kapıya çarptı. Sol elimdeki parmaklarımdan biri garip bir şekilde ezildi ve acıyla bağırdım.

Sal bana yapışmış, vücudu terli ve sarımsak, araba derisi ve sigara kokuyor. Çaresizce tekrar çığlık atıyorum ve bunun sonum olduğundan eminim.

Birkaç dakika önce Konstantin Martynov'un beni öldürmek için birini gönderdiğinden korkuyordum, ama... eminim ki bu, bundan daha merhametli bir şey olurdu.

Sal başımı sertçe kapıya bastırıyor ama benim acımdan çok fazla zevk alıyor. Kilidi açmayı başarıyorum ve sertçe geriye doğru çekerek kapıyı neredeyse açıyorum.

Tekrar ileri ittiğinde gürültüyle kapanıyor.

"Seni kaltak!"

"Bayan Wolfe?"

Ses tanıdık geliyor ama başım dönüyor ve kim olduğunu hatırlayamıyorum. Parmağım ve bir ayağımın parmakları zonkluyor; Sal bir ara üzerlerine basmış olmalı ya da belki de ayağımı kapıya çarpmışımıdır. Saçlarımdan başımı geriye doğru çekerken tekrar çığlık atıyorum.

"Bayan Wolfe!"

Kapının diğer tarafından biri itti. Sal hazırlıksız yakalandı ve ikimiz de geriye doğru sendeledik; kapı açıldığında iki kapı ötede oturan komşularımdan biri, Bill adında bir adam göründü.

Koridorda açık halde duran market poşetleri etrafa saçılmış. Adam, Sal'ın saçlarımdan tutup beni havaya kaldırdığını ve yüzümdeki sıyrığın kanadığını görünce aynı anda hem cesur, hem korkmuş, hem de dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyor; gözlükleri yamuk duruyor.

"Polisi arıyorum."

Sal beni serbest bırakıyor, Bill telefonunu çıkarıp hızla numarayı çevirince birdenbire her şey yatışıyor.

"Vay canına, vay canına, buna gerek yoktu. Kız arkadaşımınla sadece tartışıyorduk. Bana karşı geldi—biliyorsun işte—"

Cümlesini bitiremiyor. İkimizden de yaklaşık 15 santimetre daha uzun olan Bill, Sal'a dairenin içinden dik dik bakarken ben de kollarımı kendime sarıp saklanmaya çalışıyorum. Herhangi bir yere, yeter ki Sal'ın vahşi bakışlarından uzak bir yere.

“Evet, aile içi şiddeti bildirmek istiyorum. Hayır... hayır, mağdur burada yaşıyor ama failin burada yaşadığını sanmıyorum. Evet. 147 Magnolia'dayız, dördüncü katta. İsterseniz onu tutmaya çalışabilirim—”

Sözünü bitiremeden Sal kapıdan çıktı, Bill'in yanından hiçbir şey olmamış gibi sıyrıldı. Bill arkasından bağırdı ve Sal'ın ağır botlarının koridorda çıkardığı sesi duydum ama yere yığıldığımda tekrar başım döndü.

"Hey."

Bill yanımda diz çökmüş durumda.

“Merhaba, Bayan Wolfe. Audrey, özür dilerim. İyi misin? Ambulans çağırımları gerekip gerekmediğini soruyorlar—”

Başımı salladım, sesim kısık olsa da toparlandım. "Hayır... hayır, teşekkür ederim. Özür dilerim, lütfen hayır. Bırakın gitsin. Geri gelmeyecek."

Bunu birkaç kez söylüyorum, ama doğru olup olmadığından emin değilim. Bill sonunda pes ediyor ve polisler geldiğinde dışarıda onlarla buluşmayı tercih ediyor; polislerin ışıkları sokağa ve apartmanın tavanına doğru yanıp sönüyor.

İki sürgüyü de tekrar kilitliyorum, yere kayıyorum, nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Boğazım çok ağrıyor.

Her şey çok ham ve işlenmemiş gibi geliyor.

Ben ne yapıyorum böyle?

Gözlerim kapalıyken, Nana'nın yüzünü görüyorum—

Ve bu, onaylamayan bir ifade.

Çok şükür ki Sal ile hiç tanışmadı. Onunla görüşmeye başladığımda, Nana'yı tanıyordu. Evden çıkmak zorunda kalmaması için evde palyatif bakım masraflarını bana o teklif etti.

O öldükten kısa süre sonra kaybettiğim ev.

Açıklamasını hiç yapmadığı para bir hediye değil, bir borçtu.

Hâlâ ona otuz bin dolar borcum var. Ve faizi de... (Obsidian Spire'dan, özellikle de Operasyon odasından gelen bilgiler.)

Gözlerim ne kadar sıkı kapalı olsa da, göz kenarlarından yaşlar süzülüyor. Buraya nasıl geldim? Bir zamanlar mutluydum. Kendimi

güvende ve tasasız hissediyordum.

Telefonum titriyor.

Görmek istemiyorum ama tüm hafta boyunca Sal'ın mesajlarını görmezden geldim. Bundan sonra... artık onu görmezden gelemeyeceğim.

Ekranda "Ahmak fahişe" yazısı belirliyor, ardından hızla başka bir mesaj geliyor: "Artık o senin sahibin. Ve ikinizi de alt edeceğim. Borcunuz iki katına çıktı."

Gözyaşlarım daha şiddetli ve daha hızlı akıyor. Bütün bunlar içinden çıkamadığım bir çukur gibi geliyor bana—Sal beni içine attı ama Konstantin Martynov da beni onunla birlikte aşağı çekti.

En dibe kadar.

Sal haklı; artık ben onunum.

Güçsüz bacaklarımla banyoya kadar gidip, biraz ağrı kesici içip, yüzümdeki sıyrığı temizlemeyi başardım. Görüldüğü kadar kötü değil. Kafa derim ağrıyor ve sağ ayağımın parmakları tahriş olmuş. Parmağım da çok şişmiş. Umarım kırık değildir; bu gece dışarı çıkamam, bu yüzden onu orta parmağıma bantlayıp en iyisini ummayı tercih ettim.

Kendimi biraz toparlamayı başardıktan birkaç dakika sonra kapı çalındı... ki bu, az önce dayak yemiş bir kadın için oldukça normal bir durumdu. İki polis memuruydu ve Sal hakkında sorular sordular: adı, ne oldu, şikayette bulunmak isteyip istemediğim. Bill'in koridorda beklediğini ve her şeyin yolunda olduğunu, sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söylediğimde inanmaz gözlerle beni izlediğini hissedebiliyordum.

Pijamalarımı giymeyi, yüzümü yıkamayı ve kapıları tekrar kontrol etmeyi zar zor başardığımda, telefonum bir kez daha ışık saçmaya başladı.

Göğsüm ağrıyor. Bunu görmezden gelmeyi çok istiyorum.

Bütün bunların yok olmasını istiyorum. Daha dün sabah kendimi çok mutlu, zevkten uçmuş hissettiğimi düşünmek bile çılgınca.

Ekranı tıkladıyorum, Sal'dan daha fazla hakaret görmeyi bekliyorum.

Bunun yerine metinde sadece şu yazıyor: Yarın akşam. Saat 19:00'da bir araba sizi alacak. Hazır olun.

İletişim kurulacak kişinin adı: Son Çare.

Yatağa girerken, mesajın beni korkutmadığını, yormadığını, hatta kızdırmadığını fark ediyorum.

Merak ediyorum...

Ve belki de biraz heyecanlı.

Ve belki de... azıcık da olsa... kendimi güvende hissediyorum.

Çünkü eğer Sal haklıysa ve Konstantin Martynov bana sahipse, o zaman herkes onun istediğini başkalarının almasına izin vermediğini bilir.

Kaçınmam gerekebilecek tehlikelere rağmen, en iyi seçenek teslim olmak olabilir.

Tamamen onun olmak.

Bölüm 6

Konstantin

Audrey Wolfe kapıyı açıyor ve hiç şüphesiz onun için canımı bile verebileceğimi biliyorum.

Çünkü ağzımdan çıkan ilk sözler şunlar oluyor: "Bunu sana kim yaptı?"

Dudakları aralık, ben onu küçük dördüncü kattaki daireye kadar takip ederken geriye doğru bir adım atıyor. Arkamdan bakmadan kapıyı kapatıp, o bir tezgâhın dibine kadar sinsice yaklaşıyorum.

O çok güzel.

Ve acıdı.

Ve ona bunu yapanı öldüreceğim.

Elimi kaldırıp, makyajla kapatmaya çalıştığı sıyrığı okşadım. İyi iş çıkarmıştı ama acıyı gördüğümde anlarım. Sırtının arkasına saklamaya çalıştığı şişmiş parmağını ya da hareket ederken yüzünü buruşturmasını gizleyemezdi.

"Bunu sana kim yaptı?"

Gözleri yere indi.

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini kavrayıp yukarı kaldırıyorum.

"Cevap ver, küçük kurt."

Rusçamı duyunca kaşlarını çattı.

"Eski erkek arkadaşım." "Eski" kelimesini vurgularken öfke seziliyor. İyi. Eğer onun ateşini söndürmüş olsaydı, gelecekteki ölümünü çok daha acı verici hale getirirdim.

Geriye çekilip durumu değerlendiriyorum. Bugün işe gelmemesinin sebebi bu olmalı. Ofisimdeki ekranda onu görmeyince, bu akşamkiyle ilgili hâlâ karar vermeye çalıştığını varsaymıştım.

Şimdi asıl sorunun ne olduğunu anlıyorum.

“Onunla akşam yemeğinden sonra ilgilenirim,” diye mırıldandım omuzlarımı silkerek. Audrey, yaşadığı stresten kurtulurken gözlerinde rahatlama ifadesiyle bana hızlıca baktı.

Elbisesinin ön kısmını düzelterek parmak uçlarında yükseldi ve omzumun üzerinden bana baktı.

“Tek başınıza mı geldiniz?”

“Elbette hayır, Bayan Wolfe. Etrafımda adamlarım var. Gözetliyorlar.” Çenesine bir kez daha hafifçe dokunarak bakışlarını tekrar gözlerime çevirdim. “Onlardan kalıp sizi gözetmelerini isteyeceğim. Geri dönmemesini sağlayacaklar. Ayrıca,” dedim, dönüp kolumu uzatarak, “şahsen yapmam gereken bazı şeyler var. Adamlarımdan daha tecrübeliyim.”

Ona aşağıdan sırtırken yanakları kızardı. Bu kızarıklık, kolsuz, hafif ve kat kat elbisesiyle uyumluydu; çiçek desenli kumaş göğsünden aşağı doğru akıp belinde her şeyi toplayan krem rengi kemerin üzerinden geçiyordu.

Güzel. Onun dünü düşünmesini istiyorum.

Onun daha fazlasını istemesini istiyorum.

“Çok güzel görünüyorsun. Sana gönderdiğim elbiseyi giyeceğinden emin değildim. Özellikle senin için seçtim.”

Kapıda, bir an durup parmaklarımı çıplak sırtında gezdiriyorum. Eğilip fısıldıyorum, "Ama itaat ettiğin için mutluym." "

İstersem dudaklarının tadına bakabilecek kadar yakınım. Audrey sallanıyor, gözleri yarı kapalıyken kokusunu içime çekiyorum. Daire küçük, sevgiyle dağınık bir şekilde döşenmiş, bu da aramızdaki mesafenin inanılmaz derecede küçük hissettiriyor.

Şimdi uzanıp onu burada, tezgahın üzerinde ya da yerde tutabilirdim. İtiraz edeceğinden şüpheliyim. Elimi kumaşın altına kaydırıp parmaklarımı kalçalarının üzerinde gezdirirken, onu kavrayıp yoğurmak istedim. Onu kendime daha da yaklaştırmak istedim.

"İyi bir zevkiniz var, Bay Martynov," diye fısıldadı Audrey, göğsü yavaş ve acı dolu nefeslerle inip kalkarken. "İlk başta çok açık saçık olacağını düşündüm ama..."

“Hım, sanırım dekolteden bahsediyorsun.” Onu aniden döndürüp vücuduma doğru çektim. Boy farkımıza rağmen, bana mükemmel bir şekilde uyuyordu, kalçaları uyluklarıma yaslanmıştı. Ellerimi elbisenin dar

üçgenleriyle örtülü göğüslerinin altına kaydardım, dekoltesi muhteşem bir şekilde sergileniyordu. Şık, baştan çıkarıcı, aynı anda umut vericiydi.

"Hiç çekinmenize gerek yok, Bayan Wolfe. Dikkatim dağılmadan önce gitmeliyiz. Bu geceyi beklerken epey acıktım."

Kalçalarından sıkıca tutarak onu tekrar çevirdim, böylece yüz yüze geldik. Yaralı eli ikimizin arasında duruyordu. Diğer elini tuttum ve parmak uçlarının avucumda bıraktığı yumuşak hissin tadını çıkardım.

"Gelmek."

* * *

Éclat asla hayal kırıklığına uğratmaz. Restoran muhteşem, duvarların her santimetrekaresi altın ve zarafetle kaplı. Neredeyse fazla bile olabilirdi, ancak sahibi Julien Moreau bunu daha da ileriye, sınırların ötesine taşıdı.

Krem rengi yemek odasının ortasında otururken Audrey'nin etrafı iyice algılamasını izliyorum; altın rengi detaylar tenine öyle bir ışıltı veriyor ki, ona dokunmak istiyorum.

Sandalyeme yaslanıp ayağımı bacağının üzerinde gezdirdim. O da sıçradı, bu da bende bir gülümsemeye neden oldu.

"Bayan Wolfe. Garson bekliyor."

"Ah—özür dilerim." Audrey dikkatini bize hizmet eden genç kadına çevirdi; kadının gözleri onu çoktan süzmüş ve bana kaymıştı. Beni tanıyordu ve Moreau'nun personeli son derece profesyonel olsa da, arka tarafta dedikodu yapıyorlardı.

Bu da burayı seçmemin sebeplerinden biri.

"Bir beyaz şarap alabilir miyim lütfen—"

Dudakları aralanmış Audrey, bana doğru bakıyor.

"Sanırım elimde hâlâ bir şişe Domaine Leflaive var. Onu alacağız."

Audrey'nin önce küçümseyen, sonra da ilgiyle bakan bakışlarını görmezden gelerek, ikimiz için de tabakları seçerek siparişi tamamladım. Yemeklerin Fransızca olması ve restorana olan ilgisinin fazla olması nedeniyle menüyü yakından incelemeye vakit bulamamıştı.

Sunucu ortadan kayboluyor ve biz yalnız kalıyoruz.

Masalar, samimiyet ve mahremiyet hissi yaratacak kadar birbirinden uzak yerleştirilmiş. Bu yüzden hemen işe koyulmaya karar veriyorum.

"Bayan Wolfe—"

“Audrey.”

Teklifiyle beni şaşırttı. Ve bu, farkında olsun ya da olmasın, pes ettiği anlamına geliyor.

Gülümsüyorum.

“Audrey. Seni buraya, şirketimdeki geleceğin hakkında konuşmak için getirdim.”

Güzel yüzünde hem rahatlama hem de hayal kırıklığı karışımı bir ifade belirliyor.

"Ve benim vekilim olarak."

Gözleri aniden benimkine dikildi.

“Şaka yapmıyordun, değil mi...?”

Öne eğilerek ona söz veriyorum: "Asla şaka yapmam, Bayan Wolfe."

Audrey. Bunu sonraya saklayacağım, onun içindeyken, onu orgazma ulaştırırken.

"Ve ben asla söz vermeden tehdit etmem. Benden bir şey aldın; karşılığında bana bir şey borçlusun. Ve ben bir çocuk istiyorum."

Yüzü kızardı ve odanın etrafına hızla göz gezdirerek, sözlerimi duyan olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Avukatlarıma zaten bir anlaşma taslağı hazırlattım.” Dosyayı masaya koyuyorum. “Basitçe şöyle: Benim gözetimim altında taşıyıcı anne olarak hareket edeceksiniz. Çocuğumu doğuracaksınız. Çocuk ve siz sağlıklı olduğunuzda, bana olan borcunuz ortadan kalkacak.”

Audrey, garsonun az önce getirdiği şarap kadehinin sapını sıkıca kavramış halde bana bakıyor.

"Ciddi olamazsınız, Bay Martynov."

"Bana Konstantin deyin."

Masaya bakarak alaycı bir şekilde güldü. "Sen... sen benim hamile kalmamı istiyorsun. Neden ben? Benim hakkımda, ailem hakkında, genetiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun..."

Yüzündeki aydınlanmayı izliyorum, tam olarak kim olduğumu hatırladığında. Elbette, onun hakkında her şeyi biliyorum. Onu inşaat alanında, o seyyar ofiste gördüğüm gün, gözlerinin içine bakmıştım.

"Buraya gel."

Kaşları çatıldı ve ben de yanımdaki boşluğa işaret ettim. Kımıldamayınca tekrar hırladım: "Buraya gel."

Audrey irkildi, sonra ayağa kalktı, dikkat çekmekten açıkça utanıyordu. Diğer birkaç misafir de pasif bir şekilde izliyordu. Benim işlerime fazla ilgi

göstermemeleri gerektiğini biliyorlardı. Audrey beceriksizce zarif sandalyeyi yanıma çekti ve kıvrımlarını tekrar sandalyeye yerleştirerek ulaşılabilir bir mesafeye geldi.

Eğilip rahat bir şekilde elimi uyluğuna koydum. Parmaklarım yavaşça alt kısmındaki kumaşı yukarı doğru kaydırırken şöyle açıkladım: “Yeterince şey biliyorum. Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Ve seni seçtim. Yani seçeneklerin ya kabul etmek... ya da farklı bir tür cezaya katlanmak. Audrey, bana yakın olmanın çok... zevkli olabileceğini göreceksin.”

Parmaklarım tenine değiyor ve elimi bacaklarının arasına kaydırıp, kasıklarına hafifçe dokunuyorum. İpek külotu çoktan ıslanmış. "Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, övgünün verdiği sıcaklığı hissederek.

Dudaklarını yaladı.

“Sana zevk de verebilirim, acı da verebilirim. Seçim senin.”

Arkama yaslanıp parmaklarımı geri çektim. Küçük bir nefes aldı ve bacaklarını sıkıca kapattı. Garson yemeğimizi getirdi—benim için dana eti blanquette, onun için dil balığı menuière—ve Audrey, garson gidene kadar dudaklarını büzdü.

Konuştüğunda soruları doğrudan, mantıklı oluyor... ve onu tuzağıma aldığımı biliyorum.

Hayır demeyecek.

Yapamaz.

“Peki, bunu tam olarak nasıl yapacağız Bay Martynov? Yapay dölleme yoluyla sanırım?”

Başımı sallayarak sözünü kestim. "Hayır, hayır, malen'kiy volk. Ben işleri doğru şekilde yapmayı seven bir adamım. Kendim yapmayı severim."

Gözlerim vücudunda, yanımda görünen kısımlarda geziniyor: elbiseye sıkıca yapışmış kıvrımları, dekolteli korsenin içindeki göğüslerinin dolgunluğu, koltuğu dolduran kalçaları.

“Sen... yani...”

Parmak ucuyla dana eti sosuna batırıp ağzına doğru uzattım. "Dene bakalım."

Önce gözlerime, sonra da sunulan şeye bakarak hazırlıksız yakalandı. Bakışlarında nefret olsa bile bana itaat edebileceğini bir kez daha kanıtladı.

Audrey öne eğiliyor, ağzını açıyor ve parmağımın dudaklarının üzerinde hafifçe gezinmesine izin veriyor. Kremi sosun tadına bakmak için dilini dışarı çıkararak beni çok mutlu ediyor.

“Demek istediğim,” diye fısıldadım, öne eğilip diğer elimle saçlarını kulağının arkasına itiyormuş gibi yaparak, “seni yatağa götürmeyi, yalvarana kadar seni tahrik etmeyi, tohumumla doldurmayı ve boşalana kadar o güzel küçük uyluklarını sıkıca kapalı tutmayı planlıyorum.”

Ondan uzaklaştığımda, gözleri şehvet ve kafa karışıklığıyla bulanıktı.

“Yemek yiyin, Bayan Wolfe. Sözleşmeyi bu akşam inceleyebilirsiniz.”

Ses tonum itiraza yer bırakmıyordu; çatalını alıp pul pul dökülen, narin bir balık parçasını dudaklarına götürmeden önce bana son bir kez baktı.

Artık parmaklarımın etrafına sarılıyken nasıl bir his verdiklerini bildiğime göre, onları başka bir şeyin etrafına sarılıyken de hissetmeye kararlıyım.

* * *

Küçük kurtum geri döndü.

Arabayla apartmanına giderken sessizdi; arkamızdan gelen ve içinde iki askerimin bulunduğu arabayı fark etti, muhtemelen de apartmanından uzaklaşan arabayı gördü—içeri girmesinin güvenli olduğundan emin olmak için.

Ben kapısını açmadan önce Audrey kendi kendine açıp, hâlâ morarmış olan ayak bileğine yeterince dikkat etmeden sendeleyerek dışarı çıktı. Bana hiç bakmadan yanımdan geçip gitmeye çalıştı.

Uzandım ve bileğini sıkıca tuttum.

"Teşekkür bile etmediler."

Korkusunu belli etmemeye çalışarak kaldırımda duruyor. Ama gözlerim gergin vücudunda bir kez daha gezinirken, korkusunu teninin hemen altında görebiliyorum.

“Teşekkür ederim,” diye sözünü kesti, “ama bu düzenlemeyle ilgilenmiyorum sanırım. Size borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım.”

Gülüyorum.

“Parayı iade edip edemeyeceğiniz önemli değil, benim istediğim bu değil.”

İleri doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve Audrey'i vücuduma doğru çekiyorum. Sokak lambalarının ışığı tenine vurarak onu sıcak ve davetkar gösteriyor.

“Seni yukarı çıkarıp küçük daireni rezil etmeyi çok istiyorum. Tam olarak ne istediğimi sana göstermek istiyorum. Masanın altında sana dokunduğumda ne kadar ıslandığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Yalnız kaldığımızda sana neler yapabileceğimi bir düşün.”

Kadın geri çekiliyor.

Gitmesine izin verdim. Belki de ona kontrol sahibi olduğunu, bir seçeneği olduğunu hissettirmek için gereken şey budur, hatta aslında öyle olmasa bile. Eğer hayır derse, onu bulup alacağım. Ama gönüllü olarak gelmesini tercih ederim.

Kapıya doğru giderken, anahtarlarını ararken kekeleyerek, "İlgilenmiyorum," dedi.

"İlgilenip ilgilenmemeniz önemli değil," diye seslendim arkasından. "Bu gecedен sonra şehirdeki herkes benim olduğunuzu bilecek, Bayan Wolfe. Bir şekilde peşinize düşecekler. Korunmak istiyorsanız, hayatta kalmak istiyorsanız, bana geleceksiniz."

Bölüm 7

Audrey

"Bugünkü vardiyanıza gelmeme nedeninizi lütfen belirtin."

Telefonun diğer ucundaki ses neredeyse kayıt gibiydi. Yalan söylerken yüzüm kızardı: "Hastalık."

Bay Martynov ile geçirdiğim çalkantılı ve... sinir bozucu derecede cazip akşamdan sonra düşünmek için zamana ihtiyacım olduğu için, üst üste ikinci gün işe gelmediğimi bildirdim.

Ya da Konstantin, diye seslenmemi istedi ama bu bana yasak gibi geliyor. Sanki gerçek adını söylersem kaderi zorluyormuşum gibi.

"Teşekkür ederim. Lütfen mevcut izin hakkınızdan (bu görüşme itibarıyla 416 saat) sekiz saat düşüleceğini unutmayın."

Karşı taraftan gelen bir tıklama, görüşmenin sona erdiğini gösterir. Bu, Martynov Global Holdings'in tarzına çok uygun: soğuk, doğrudan, özlü.

Telefonumu tezgahın üzerine yüzüstü koydum ve yün battaniyeyi omuzlarıma daha sıkıca sararak kanepeye geri döndüm. O geceden beri ne kadar gergin olduğumu düşününce neredeyse midem bulanıyor.

Bay Martynov'un—Konstantin'in—sözleri kafamda yankılanıyor: Şehirdeki herkes senin benim olduğunu biliyor.

Er ya da geç peşinize düşecekler.

Pencerelerimin perdeleri kapalı ama kehribar rengi, şafak ışığı hala içeri sızıyor. Koltuğa dizlerimi göğsüme çekmiş, gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Ama raftaki büyükannemin fotoğrafına bir bakışım gözyaşlarımdan dökülmesine neden oluyor.

"Ne yapmalıyım?" diye fısıldadım ona.

Hep çocuk istemişimdir. Ya da çocuklar, diye hayal etmişim bir zamanlar—çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, üniversitenin ilk

yılındaydım ve geleceğimi hayal ediyordum. Önce diplomamı alırdım, belki sınıftan yakışıklı bir adama aşık olurum, nişanlanırdık ve küçük ama şık bir düğün yapardık. Büyükanmem beni nikah masasına götürürdü. Bir yıl kadar sonra çocuklar. Mutlu olurduk.

Bunun yerine, işte buradayım.

Kanepede kıvrılmış, ne düşüncesiyle titriyordu?

Konstantin Martynov'un bana sahip olması mı?

Ona on binlerce dolar borçlu olmaktan mı bahsediyorsunuz?

Sabah yavaş yavaş geçiyor ve iyi uyuyamadığım bir gecenin ardından kendimi bir uyuşukluğa bırakıyorum. Başım sallanarak uykuya dalarken, telefonumun titreşimiyle kendime geliyorum.

Merhaba, ben Chrissy: Nasılsın? Bugün yine dışarıda mısın?

Evet, diye yanıtlıyorum, suçluluk duygusu beni hızlıca cevap vermeye itiyor. Bugün bir ara konuşabilir miyiz? Belki daha sonra uğrayabiliriz?

Ofisin nasıl bir yer olduğunu hayal ediyorum: Chrissy, Jeannette, Grace ve Duscha yerlerine yerleşiyor olacaklar. Yazıcılar vızıldıyor; bilgisayarlar yanıp sönüyor. Operasyon ekibinden adamlar, koyu renk takım elbiseleriyle, ceplerinde birden fazla telefon saklayarak, kendi bölgelerindeki durumu kontrol ederken çoktan başka dillerde fısıldaşıyorlar.

Ve Konstantin...

Ofisindeki o sandalyeye yayılmıştım, beni masanın üzerine eğmişti. Önümde diz çökmüş, neredeyse yalvarır hale getirmişti beni.

Bunu yaparsam, yani şartlarını kabul edersem, borcumdan kurtulmuş olurum.

Bunu yaparsam güvendeyim. En azından Sal'dan güvende olurum; Konstantin'in benim bu arsız ağzıma ne kadar süre katlanacağını kim bilebilir ki?

Ya da ben yönetimi ona devrettiğimde bununla ne yapacak?

Derin bir nefes alarak Chrissy'den öğle yemeği için uğrayıp en sevdiğimiz kafeden çorba getirebileceğini teyit ediyorum. Ardından, telefonumda Black Echo adı altında şifreli bir şekilde kayıtlı başka bir numarayı çeviriyorum.

Bir kez çalıyor, ardından soğuk ve hesaplı bir ses cevap veriyor.

"Operatör."

"Benim adım Audrey Wolfe, 5 numaralı Baş Muhasebeciyim. Lütfen beni Marty ile görüştürün." Bu bir iç şaka, çünkü Konstantin'in en son düşündüğü şey bir şehit olmak.

Bu bir test.

Eğer Konstantin teklifinde ciddiye, beni doğrudan onun hattına bağlayacaklar. Bildiğim kadarıyla, onun doğrudan hattına sadece yardımcıları erişebiliyor.

"Bir dakika."

Bir tık sesi duyuldu ve hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, telefonu kapattıklarını sandım. Yanaklarımda utançtan kızarma, yanma ve karıncalanma hissi belirdi, yüzümü battaniyeye sakladım.

Tam telefonu kapatmak üzereyken hat tekrar kapanıyor. Karşı taraftan nefes alışverişi geliyor; yavaş, düzenli, tıpkı karanlık bir mağarada bekleyen bir avcı gibi.

Ve ben, isteyerek gölgelerin içine yürüyen avım.

"Konstantin?"

"Küçük kurt."

Burnumu buruşturuyorum ama şu an bu garip takma adın ne anlama geldiğini sormanın zamanı değil. Google'da arayabilirim ama biraz korkuyorum.

"Teklifinizi düşündüm. Benim de bazı şartlarım var."

Bu, ara sıra çıkardığı boğuk, seksi kıkırdamadan farklı, sert bir kahkaha; sadece beni aklım başımdan gittiğinde, dizlerim açıkken çıkarıyor bu kahkahayı.

Bu kahkaha bana onun gerçekte kim olduğunu hatırlatıyor: zirveye ulaşmak için cinayet işleyen bir katil. Kan içinde kalmaktan ya da kusursuzca dikilmiş bir takım elbise giymekten hiç çekinmeyen biri.

Konuşmayınca yutkunup devam ediyorum: "Senin taşıyıcı annen olacağım. Ve... bu görevi nasıl yerine getireceğimiz konusundaki tercihini anlıyorum." Bu, bana takdir dolu bir mırıltı kazandırıyor; bir gün bacaklarımdan arasında böyle bir mırıltı çıkaracağını hayal ediyorum. Koltukta kıkırdanıp odaklanmaya çalışıyorum.

Bu, ölüm kalım meselesi. En azından benim için.

"Evlilik gündemde değil."

Sessizlik yankılanıyor. Onu hazırlıksız yakaladım.

O zaman kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü bu konu neden gündeme gelmiş olsun ki?

Konstantin Martynov gibi bir adam neden benim gibi bir kadını istesin ki?

"Bebek doğduktan sonra, ben de iyileştikten sonra, batı kıyılarına tek yön bilet istiyorum. Birinci sınıf. Ve oraya yerleşmek için neye ihtiyacım varsa, onun masraflarını da sen karşılamamı istiyorum."

New York'tan ayrılma düşüncesi kalbimi acıtıyor, ama kalamam. Hele ki plan, çocuğumu doğurup sonra da... onu terk etmekse.

Bunu sadece mecazi olarak yapamam. İçimdeki küçük, üzgün bir parça biliyor ki, bunun bir iş anlaşması olduğunu anlasam bile, nasıl yaparsam yapayım, bağlanma tehlikesi her zaman var.

"Çocuğunuzu terk ederdiniz."

Konstantin'in sesi soğuk, daha önce duyduğumdan farklı bir soğukluk. Utançtan titriyorum. Bu onun fikrini değiştirebilir, böylesine kalpsiz bir kadın onun çocuğunu taşıyor olabilir.

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Bu benim için ikinci bir şans, tıpkı senin için bir miras olduğu gibi. İstedğini alacaksın. Ben de güvende olacağım. Dün gece de belirttin—artık senin olduğumu biliyorlar," sözlerim içimde bir korku dalgası yaratıyor. "Sana hiçbir şey ifade etmesem bile peşimden gelecekler. Güvende olmamın tek yolu buradan ayrılmak."

Güvenlik arayışımın diğer nedenini söylemiyorum: Sal.

Konstantin'le birlikte peşimden gelip beni alt edeceğine söz verdi. Planlarının tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Anladığım kadarıyla, İtalyan mafyası içinde en alt kademede yer alıyor. Nana'nın masraflarını karşılamak için paraya ihtiyacım olduğunda, o benim tesadüfi giriş noktam, para kaynağımdı. Ve eğer buradan kaçmazsam, sonumu da o getirebilir.

"Neredesin."

Konuşmanın yönündeki değişiklik beni o kadar şaşırttı ki, küçük dairenin etrafına bakındım. İki gece önce onu burada hatırlıyorum; kapımın hemen içindeki heybetli silueti, gümüş rengi saçlarında sokak lambalarının parıltısı. Konstantin Martynov gibi zarif ve tehditkar bir adamı evimde göreceğimi asla hayal etmezdim.

"Bugün evdeyim. Hastayım," diye yalan söylüyorum, kıkırdadığı anda yalanımı anlayacağını biliyorum.

O alçak, karanlık ses, ta içime işliyor. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun büyük elinin uyluğunda, parmaklarının aşağı doğru indiği hissini geri getirmeye çalışıyorum.

"Bir günü daha kaçırıyorsun."

"Evet..."

"Hesaplarınızda gecikme varsa, Bayan Wolfe, sizi cezalandırmak zorunda kalacağım."

İşte yine aynı tehdit: beni cezalandırmak.

Dilimi ısırdım, blöfünü ortaya çıkarmaya, eğer tekrar onun eline düşersem bazı rakamları değiştirmeye meylettim.

"Her şeyi iyice düşünmem gerekti."

"Hım. Peki beni düşündün mü, Audrey?"

Soru zararsız olabilirdi, ama değil; sesindeki tınıdan bunu hissediyorum. Huzursuzum, nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, çünkü gerçek şu ki onu düşündüm. Ona o mesajı gönderdiğim geceyi, ertesi gün ofisinde beni nasıl eğdiğini, kemerinin çıkış sesini birkaç kez yeniden yaşadım.

Vajinam zonkluyor, içgüdüsel ihtiyaç karşısında zihnim bomboş kalıyor.

"Yirmi dakika içinde dairenizin dışında olun."

Battaniyeyi neredeyse düşürecek şekilde doğruldum. "Ne?"

"Yirmi dakikan var. Giyin. Ama sakın iç çamaşırı giyme, Audrey."

Kalp atışlarım arzuyla hızlanıyor. Buna karşı koyuyorum. Beni hamile bırakana kadar ne kadar süreyle benimle birlikte olursa olsun, hayatımın her yönünü kontrol etmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Öğle yemeği için planlarım var—"

"Onları iptal et. Sen benimsin. Bunu sana hissettireceğim."

Ağzım aniden kapanıyor.

Ne kadar protesto etmek istesem de, itaat edeceğimi biliyorum.

Bölüm 8

Konstantin

Hafif rüzgarlı bir sonbahar günü, ağaçlardaki yaprakların hışırtısıyla canlı ve ferahlatıcı. Arabadan indiğimde Audrey bir sokak lambasının altında duruyordu.

Rüzgar eteğini kaldırıyor ve o da yanakları kızarak eteğini hızla yere indiriyor.

Güzel. Bu, ona söylediğim şeyi yaptığı anlamına geliyor.

Onun orada iç çamaşırı olmadan, beni beklerken durduğunu, serin havanın teninde gezindiğini düşünmek... Onu kucaklayıp küçük dairesine taşımadan ve adım haykırana kadar onunla sevişmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bunun yerine, ona çok yaklaşıyorum—o kadar yaklaşıyorum ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum, yeni yıkanmış saçlarının kokusunu alabiliyorum—ve eline bir cep telefonu tutuşturuyorum.

“Bu senin.”

Avucunda çevirerek merakla inceledi. “Şey, teşekkür ederim ama zaten bir telefonum var...”

Bir elimle bileğini kavrayıp diğer elimle ekrana ustaca dokunuyorum. Başparmağımın altında nabızı hızlanıyor. Kişileri açıyorum. Sadece bir kayıt var.

“Bu benim kişisel numaram. Operatörden değil, acil durum hattından değil, benim numaram.”

Audrey, durumu anlamaya başlarken, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor.

“Bu telefonda sadece bu numara olacak. Anladın mı?”

Başını salladı, parmakları yepyeni, şık telefonu sıkıca kavrayıp göğsüne bastırdı.

Arkamı dönüp Alfa Romeo'ya doğru yürümeye başladım. Audrey teredditle arkamdan bir adım attı.

“Konstantin?”

Dudaklarından dökülen ismim, kaslarımda küçük bir deprem gibi bir titreme yaratıyor. Bu kadının beni ne kadar kolayca alt üst edebileceğine bir an için hazırlıksız yakalanıyorum. Çıplak ellerimle erkeklerle dövüştüm, bıçak ve silahla öldürdüm, komadan uyandım, sokaklarda açlıktan kurtuldum.

Ve onun ayaklarına kapanmak için her şeyi tekrar yapardım.

Bu his çok yoğun ve onun bunu görmesine izin veremem; sadece adımları söyleyerek ne kadar çok kontrol sahibi olduğunu.

Bu yüzden bekliyorum.

Sessizlikte dudağını ısıırıyor, sonra soruyor: "Nereye gidiyoruz?"

“Göreceksin. Arabaya bin.”

* * *

Yirmi dakika sonra, trafiğin az olması sayesinde, mırıldanan arabamı yeni yapılmış bir evin önüne park ettim. Ona sunabileceğim en büyük ve en gösterişli evi almaktan vazgeçip, kataloğumuzdan kendim seçtim.

Audrey'i henüz çok iyi tanımıyorum ama tarzından anlıyorum ki, onun için fazlası her zaman daha iyi anlamına gelmiyor. Sadece o akşam dairesinde, acısına ve korkusuna odaklanmış olsam bile, rahatlığı sevdiğini anlamak için yeterince şey topladım.

Yakınlık.

Arkamızdaki sokakta iki araba durdu. Audrey'e kim olduklarını açıklamama gerek yoktu; Alfa'dan inerken adamlar beni izledi. İki araba daha arkamdan geldi, Japon akçaağaçlarının arasında saygılı bir mesafede durdular.

Ev, 1930'lar tarzında, arduvaz mavisi renkte boyanmış ve beyaz detaylarla süslenmiş bir kır evi. Üst kapısı kemerli, pencereleri büyük ve baklava desenli, yemyeşil ve eski ağaçlık görünümü vermek için korkunç miktarda para harcadığım bir bahçeye bakıyor.

Audrey elimi tutup arabadan indiğinde, arabayı şimdiden çok sevdiğini anlamak kolay.

Yüz ifadesi önce şaşkınlık, sonra heyecan ve ardından beklenmedik bir şekilde hayal kırıklığına dönüşüyor.

"Beğenmedin mi?"

Güzel gözleri bana doğru kaydı, sonra küçük bahçeyi, taş döşeli araba yolunu, evin yan tarafındaki gizli kuleyi süzdü; sanırım orada çocuğumuzu büyütürken güneş ışığında keyif sürecek. Korunaklı; gizli; mutlu.

"Hayır, ben... Ben bayılıyorum. Çok güzel."

Elini tutarak onu neredeyse sürükleyerek koridordan kapıya kadar götürdüm. Adamlar hala uzaktan takip ettiler. Anahtar antika görünümlüydü, ama ek bir güvenlik önlemi olarak kilit paneli de vardı. Mülkteki sayısız kamera ve ekibin dün sabah kurduğu üst düzey alarm sisteminin yanı sıra, her şey yolundaydı.

Evet diyeceğini biliyordum.

Hatta bu sabahki telefon görüşmesinden önce bile.

İçeri girdiğimizde, çenesini yukarı kaldırıp kalın kirpiklerini ve dolgun dudaklarını incelerken, "O zaman yüzündeki o ifade neden?" diye sordum. Elimle kalçalarını okşarken, dudakları da kıvrımları kadar çekiciydi.

Ama bunun için daha sonra zaman olacak. Şu anda, gözlerimi kısarak, neden bu kadar kederli görüldüğünü bilmem gerekiyor.

Gözlerinde bir anlık korku belirdi. Dudaklarını büzdü: bir şeyi itiraf etmek istemediğinin açık bir işareti.

"Audrey," diye fısıldadım alçak sesle, onu bileğinden çekerek kendime yaklaştırdım. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Bana yalan söylemek istemezsin. Sana bir soru sorduğumda, doğruyu bekliyorum. Bana cevap ver."

Gözleri başka yerlere kayıyor. Evin dekorasyonuna mükemmel bir şekilde uyacak şekilde özenle seçilmiş mobilyaları inceliyor: mevsim dışı ortancalarla dolu bir vazo bulunan dar bir konsol masa, süslü bir askılık, kapı iç kısmındaki güzel meşe detayları.

"Muhteşem. Tam da kendim için istediğim gibi, ama benim değil, değil mi?"

Anahtarı avucuna bastırarak, "Evet, burası senin evin, Audrey," diye yanıtladım.

Gülüşü boğuktu ama içinde bir acı da vardı. "Aslında pek öyle değil Konstantin. Kazanmadığım hiçbir şey benim değil. Bunu da kazanmadım."

Kalçalarını sıkıca kavrayarak ona doğru eğildim, tam burada bir öpücük çalma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

“Ama bunu hak edeceksin Audrey. Eğer gerçekten istiyorsan, hak edeceksin.”

Boynuna bağladığı kurdeleden boynuna doğru zarif bir kızarıklık yayılıyor. Uzanıp bir ucunu çekiyorum ve kurdelenin çözülerek köprücük kemiklerini ortaya çıkarmasını izliyorum. Yaklaştığımda kokusunu alabiliyorum: vanilyalı narenciye kokusu, beni bir kelebek gibi ateşe çeken bir sıcaklık.

“Çocuğumuzu karnınızda taşıdığınız sürece burası sizin eviniz olacak. Burada güvende olacaksınız.”

Geri çekildiğimde gözlerinde farklı bir ifade var. Ateşli ve parlak. Yüzümü inceliyor, dengesizce öne doğru sallanıyor ve bir an için öpücüğü çalacak olanın o olabileceğini düşünüyorum.

Sonra geri çekilip utangaç bir şekilde aşağı bakıyor.

"Geri kalanını da görebilir miyim?"

Bir hareketle onu serbest bırakıyorum. Audrey önce çekingen davranıyor, sonra küçük koridorlarda dolaşırken daha keşifçi bir hale geliyor. Mutfak, ardından oturma odası ve kule odasının girişi. Evin diğer tarafında bir yemek alanı ve ahşap panelli, geniş bir kiler bulunuyor.

Yukarı kata onu takip ediyorum, uzanıp ellerimle uyluklarının arkasını kavramak, kalçalarını avuçlamak, merdivenlerde onu oraya götürmek için canım yanıyor; eteğinin her adımıda sallanışı beni tahrik ediyor, özellikle de elimi altına uzatıp iç uyluğuna doğru yolumu bulursam, sıcak ve ihtiyaç duyan vajinasını okşamaktan beni hiçbir şeyin alıkoyamayacağını bilmek.

Girişten beri yalınayak olan Audrey, pençe ayaklı küvetli tam donanımlı bir banyoya, kule odasının ikinci katına (birinci kata bakan ve duvardaki pencerelerden içeriye ışık girmesini sağlayan bir oturma alanı ile) ve iki yatak odasına giriyor. Yatak odalarından biri minimal döşenmiş. Bu eve herkesi davet etmesini istemiyorum, ama bunu daha sonra açıklayacağım. Ya da Lev açıklayabilir. Önce halletmem gereken başka şeyler var.

Kadın, ana yatak odasına yaklaşırken bir pencerenin önünden geçiyor. Duraksayıp dışarıdaki adamlara işaret ediyorum. Kendi aralarında konuşuyorlar, sonra arabalarına doğru geri dönüyorlar.

"Söyle bakalım," diye mırıldandım, onu yatak odasına kadar takip ederken. "Talimatlarımı yerine getirdin mi?"

Yumuşacık bir halının üzerinde duruyor, ayak parmakları halıya gömülmüş, alacakaranlıkta ve geniş odada savunmasız görünüyor. Yatak, antika gül desenleriyle süslenmiş zarif bej ve mavi nevresimlerle donatılmış, kral yatak boyutunda.

Audrey'nin elleri eteğinin içinde yumruk olmuştu.

Boynundaki çözölmüş fiyonku, dağılmış saçlarını ve yanaklarındaki kızarıklığı görünce memnun bir şekilde ona doğru yaklaştım.

"Bana göster."

Dudaklarını yaladı ve bir adım öne doğru atmaya hazırlandı.

"Hayır. Eteğini yavaşça yukarı çek. Ve bana o güzel amını göster, malen'kiy volk."

Ağır, lüks kumaş, bacaklarından yukarı doğru yavaşça çıktıkça yukarı doğru kalkıyor. Dizlerinin ortasına kadar geliyor ve sadece hayalini kurduğum bu manzarayı görünce ağzım sulanıyor. Penisimin heyecanla zonkladığını hissediyorum.

Orada.

Bu benimki.

Onu ofisimde, kıvrımlarını yalarken gördüm, ama pencereden süzülen altın sarısı ışıktaki her santimini görebiliyorum. Islak, pembe ve davetkar.

"Öyle kal," diye emrediyorum.

Audrey itaat ediyor. Nefes almakta zorlanıyor, ben ona doğru yaklaşırken bir ritim yakalamaya çalışıyor, ayakkabılarımın parke zeminde yankılanan sesleri arasında. Halının kenarında ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yavaşça etrafında dönüyorum, kalın bacaklarını ve yuvarlak, açıkta kalan kalçasını inceliyorum.

Yaklaştığımda, iniltiye ve nefes kesilmesine benzer bir ses çıkarıyor. Ellerim kalçalarına yerleşiyor, sonra yavaşça öne doğru kayıyor, okşuyorum.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Parmaklarım onun teninin üzerinde geziniyor. Kendimi tutmak, onu böyle kışkırtmak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Ne istiyorsun küçük kurt?"

Audrey arkaya yaslandı, kalçaları bana iyice yapıştı, bu da penisimin daha da şiddetli bir şekilde zonklamasına neden oldu. Dışarı çıkmak istiyor; bizim olanı geri almak istiyor.

"Ben... Bana dokunmanı istiyorum. Lütfen."

"Adımı söyle."

Bunu ondan istemekten neredeyse utanıyorum ama kelimelerime güç katıyorum. Kontrolü elimde tutmak istiyorum. Onun itaat etmesini istiyorum. Ve bu gece onu titretenin kim olduğunu bilmesini sağlamak istiyorum.

"Lütfen bana dokun, Konstantin." Bu nefes nefese bir rica gibi çıkıyor ağzımdan ve artık kendimi tutamıyorum. Yüzümü boynuna gömüp, oradaki hassas deriyi emip ısırarak, iki parmağımı kaygan vajinasına sokup, klitorisini çevrelemeye başlıyorum.

O, bir yay kirişi gibi gergin, sırtı kavisli ve elleri eteğini sıkıca kavramış halde, eteği yukarıda tutuyor ve benim onu mahvetmeme izin veriyor.

"Böyle mi?" diye sordum, o kadar ani bir şekilde girişine daldım ki, kadın çığlık attı. "Bunu mu istiyorsun?"

Audrey, içgüdüsel olarak kalçasını bükerek, halının üzerinde tutunacak bir yer bulmaya çalışırken sızlanıyor ve kendini ereksiyonumun üzerine bastırıyor. Ben de boşta kalan elimle kalçasını kavrayıp, kalçasına sürtünüyorum.

Onu sınırın eşiğine getirmek çok zor değil ama tıpkı o ofis gününde olduğu gibi, gelmesine izin vermiyorum. Bunun yerine, onu döndürüyorum ve bu hareketin şaşkınlığı eteğini düşürmesine neden oluyor.

"Çıkar şunu."

Fermuarını hızla açtı, ben de ona doğru yaklaşıp yatağa doğru yönlendirirken sendeledi.

Bütün bunlar, bunların hepsi onun için.

Ve bu gece, sonunda onu kendime ait ilan edeceğim.

Onu bu yatağa bağlayıp, benim çocuğumu karnında taşıyana kadar onunla sevişeceğim.

"Bu da," diye mırıldanıyorum, çözülmüş fiyonk bağına dokunarak. Aramızda neredeyse hiç boşluk yok. Audrey kollarını kavuşturuyor, tişörtünün eteğini kaldırıyor ve tişört kayıp düşüyor, saçlarını daha da dağıtıyor.

Üzerinde sadece bir sütyen var.

"Nasıl istersin...?" diye nefes nefese soruyor, gözleri pantolonuma kayıyor, oradaki uyarılmam açıkça belli oluyor. "Arkamı dönebilirim, ya da sana yaklaşmana yardım edebilirim, ya da..."

"HAYIR."

Kalçalarından tutarak onu yatağa ittim, dolgun vücudunu daha da yukarı kaldırıp dizlerini birbirinden ayırdım.

"Zaten ıslanmışsın."

Yüzümdeki memnun sırıtışı görünce keskin bir nefes aldı.

"Böyle kalmanı ve beni beklemeni istiyorum."

Yavaşça, gömleğimin düğmelerini tek tek çözüp çıkarıyorum. Altındaki atletim temiz, beyaz ve pantolonumun içine sokulmuş. Audrey, kemerimin çözülme sesini duyunca dudaklarını yalıyor ve biliyorum ki ofisteki o günü düşünüyor. Ben de düşünüyorum.

"Bu klinik bir yaklaşım olmayacak," diye uyarıyorum. "Size karşı nazik davranmayacağım."

Audrey başını salladı, kalın yorganı sıkıca kavradı, dizleri hâlâ açık ve vajinası hâlâ parlıyordu. Acele etmeden pantolonumu çıkardım, katladım ve yatağın üzerine koydum. Aynı işlemi boxer'ımla da yaptım.

Ona onu ne kadar çok istediğimi gözlerinin önüne sermek.

Yatağın üzerinde tek dizimin üzerine çöktüğümde zaten taş gibi sertleşmişim, kendimi yumruklayıp yavaşça, tahrik edici bir şekilde ucuna doğru ilerlettim. Bir damla meni sızdı ve Audrey dirseklerinin üzerinde doğruldu, gözleri penisime kilitlenmişti.

"Yalnız mıyız?" diye soruyor endişeyle, gözleri açık kapıya kayıyor.

Ayak bileğinden yakalayıp kendime doğru çektim ve o da şaşkınlıkla bir çığlık attı.

"Öyleyiz. Ama bunun bir önemi yok. Arabalardan bana seslenişinizi duyacaklar."

Bir elimle kalçalarını aşağı doğru tutarak, penisimi yavaşça klitorisine doğru yönlendirdim ve üzerinde gezdirdim. Tekrar tekrar. Ta ki altımda titreyene, yorganın üzerinde nemli bir leke oluşana kadar.

Dudaklarını ısırmasından zevke direndiğini anlıyorum. Onu mahvedeceğim. Bana yalvartacağım.

"Kıpırdama," diyorum ona, bacaklarını olabildiğince açıp kendimi girişine hizalayarak. Penisimin içine doğru bastırıldığını, şişmiş vajinasını gerdiğini, onu her zaman hayal ettiğim gibi doldurduğunu izliyorum. Audrey inliyor, kalçaları kıpırdıyor.

"Kımıldama."

Yarı yolda durup elimi vücuduna doğru uzattım ve boğazını kavradım. Audrey itaatkar bir şekilde başını geriye doğru eğdi. "Ben söyleyene kadar kıpırdamazsın, anladın mı? Seni becerirken bekleyeceksin, sikime boşalmana izin verene kadar bekleyeceksin."

Onu sertçe ayarlarken, içine daha derinlere doğru kayarken hissettiğim ani zevk titreşimini görmezden gelmeye çalışıyorum. Audrey kısık bir inilti çıkarıyor, başını geriye atıyor ve bacaklarını iyice açıyor.

"Aferin kızım."

Kalçalarım onunkilere acımasızca çarpıyor, tertemiz odada tenlerin birbirine çarpma sesi müstehcen geliyor. Geri çekilince, vajinasından emme sesi geliyor ve ben tekrar dalıp kendimi derine gömüyorum. Onu sıkıca kendime bastırarak, defalarca içine girip çıkıyorum.

Yavaş.

Kasıtlı.

"Sen benimsin."

Altımda nefes nefese kalmış, ben onunla sevişirken hareketsiz kalma çabasıyla vücudu titriyor.

"Söyle bakalım, küçük kurt."

"Ben—ben seninim!"

"Adımı söyle."

"Konstantin. Ben seninim Konstantin."

Ödül olarak, baş parmağımla klitorisine hafifçe dokunuyorum. Kendimi ona daha da yaklaştığımı, etrafımı saran sıcak, ıslak vajinasının hissine kapıldığımı hissediyorum. Audrey'nin kalçaları seğiriyor. Kendini tutamıyor ama kimin patron olduğunu hatırlatmak için kalçasına hafifçe vuruyorum.

İnlemeleri tizleşiyor. Yaklaşıyor, bu yüzden kendimi içine gömüp hızlıca, yüzeysel bir şekilde ilişkiye giriyorum, kalçalarının ritmine uyarken penisimin dibe vurduğunu hissediyorum. Diğer dizimi yatağa koyup üzerine eğiliyorum, parmaklarım hala klitorisile oynuyor.

"Bana söyleyeceksin," diye homurdandım, onu daha sertçe becerirken. "Bana yalan söylediğini biliyorum Audrey ve gerçeği ortaya çıkaracağım. Parayı çalman için seni kimin teşvik ettiğini söyleyeceksin. Nedenini söyleyeceksin. Ve sonra da beni böyle, tekrar tekrar becermene izin vereceksin, çünkü sen benimsin."

Orgazm olurken vajinası beni sıkıca kavıyor, tüm vücudunda bir titreme hissediliyor. Sonunda, onun beni her santimimle içine almasının verdiği hisse kendimi kaptırıyorum. Biliyorum ki daha sonra moraracak ve ağrıyacak, bu da her şeyi daha da lezzetli kılıyor.

Kalçaları altımda seğirirken, giderek artan sıcaklığa teslim oluyorum ve onu benimle dolduruyorum. Yavaşça, tekrar tekrar içine girip çıkıyorum.

Derine gömdüğümde emin oluyorum. Ona son damlasına kadar veriyorum.

Mirasımı onun altında başlamasıyla oluşturmak için.

Bölüm 9

Audrey

Sanki bir bulutun üzerinde uyanmak gibi.

Yorganın içine daha da gömüldükçe aklımdan geçen tek şey bu; koku kesinlikle dairemin yatağının kokusu değil...

Sonra birden geri geliyor. Özellikle de vajinam zonkladığında, dizlerimi yukarı çekmek zorunda kaldığımda.

Gözlerimi açıp lüks yatak örtülerinin arasından dışarı bakıyorum. Krem, mavi, beyaz; oda çok güzel. Pencereleer uzun, sabah ışığı içeriye doluyor ve mobilyalar sade ama şık bir hava yayıyor.

Her detayı ne kadar çok sevdiğimi düşününce kalbim sızlıyor.

Bunu nereden biliyordu?

Konstantin.

Bacaklarımın arasındaki yapışkanlığı hissedince, yanaklarım kızararak doğruldum, ne bekliyordum ki?

Yalnızım.

Tabii ki o burada değil; o Konstantin Martynov.

Yüzdeki kızarıklık utançtan kızarmaya dönüştü. Onun gibi bir adam benim gibi bir kadınla gerçekten geceyi aynı yatakta geçirir miydi? Yanımda uyanır mıydı, böylece kendimi o kadar yalnız hissetmezdim?

Ürpererek, dekorasyonu ne kadar sevsem de aslında bu evi hiç tanımadığımı hatırladım. Yerleşim planını bile zar zor hatırlıyorum ve bu beni savunmasız hissettiriyor, bu yüzden hızla yataktan kalktım.

Uyduğumdan aşağı doğru hafif bir sıcaklık hissediyorum. Önceki geceyi, ona ne kadar kolay teslim olduğumu düşünmeden, sessizce banyoya gidiyorum ve aynaya bakmayı reddederek el havluları ve akan sıcak su arıyorum.

Burayı temizlemeli miyim? Banyo mu yapmalıyım? Çok cazip geliyor; ayaklı küvet çok güzel ve içinde rahatlamak da fena olmazdı. Son iki hafta, stres yüzünden gergin ve sinirli oldum.

Dün gece ilk defa bir tür rahatlama hissettim.

Her türlü bilinçsiz zevk, tamamen başkasının kontrolüne teslim olmak.

Aman Tanrım. Ona bana ne isterse yapmasına izin vermem nasıl da tuhaf.

Tamam, bu konuda gerçekçi olmalıyım. Pencereden dışarı baktığımda, sabahın çoktan geçtiği açıkça belli. Mahalle sessiz; meşe ağaçlarının arasından yandaki evi zar zor görebiliyorum ve burada bir mahremiyet duygusu var.

Eve nasıl gideceğim ben şimdi?

Şehrin hangi yönde olduğundan bile emin değilim, ama ağaçları aşınca binaları görebileceğimden eminim. Boynumu uzatarak, arabaların hala caddenin aşağısında park halinde olup olmadığını görmeye çalışıyorum—sonuçta, adamlarını beni izlemeye göndermişti. Bunu çok açık bir şekilde belirtmişti.

Beni bu evde yapayalnız bırakmazdı, değil mi? Güvenliksiz, korumasız?

Özellikle de onun çocuğuna hamile olabileceğim gerçeğini göz önünde bulundurursak.

* * *

On beş dakika sonra nispeten temizlenmişim ve taksi çağırmalı mıyım, Uber mi çağırmalıyım yoksa o arayana kadar beklemeli miyim diye karar vermeye çalışıyordum.

Komodinin üzerinde iki cep telefonu duruyor. Biri eski, çiziklerle dolu telefonum, diğeri de bir önceki gece bana verdiği pırıl pırıl yeni telefonu.

Ona mesaj atmalı mıyım? Eminim şu an Spire'dadır. Birkaç gündür işe gitmediğime göre ben de orada olmalıyım değil mi?

Kaygı beni kaşıntılı, huzursuz hissettiriyor ve kapı çerçevesine hafifçe vurulduğunda bile irkiliyorum.

“Bayan Wolfe.”

Orada, ütülü bir iş üniforması giymiş, oldukça yaşlı ve hoş bir kadın duruyor. Yanımda, tereyağı rengindeki koridorda göze batmayan birkaç

anta var.

Çünkü bunlar benim antalarım.

Üzerlerinde dikkat çekici, hardal sarısı ve mavi desenler olan yıpranmış bir spor çantası ve ikinci el mağazalarından bulduğum birkaç bavul: farklı derecelerde yıpranmış deri, turkuaz ve kahverengi tonları ve koyu kırmızı bir bavul.

“Bay Martynov eşyalarınızı paketleyip buraya getirdi. En azından, taşınana kadar birkaç günlüğüne. Bugün ne zaman isterseniz arayabileceğiniz bir şirket var, sizi bekliyor. Size kahvaltı hazırlayabilir miyim?”

Bana sorgulayıcı bir bakışla bakıyor, sanki bir mafya babasının ev satın alması, döşemesi, personel tutması, metresiyle orada birlikte olması ve sonra... ne yani? Onun burada yaşamasını beklemek tamamen normalmiş gibi.

"Özür dilerim, o... benim onunla birlikte yaşamamı istiyor?"

Gözleri kısa ve hızlı bir şekilde kısıldı. "Dün gece, evi size gösterirken bunu açıklamadı mı?"

Ah, bana sadece evi göstermekle kalmadı, ama kıyafetlerimin ve yatağın buruşuk halinden bunu zaten tahmin edebilir.

Bir önceki gece söylediğı sözler hafızamda canlanıyor: Burası senin evin, Audrey.

Anahtar.

Komodinin üzerinde duruyor, muhteşem bir şekilde işlenmiş ve ağır.

Bunu hak edeceksin.

Bu anı ve bunu hak etmek için neler yapmam gerekeceğı düşüncesi içimi ürpertiyor. Ah, bu duruma bu kadar kapılmamalıydım.

Sonuçta, patronumun beni hamile kalana kadar becermesine izin veriyorum. Mafya üyesi, katil patronumun beni, onun çocuğuna hamile kalana kadar becermesinden zevk alıyorum.

Her şey çok fazla ve gözlerim yaşlarla doluyor. Adını bilmediğim kadın, yavaşça bir adım geri çekiliyor.

"Size biraz mahremiyet tanıyacağım, hanımefendi. Hazır olduğunuzda aşağıda olacağım."

antalarımı kapının hemen dışında bırakarak ortadan kayboldu ve yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı.

Ben kendimi neyin içine soktum böyle?

* * *

Sonunda sessizce aşağı kata indiğimde, her şey bir rüya gibiydi.

Hemen hemen her yüzeyde çiçek vazoları var; ortancalar, cipsofilyalar, çan çiçekleri, tanımadığım pembe ve katmanlı bir şeyler...

"Bunlar kamelya çiçekleri."

Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde, kadının mutfığa açılan kemerli geçitten beni izlediğini fark ettim. Küçük çalılara benzeyen, gür ve sağlıklı pembe çiçeklere başıyla işaret etti.

"Özlem duygusunu simgeliyorlar," diye ekliyor anlamlı bir bakış attıktan sonra mutfığa doğru kayboluyor.

Anlıyorum. Ev gibi, ne çok büyük ne de çok küçük. Bir tarafında oturma yerleri olan uzun bir kasap tezgahı adası ve sonbahar için altın ve kırmızı renklerle süslenmiş ağaçlık bahçeye bakan pencereleri var.

"Şey, ben Audrey," diye kendimi tanıttım. "Sürekli burada mı çalışıyorsunuz?"

Küçük bir gülümsemeyi gizleyerek, kaseye yumurtaları kırıyor. "Evet. Eskiden Bay Martynov için başka bir evde çalışıyordum, ama o benden buraya, tam zamanlı olarak taşınmamı istedi. Adım Kashmere. Omletinize ne istersiniz, Bayan Audrey?"

"Şey, eee, her şey olur. Domates? Peynir?" Omuz silktim ve o güldü, gaz ocağını açtı. Birkaç dakika sonra, mutfak adasındaki sandalyelerden birine otururken, "Sakıncası var mı?" diye sordum. "Burada çalışırken, yani. Sürpriz olduysa özür dilerim."

Kashmere başını salladı. "Hayır, öyle değildi, bana yaklaşık iki hafta önce sordu."

İki... hafta mı?

Ancak bu düzenlemeyi geçen hafta önerdi.

Daha dün kabul ettim!

Ağzım inanamazlıkla açık kalıyor, ama kızmalı mıyım yoksa kafam mı karışmalı bilemiyorum. Bütün bunları planlamış olamaz herhalde...

HAYIR.

Hayal kırıklığımı görmezden gelerek ayağa kalktım ve mutfakta dolaştım, oturma odasına göz attım ve sonra buzdolabına doğru geri yürüdüm.

İçerisinde sevdiğim çeşitli şeyler var: çilekler, gerçek çilekler, mükemmel şekilli ve kocaman olanlar değil, küçük ve koyu kırmızı olanlar;

findıklı krema; bir miktar brie peyniri; tereyağlı marul ve açmadığım, şaşırtıcı derecede dolu çekmeceler.

Bu durum beni tedirgin ediyor ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Her şey çok mükemmel. Oturup Kashmere yemek yaparken onunla sohbet etmeye çalışıyorum; ailesi, nerede yaşadığı ve iş dışında neler yaptığı hakkında sorular soruyorum. İkimizin de okumayı sevdiğini öğrenince mutlu oluyorum ve onunla kitap takası yapmaya söz veriyoruz.

Benimkini buraya taşıdıktan sonra.

Ben yemek yerken Kashmere yanıma geldi; kuru temizlemeciden son çarşafı alması ve markete uğraması gerekiyormuş.

Sabunlu suyun giderden aşağı süzülmesini izleyerek bulaşıkları yavaşça yıkıyorum. Her şey çok... tuhaf. Daha dün gece Konstantin beni buraya getirdi ve beni kendine ait kıldı.

İçgüdüsel, elektrik yüklüydü, çok katmanlıydı. Hayatımda hiç böyle bir deneyim yaşamadım ve bundan ne kadar hoşlandığımı beni korkutuyor.

“Belki de gerçekten deliyim,” diye fısıldadım, keşfe devam etmek için yukarı kata geri dönerken. “Belki de beni cezalandırdı ve ben bir yerlerde komada yatıp tüm bunları hayal ediyordumdur.”

Çünkü Konstantin Martynov'un beni seçmesinin imkanı yok. Hele de ondan çıldıktan sonra.

Ebeveyn banyosunda yine tüm temel ihtiyaçlarımı buldum. Hatta kullanmayı sevdiğim saç fırçam bile var, sanırım onu daireden getirmeme gerek kalmayacak.

Tezgahın üzerinde mavi, turuncu ve beyaz renkli bir el kremi tüpü var ve onu elime aldığımda hem çok duygulandım hem de derinden anlaşıldığımı hissettim. En sevdiğim krem, İtalya'dan inanılmaz bir fiyata doğrudan sipariş ettiğim bir ürün: Santa Maria Novella.

Kapağı açıp avuçlarıma biraz sıkıyorum ve limon kokusunun duyularımı harekete geçirmesinin keyfini çıkarıyorum.

Ve sonra topuk seslerini duydum.

Konstantin'in sağ kolu Olena Belov, gözlerini kısarak kapı aralığında duruyor ve "Demek onu bu kadar meşgul eden şey buymuş" diyor.

Bölüm 10

Konstantin

Olena, inşaat alanında adeta bir ölüm meleği gibi yürüyor.

Kadının ardından adamlar yaptıkları işi bırakıyorlar, ama hiçbiri ona bakmaya cesaret edemiyor.

Olena Belov hakkında birçok söylenti var.

Prag'da bir adamı şeker kaşığıyla öldürdüğü.

Spetsnaz yani özel kuvvetler tarafından eğitildiğini, ancak kötü muameleye maruz kaldığını ve bunun bedelini ödediğini söyledi.

O, bir sığınağı içeriden yakıp kül etmiş ve alevler söndükten sonra dumanın içinden çıkıp gitmişti.

Kadın, adamın omurgasını o kadar hassas bir şekilde kırdı ki, adam iki gün daha yaşadı ve kadının her an gelip onu yakalayacağından emindi.

Bu söylentilerin doğru olup olmadığını bilen tek kişi benim. Ve asla söylemeyeceğim. Teşkilatımda bana karşı bir şansı olan varsa, o da odur.

Saçları kazınmış, kaşları o kadar soluk ki neredeyse yok denecek kadar az, mavi gözleri ise porselen tenine karşı çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Tuhaf, uhrevi yüz hatları, ısrarla giydiği tamamen siyah kıyafetin içinde daha da belirginleşiyor. Giydiği topuklu ayakkabılara rağmen, çöplerle dolu zeminde kararlı adımlarla ilerliyor.

Baltayı baş aşağı yere koyup sapına yaslandım ve cezamı bekledim.

“Konstantin.”

“Olena. Seni burada görmek beni şaşırttı.”

Gözleri alanı taradı. Her yer karmakarışık, çöp ve körfezin ıslak sularının kokusu var. Ama dokuz ay sonra kırk iki apartman dairesi olacak. Orta seviye, orta gelirli ve boş olacaklar; ta ki birileri güvenli bir sığınağa ihtiyaç duyana kadar.

“İşte orada,” diye işaret ediyorum, kabaca hazırlanmış beton bir zemine doğru. “Burası ana ofis olacak. Pasaportlar ve evraklar. Ve çamaşırhaneler —” elektrik hattı için hazırlıkların yapıldığı, çok daha küçük bir beton zemin daha, “tabii ki çamaşır yıkamak için.”

Olena ilgili görünmeye çalışıyor ama dikkati dağılmış durumda.

Yani gerçeği öğrenmiş.

Onu buldu.

"Konuşabilir miyiz? Tercihen dört duvarla çevrili bir yerde?"

Adamlar mırıldanmanın doğru olmadığını biliyorlar ama yine de bir araya toplanmaya başlıyorlar. Benim şantiyeleri ziyaret etmeme, fosforlu yelek giymeme ve kürek sallamama, testereyle kesmeme veya yıkım yapmama o kadar alışmışlar ki. Olena'nın ziyareti onları tedirgin ediyor olması ilginç.

“Dizginleri al. Haydi gidelim.”

* * *

Rein's Deli her zamanki gibi tıklım tıklım dolu. Pastırma, turşu ve lokanta kahvesi kokuyor. Olena burada şantiyeye göre daha az dikkat çekiyor; ben ise iş pantolonum ve terden sıırıslıklam olmuş tişörtümle ortama mükemmel bir şekilde uyum sağlıyorum.

Şef, "Bay Martynov," diye selamlıyor.

"Spencer. Patronun burada mı?"

“Hayır, bugün olmaz efendim. Kızının basketbol maçında. Onu arayabilirim—”

“Hayır, hayır. Sadece sağlık departmanı ile ilgili sorunun halledildiğinden emin olmak istedim.”

“Evet efendim. Teşekkür ederim. Her zamanki gibi mi?”

"Evet, lütfen. Ve Olena ne isterse."

Olena menüyü inceliyor ve inanılmaz derecede hızlı bir karar veriyor: "Füme somon salatası ve lahana dolması."

Spencer başını salladı ve hazırlık şeflerine ve yardımcı şeflerine talimat vererek işe koyuldu.

Bir masaya yerleştik, Olena'nın uzun bacakları yana doğru uzanmış, ayak bilekleri çaprazdı.

"Tam olarak ne yapıyorsunuz?" Soru hafif ama doğrudan.

"Bir aile kuruyorum," diyorum ona. "Bir miras bırakıyorum."

Kadın homurdanarak, "Bir aile mi? Konstantin, nereden geldiğini düşünürsek, bu sana iyi bir fikir gibi geliyor mu?" dedi.

Kardeşim Mihail'in yüzü zihnimde canlanıyor; ayrıldığım gün bana verdiği bakış.

Döndüğümde onu bir daha hiç görmemiş olmam.

"İnanması zor biliyorum Olena, ama durum böyle olmak zorunda değil."

Yüz ifadesi sertleşiyor. Kahve geliyor ve garson saygılı bir şekilde uzaklaşana kadar konuşma sessizleşiyor.

Olena hakkında bilmediğim bir şey var, o da aile durumu. Yetim olduğunu, amcasının onu uyuşturucu karşılığında sattığını, bir yerlerde hâlâ kız kardeşleri olduğunu duydum. Bu bilgileri benimle asla paylaşmayı tercih etmedi ve ben de asla kurcalamayacağım. Olena'nın yanımda olması, düşman olmasından daha güvenli.

"Bunun seni ne kadar savunmasız hale getireceğini hiç düşündün mü? Bir eşe sahip olmak—"

"Onunla evlenmeyi düşünmüyorum."

Yüzdeki alaycı gülümseme yavaş yavaş belirliyor, bu da midemi sinir bozucu bir şekilde kasıyor.

"Yani onu sadece kullanıyorsun? Konstantin, senin için biraz genç değil mi?"

"O bir taşıyıcı anne. Bana bir çocuk verecek ve sonra bir anlaşmamız olacak. New York'tan ayrılacak."

"Hım. Taşıyıcı annelerini pahalı evlerde konaklatan, onları korumak ve güvenliklerini sağlamak için koca koca ekipler görevlendiren birçok erkek tanıyor musunuz?"

Kahve fincanını sert bir şekilde yere bıraktım. Olena hiç tepki vermedi, ama tırnaklarını masanın üzerine vurarak ne kadar gergin olduğumu hissettiğini belli etti.

"Olena, benden ne yapmamı istiyorsun? Benim yerime kim geçecek? Ben zaten yaşlıyım, neredeyse elli yaşımdayım ve geride bir miras bırakamadım. Gruptan benden sonra yerime geçebilecek başka birini önerebilir misin?"

Yemeklerimiz geldiğinde dilini ısırtıyor.

Kimse yok. İkimiz de bunu biliyoruz.

Eğer kendisi aday olursa, buna açık olurum. Ama Olena, Martynov Global Holdings'i yönetmeyi, kendi dalağını kesmeyi istediği kadar çok istiyor. Olena bir karga gibi; zeki, becerikli, köşeye sıkışamayacak kadar kurnaz. Her zaman bir çıkış yolu arıyor.

"Endişelenmen gereken başka şeyler de var Konstantin. Mesela Giuseppe Sartorre."

Bu benim dikkatimi çekti. "Peki ya Sartorre? O kendi işine bakıyor, şehrin kendi tarafında kalıyor."

"Öyle mi?"

Sözlerindeki o rahat ve doğal ton beni donduruyor.

Son birkaç aydır arzularımın yoğunluğu içinde bir şeyi mi kaçırdım? Bir şey ya da biri gözümünden mi kaçtı?

"Söyle bana."

Olena arkasına yaslandı, pul pul ayrılmış somon ve çavdar ekmeğini didikledi. "Geçen hafta Lux'ta iki adam öldürüldü. İki tanesi de bizim adamlarımızdı. Sartorre'nin ya da en azından onun için çalışan adamların öldürdüğüne inanmak için nedenlerimiz var."

"Ne sebeple?"

"Kamera, içlerinden birinin kolunda kuzeyi gösteren bir pusula dövmesi olduğunu gösteriyor."

Kuzey Hattı.

Giuseppe Sartorre'nin çetesi. "Çete" kelimesi onları önemsiz gibi gösterse de, aslında İtalyan mafyasının bir kolu ve şehrin kuzey kesiminin büyük bir bölümünü kontrol ediyor.

Anlaşılan adamları sinsice benim bölgeme sızmayı başarmışlar.

"Neden bana bundan bahsedilmedi?"

"Size ne zaman söylemeliydik? Ofisinizde onunla sevişirken mi, yoksa ev için boya seçerken mi?"

Önümdeki Reuben sandviçini görmezden gelerek masanın üzerinden hırıldadım. "Onunla ofisimde birlikte olmadım. Bana söylenmeliydi. Bana söylenmemesini sağladığın için sana hesap sormalıyım, Olena."

Bana bakıyor, bekliyor—cezayı mı yoksa merhameti mi? Ne yapmam gerektiğini biliyorum, ama Olena benim için aileye en yakın kişi. O benim zayıf noktam.

Bir gün beni öldürebilir ve ben de buna izin verebilirim. Hiç sahip olamadığım kız kardeşim.

Mikhail'in yüzü tekrar zihnimde beliriyor. Sonra da annem Rusça bağıyor: Git o zaman! Defol buradan, seni fare! Benim mememden yeterince beslendin!

İronik olan şu ki, Amerika'da para kazanmaya başlar başlamaz, geçimini benim sırtımdan sağlayan o olmuştu.

Olena, sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bir çocuk sorunları çözemez," diyor. "Sadece sorun yaratır."

"Her şey kontrolüm altında. Audrey Wolfe bana bir çocuk verecek ve o çocuk imparatorluk içinde, Olena'da büyüyecek. Onların hayatı benimkinden, bizimkinden farklı olacak. Ve bir gün onlar önderlik edecekler."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Ama ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. Yine de ona bir şey vermek zorunda hissediyorum kendimi. Audrey'e olan takıntımı haklı çıkarmak için.

"Birileri onu kullanarak hesaplarım girdi, Olena. Eğer gerçekten Giuseppe Sartorre'den endişeleniyorsan, ondan elimden gelen her şeyi almamı sağla. Onun bizim bölgemizde neden gizlice dolaştığının anahtarı o olabilir. Sadece onu alt etmem gerekiyor."

"Umarım haklısındır Konstantin. Eğer değilsen..."

Cümlesini tamamlamasına gerek yok.

Eğer yanılıyorsam, Audrey Wolfe benim sonum olabilir.

Eğer öyle olmazsam, her şeye sahip olabilirim; istediğim her şeye.

O.

Bir çocuk.

Geleceğim, bölgem ve hikayem üzerinde tam kontrol.

O son geceye Rusya'dan kovulmuş, perişan haldeki çocuk olarak girmeyeceğim. Annemin ısrarla söylediği gibi güçsüz, işe yaramaz bir adam olmayacağım.

Hayır; buraya kadar geldim.

Her şeye sahibim.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Ve istediğimi alacağım. Yoluma çıkan herkesi yok edeceğim.

Bölüm 11

Audrey

Sabah 7'de kütüphane, çalışanlar dışında bomboştu ve ben de aceleyle koridordan birinci kata yayılan ana danışma masasına doğru ilerledim.

Emil, eldivenli elleriyle yeni gelenleri kataloglamak üzere küçük bir kitap yığınının önünde duruyor. Bunlar, iklim kontrollü bir oda olan arşivlere yerleştirilecek ve onlara saygı duyup tapacak kişiler tarafından erişilebilecek.

“Audrey! İyi misin? Endişelenmeye başlamıştım.”

Onu en son gördüğümünden beri, yani sadece birkaç hafta önce, nedense daha da yaşlanmış görünüyor.

“Evet, özür dilerim Emil. İyiyim. Sadece çok yoğundu—iş yerinde.” Tamamen yalan olmasa da, yalanın verdiği rahatsızlığı bastırmaya çalışıyorum. Bugün, Perşembe, birkaç günlük iznin ardından işe döndüğüm ilk gün. Patronumun benim için satın aldığı eve yerleştikten sonra.

Eğer onun çocuğunu taşırsam, o çocuk benim olacak.

Midem sinirden kasılıyor. Sadece sinirden olsa gerek, değil mi? Henüz hamile olmak, bir şey hissetmek için çok erken...

Emil'in yaşına rağmen genç ve keskin bakışları kısıldı. "İyi olduğundan emin misin?" Ona ifadesiz bir bakış attığımda özür diledi: "Biliyorsun, Audrey, eğer sana göz kulak olmasaydım büyükannen beni asla affetmezdi."

Gülümsemesi hüznünlüydü ama o gülümsemede Nana'yı ne kadar çok sevdiğini görebiliyordum. Gizlice, ya da... belki de değil. Emil'in ona aşık olduğu herkes için apaçık ortadaydı, ama Nana için değil. Hastalandığında neredeyse her gün yanındaydı, ona kitap okuyor ya da protein içecekleri

getiriyordu. Oturma odasını en sevdiği çiçeklerle dolduruyor ve sağlıklı olduğu zamanlarda birlikte dans ettikleri müzikleri çalıyordu.

“Biliyorum,” diye mırıldandım, buruşuk eline dokunmak için uzanarak. “Teşekkür ederim. Gerçekten iyiyim Emil, sadece son zamanlarda çok bunaldım. Söz veriyorum daha sık uğrayacağım. Sende... var mı?”

İçini çekerek, yaklaşık bir ay önce istediğim kitap yığını bulmak için yavaşça uzaklaştı. Ona bitirdiğim başka bir kitap yığını verdim ve onu tanıdığım en iyi insan olarak övdüm. Gözlerini devirdi.

“Audrey, bunların hepsini bitirmek için nasıl zaman buluyorsun anlamıyorum. Bu beni endişelendiriyor—şehirde gezip dolaşmalısın! Hala gençsin!”

Dudaklarımı ısırdım, birden Emil'e her şeyi anlatmak istedim. Hayatımın o kadar uzun bir parçası ki, neredeyse her şey ağzımdan dökülecekti. Ama bunun yerine gerçeği yuttum ve yarı yalan söyledim. “Aslında şu anda biriyle görüşüyorum. Sayılır.” Haber karşısında gözleri parıldamadan önce, “İşlerin yolunda gideceğinden emin değilim,” diye ekledim.

“Gerçekten mi? Neden olmasın?”

“Bilmiyorum. O çok...”

Konstantin Martynov'u kim olduğunu belli etmeden nasıl açıklayabilirim? New York'ta adı kötüye çıkmış biri; adını söylersem Emil ne kadar tehlikede olduğumu anlayacak ve muhtemelen hemen polisi arayacaktır.

“Güvenilir biri. Biraz daha büyük,” diye açıklıyorum gergin bir şekilde, Konstantin'in parıldayan gümüş saçlarını ve keskin bakışlarını düşünerek. Karnımda bir endişe ve heyecan karışımı oluşuyor.

Emil kendi kendine, “Bu her zaman kötü bir şey değil,” diye düşünüyor. “Yeter ki sana bakabilsin.”

Bu sözler içimi rahatlatıyor, muhtemelen çünkü tüm bunlar ne kadar çılgınca olursa olsun, Konstantin'in bana bakabileceğini biliyorum.

Hele ki onun çocuğunun annesiysem.

Emil'in elini tekrar tutmak için uzandım, daha erken uğrayacağıma ve iletişimde kalacağıma söz verdim. Sonra kitap yığını kaldırdım ve işe doğru yürümeye başladım.

* * *

"Dürüst olmak gerekirse, seni öldürdüklerini ve izlerini örtmek için herkese hasta olduğunu söylediklerini sandım."

Chrissy'ye gözlerimi deviriyorum, bir yandan da paravan şirketler aracılığıyla geçen haftanın gelirini dengelemeye odaklanıyorum. Üniversite yıllarımda bana bir gün para aklama uzmanı olacağımı söyleseydiniz, deli olduğunuzu düşünürdüm. Ama işte buradayım.

"Sadece biraz rahatsızlandım Chris. Çok ciddi bir şey değil."

"Yine de. Burası gerçekten tuhaf bir yerdi," diye mırıldanarak diğer iki kabine doğru baktı. "Duscha şehrin kraliçesiymiş gibi ortalıkta dolaşıyordu. Bugün sen içeri girdiğinde yüzündeki o gülümsemenin silindiğini görmek güzeldi."

Çenemi aşağı doğru eğerek kendi gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

Asansörden indiğimde Duscha'nın yüzündeki ifade, inanmazlık dolu bir ifadeydi. Benim "hatalarımı" fark edip Konstantin'e söyleyen oydu; Konstantin de bunu açıkça belirtmişti. Bu yüzden, neden tekrar işe döndüğümü ve Hudson Nehri'nde paramparça halde sürüklenmediğimi merak ediyor olmalı.

Masalarımızın üzerinde bir gölge belirliyor.

Nefesim kesildi. Chrissy'nin sandalyesi uzaklaştı.

Aramızda duran kişi...

Lev.

Tamamen sessiz, ifadesiz bir şekilde bana bakıyor. Çoğu insan, özellikle Jeanette, onun hiç konuşmamasından rahatsız oluyor. Ama yemin ederim ki onda daha fazlası var. Sadece aklı başında olmayan bir asker olamaz, yoksa Konstantin onu askerlerin başına seçmezdi.

Elinde katlanmış bir kağıt parçası tutuyor.

Anlıyorum.

Sonra fayans zeminde sessizce ilerleyen botlarıyla gözden kayboldu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Chrissy. Ona uyarıcı bir bakış attım; az önce yaşanan bu etkileşimin ne kadar tuhaf olduğunu kimseye belli etmemek daha iyiydi.

Parmaklarımı kağıdın arasına sokup açtım ve kusursuz bir yazıyla okudum: Saat 17:00'de ön tarafta bir araba bekliyor olacak. Bin ona.

* * *

Araba kırmızı bir Alfa Romeo ve kesinlikle göze batmayan bir araç değil. Birkaç kişi Spire'dan çıkıyor veya içeri giriyor ve ben gergin bir şekilde arka koltuğa otururken bana bakıyorlar.

Chrissy bana mesaj attı: "Audrey, bu Bay Martynov'un arabalarından biri. Neler oluyor?"

Ona cevap vermeliyim ama vermiyorum. Çünkü ne diyeceğim ki?

Ah, ben sadece ona olan borcumu ödemek için ondan binlerce dolar çaldığım için hamile kalana kadar onunla birlikte olmama izin vermeyi kabul ettim.

Artık bana asla aynı gözle bakmayacaktı.

Ama Konstantin'in bunu gizli tutmak konusunda hiç de endişeli olmadığı açıkça görülüyor.

Hemen anladım ki, şu anda yaşadığım şirin küçük kır evine gitmiyoruz. Bunun yerine, şoför şehrin daha derinlerine doğru ilerliyor ve ağaçlarla çevrili bir sokakta bulunan göz alıcı bir şehir evine ulaşıyoruz.

Rus mafyasının liderinin burada yaşayacağı pek olası görünmüyor, ama sanırım asıl mesele de bu.

Şehir evi koyu, neredeyse gece mavisi bir renge boyanmış, ferforje çit ve pencere parmaklıklarıyla çevrili. Bitkiler pencere pervazlarından taşarak ön kapıya doğru bir tür geçit oluşturuyor, adeta bir ormana adım atıyormuşsunuz gibi, büyük saksılar süslü ve ağır.

Kapıya ulaştım, arkamı dönüp baktım; araba çoktan gitmişti.

İnsanlar sokakta yavaş ve rahat bir şekilde yürüyorlar. Belli ki burada yaşıyorlar; hiç trafik yok ve yoldan geçenler o kadar kusursuz giyinmişler ki, sanki bir Vogue fotoğraf çekimine girmişim gibi hissediyorum.

Kapı tokmağı ağır, bal rengi bir tahtadan yapılmış ve zaten terlemiş avucumun altında pürüzsüz. Vuruyorum ve bekliyorum, belki de Konstantin'in ofisinde bana tam olarak ne yaptığımı bildiğini söylediği günden daha gergin hissediyorum.

Kapı açılıyor ve karşımızda bir... uşak mı var?

Konstantin Martynov'un uşağı var mı?

Adam kusursuz giyinmiş. Ve anlaşılan beni bekliyor.

"Bayan Wolfe." Hafifçe eğildi ve birdenbire kendimi yabancı hissettim.

"Bunu yapmanıza gerek yok, Bayım...?"

"Bana Stanley diyebilirsiniz, hanımefendi. Bay Martynov sizi bekliyor. Bu taraftan buyurun."

Stanley beni güzelce döşenmiş, koyu renk ahşap bir koridora götürüyor ve sonra beklememi istiyor. En az dört katlı olması gereken devasa evin bir köşesine doğru kayboluyor.

Yavaşça bir daire çizerek etrafı gözlemliyorum.

Muhteşem. Koyu. Odunsu. Dumanlı. Erkek gibi kokuyor, misk ve baharat karışımı bir koku, tansiyonumu yükseltiyor ama daha yan odaya bakmadan merdivenlerin tepesinden adımları söylüyor.

“Audrey.”

Onun beni beklerkenki görüntüsü nefesimi kesiyor.

Konstantin bacaklarını açmış, ellerini ceplerine koymuş bir şekilde ayakta duruyor. Giydiği koyu renk pantolon kalçalarına sıkıca oturmuş, kravatı ise çözülmüş.

Onu bütün gün görmedim.

"Gelmek."

Ah, tam o anda, bu sözler üzerine neredeyse yapıyordum.

Derin bir nefes alarak, ona doğru zarıfçe yürümeye çalışıyorum. Son birkaç adımları sürünerek atmamak ve beni kullanması için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum, özellikle de tüm bunları -bu güzel evi, bu gösterişli çevreyi- öldürerek, çalarak elde ettiğini bildiğim için.

Tehdit edici.

Bunun yerine ona ulaşıyorum ve elimi tutarak beni neredeyse gülünç derecede büyük bir yatak odasına götüren bir koridora doğru yönlendiriyor. Bu, evimdeki veya onun benim için yaptığı evdeki yatak odasının tam tersi. Karanlık, kasvetli, zarıf, ama pek kişiliği yok. Gözlerimi yataktan ayıramıyorum.

Konstantin kravatını çıkarıyor.

"Üzerindeki kıyafetleri çıkar."

İtaat etmek için adeta zıplıyorum, topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çekip sade pileli elbiseyi başımın üzerinden geçiriyorum. Düğmelerini açabilirdim ama en az on beş düğme var ve ne kadar çok istediğime engel olamıyorum—

Ne?

Onun bana dokunmasını istiyorum. Onun bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyorum.

Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, onun beni kullanmasını, vajinam artık onun menisini kaldıramayacak hale gelene

kadar derinlere gömülmesini istiyorum.

"Taytları bırak."

Çoraplarımı jartiyerden çıkarmadan önce Konstantin'in sözleri beni dondurdu. Yavaşça etrafımda dolaştı, parmakları sırtımda gezinerek sütyenimin tokasını zahmetsizce açtı. Sütyen omuzlarımdan aşağı kayarak yere düştü.

Yaklaştı, ellerini jartiyerin dokulu yüzeyinde gezdirdi, askılarından aşağı doğru inerek uyluklarıma masaj yaptı.

"Bu çoraplar... iş yerinde beni çıldırtıyorlar. Bütün gün onları düşündüm."

"Sen miydin? Seni görmedim... Belki orada değildin diye düşündüm..."

"Seni izliyordum, Audrey. Seni uzun zamandır izliyorum."

Vücudunun sıcaklığı o kadar yakın ki, istemsizce kalçamı ona doğru bastırıyorum, sert pantolonunun tenime hafifçe değdiğini hissediyorum, sonra o da kolunu kalçalarıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Bugün işinin bittiğini düşünmedin herhalde, değil mi sevgilim?"

Bu sevgi gösterisi neredeyse fazla, çok erken ve göğsüm sıkışıyor. Ama sertleşen penisinin kalçama sürtünmesiyle vajinam zonkluyor.

Konstantin parmaklarını külotumun altına sokup, klitorisimle nazikçe oynuyor.

"Zaten çok ıslanmışsın."

Yutkunuyorum, başımı geriye doğru omzuna yaslıyorum, bir elimle vajinamla oynarken diğer elimle göğsümü okşuyorum. Ona gerçeği söylemek istemiyorum: Bütün gün bunun ne zaman olacağını bekliyordum.

Benden daha fazlasını talep edeceği zaman.

Aniden, neredeyse şiddet kullanarak, külotumu bacaklarımdan aşağı çekti, beni sadece jartiyer ve çoraplarımla bıraktı. Odadaki hava klitorisime değdi ve dizlerim bir an titredi.

"Yatak."

Hemen itaat ettim, yatağa doğru ilerledim, nasıl istediğinden emin olmadığımında arkama, omzumu çevirerek baktım. Bana doğru yaklaştı, sadece kıyafetlerini çıkarmak için durakladı. Bu sefer boxer giymemişti ve kalın, sertleşmiş penisi bacaklarına çarparak serbest kaldı.

Onun beni nasıl doldurduğunu, etrafında ne kadar sıkı hissettiğimi hatırladıkça vajinam zonkluyor.

“Eğil bakalım. Seninle zaman geçirmek istiyorum Audrey, ama bu gece başka bir yükümlülüğüm var. Bu yüzden beni, tüm benliğimi alacaksın ve sonra benim içinden akarken burada yatmanı istiyorum. Anladın mı?”

"Evet," diye nefes nefese fısıldadım, o beni yatağa doğru çevirirken kendimi yatağa yasladım.

Konstantin bana çarptı.

Acı verici olması gerekirdi ama o kadar ıslak ve ona o kadar hazırım ki, bu sadece zevkle inlememe neden oluyor.

“Bunu bekliyordun, değil mi?”

Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer eliyle bacağıma yatağa doğru çekip beni açarak bana sertçe giriyor. Açıyı değiştiriyor ve ben tekrar nefes nefese "Evet" diyorum.

O, hırıldayarak emirler verip müstehcen sorular sorarken söyleyebileceğim tek şey bu.

"Böyle sevişmemden hoşlanıyor musun?"

Evet.

"Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun? Bana ne kadar çok zevk verdiğini?"

Evet.

"Hazır mısın Audrey? Bunu uslu bir kız gibi karşılamayı istiyorum. Evet, aynen böyle."

Evet, evet, evet.

O kadar sert ki, zevk ve acı birbirine karışıyor, neredeyse çığlık atıyorum, kalçalarım onunkine sertçe çarpıyor. Penisini beni geriyor, her itişin ıslak sesi beni doruk noktasına yaklaştırıyor.

"İşte böyle," diye hırslı bir şekilde söyledi, beni kürek kemiklerimin arasına iterek yatağa yapıştırdı.

Her hamlede inliyor ve boşalmak üzere olduğunu gösteren hızlanan tempoyu fark ettiğimde, ben de kendi orgazmımı yaşıyorum.

Onun içime boşalacağı düşüncesi. Onun tarafından dölleneceğim, hamile kalana kadar sikileceğim ve muhtemelen ne kadar doymak bilmez olduğunu düşünürsek daha da çok sikileceğim düşüncesi.

Geldiğinde Rusça inliyor, tanımadığım ve bulanık zihnimle kavrayamadığım kelimeler bunlar. Her yavaş itişte vücudum öne doğru sarsılıyor, elinin kalçamı aşağı doğru bastırmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Sonunda Konstantin geri çekildi. Onun ağırlığını üzerimde hissetmeyi, kocaman penisinin içimde yumuşamasını arzulayarak istemsizce bir inilti çıkardım.

"Sana ne dedim?" diye sertçe söylüyor. "Yatağa çık."

Bir şekilde kendimi büyük yatağa sürüklemeyi başardım ve dizlerim bükülü bir şekilde tavana bakarak döndüm. Konstantin görüş alanımın dışında bir yerlerde dolaştı, sonra bir yastıkla geri geldi. Kalçalarımı desteklemek için onu kullandı.

Gözlerimiz buluştu.

Vajinamdan bir damla meni akıyor. Şehir ışıklarında parıldayan gümüş rengi saçlarıyla yavaş, şeytani bir sırıtış sergiliyor. Parmaklarıyla meniye topluyor ve sertçe vajinama geri dolduruyor. Vücudum kasılmaya çalışıyor, orgazmın artçı şoklarıyla çaresiz kalıyor.

"Aferin kızım. Sana gidebilirsin diyene kadar böyle kalmanı istiyorum."

Memnuniyetle içimi çekerek başımı salladım. Konstantin sıcak bir bezle geri geldi ve onu bacaklarımın arasına koydu ama beni temizlemedi.

Henüz değil.

Onun giyindiğini duyabiliyordum ve hâlâ memnuniyetten dolayı kendimden geçmiş bir halde, "Kulenin hemen önünde benim için araba göndermenize şaşırdım. Herkes fark etti." diye ağzımdan kaçırdım.

Gülüştü alçak ve karanlık.

"Onların bilmesini istemediğimi mi düşünüyorsun?"

Sözleri beni donduruyor.

"Sen... herkesin öğrenmesinde bir sakınca görmüyor musun? Benim senin olduğumu öğrenmesinde?"

Dirseklerime dayanarak doğrulup, loş ışıkta onu bulmaya çalıştım. Geniş omuzları ve gövdesi sokak lambalarının arkadan aydınlattığı yerdeydi. "Bunu yaptığımızı bilmelerini mi istiyorsun?"

"İşten sonra beni arabayla çağırıp aklımı başımdan alacak şekilde becermeni istemiyorum. Beni çocuğunu taşımam için döllemeni ve bundan o kadar hoşlandığımı, bütün gün sandalyemde ıslak bir şekilde oturup senin gelip beni almasını beklediğimi de söylemiyorum."

Arkasını dönüyor, gözleri ciddi ve soğuk.

"Bir şekilde öğreneceklerdi Audrey. Ve eğer öğrenirlerse, kaçamazsın, değil mi? Çünkü ya seni yakalarlar ya da ben. Sence hangisi daha kötü?"

Gözlerindeki ifade... sanırım birçok erkeğin son anlarında gördüğü şey buydu. Duygusuz bir yırtıcı hayvan gibiydi ve ben de yatağına serilmiş bir

et parçası gibi hissettim.

“Olena Belov eve geldi.”

Benden yüzünü çevirerek sadece, "Biliyorum," dedi.

Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor. Bu durumun beni nasıl üzdüğünü görmek istemediğim için hızla siliyorum; kendi adamlarının benim mahremiyetimi ihlal etmelerine, Konstantin'in benden ne istediğini sorgulamak için gelmelerine aldırmış etmemesi beni üzüyor.

Onlara ne diyeceğim şimdi?

Onun sadece beni istediğini söylemek çok saçma geliyor.

Nedense, onun varisini doğuracak kadar iyi olduğumu düşünüyör.

"Üzgünüm."

Sözlerinin yarattığı şok, gözyaşlarının akmasını engelledi.

“Ona haddini aştığını söyledim ve anladı. Bu onun beni koruma şekli.” Bana doğru döndü, şimdi tekrar giyinmişti ama farklı bir takım elbise giymişti. Bej rengi, sade ve üzerinde harika duruyordu. Gömleğinin altından ne kadar formda olduğu, kaya gibi göğsü, ince beli kolayca görülebiliyordu.

"Sana güvenmiyor."

Yutkunuyorum, düşünmeden bacaklarımı altımda sallıyorum.
"Anlıyorum."

Konstantin'in gözleri yatakta diz çökmüş halime kaydı ve kalbim korkudan hızla çarpmaya başladı.

Hareket edebileceğimi söylemesini beklemedim.

Ama bakışları başka yöne kaydı ve elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı nazikçe toplayıp yatağın üzerine koydu. "Şoförüm dışarıda. İki seçeneğin var: Seni eve o götürecekt. Ya da ben akşam yemeğinden dönene kadar bekleyebilirsin. Duş alıp yatağa geri dönebilir ve benim dönmemi bekleyebilirsin."

Çenemi eline alıp yüzümü inceliyor.

“Bunu sizin için daha değerli hale getirmek için daha çok zamanım olacak.”

Dudakları vaatle kıvrıldı, sakalı çeneme hafifçe değdi ve kulağımın hemen altına bir öpücük kondurdu.

Konstantin Martynov odadan kayboldu ve beni karanlıkta bıraktı.

Eve gitmeliyim. Toparlanmalıyım. Kitaplarımla baş başa kalmalıyım.

Ama biliyorum ki kalacağım. O bir uyuşturucu gibi ve sırf bana kendimi muhteşem hissettirdiği anlar için bile olsa, beni mahvetmesine izin

vereceğim.

Bölüm 12

Konstantin

Olena masamın kenarına oturmuş, ikimiz de muhasebecilerin odasını yansıtan küçük ekrana bakıyoruz.

Birkaç dakika önce, işletmenin operasyon kolunu görüşüyorduk. Özellikle, Atlanta'daki kolluk kuvvetlerinden hisselerimizi satın aldıktan sonra, oraya gelen silah sevkiyatlarının boyutunu artırma konusunu ele alıyorduk.

Olena zekiydi ve kapıma sürekli bakışlarımı, elimi bükmemi ve bacağımı ovuşturmamı fark etti.

"Tıpkı azgın bir ergen gibisin," diye azarladı sinirli bir şekilde. "Başka bir şey düşünemiyor musun?"

"Çocuk sahibi olunca her şey bitecek," diye söz veriyorum ona. "O zaman yolumuza devam edebiliriz."

Ekranda Audrey'e bakarken, özellikle de biçimli baldırlarının çapraz duruşuna bakınca, bu sözü tutabileceğimden emin değilim.

Son bir haftadır neredeyse her gece onunla birlikte oldum. Önce şehir evimde. Ama o zamandan beri her gece kır evine gidiyorum, salı günü onu görmek için planlarımı neredeyse iptal ediyordum. Bunun yerine, gece saat bire yakın bir saatte ortaya çıktım ve penisimi dudaklarına koyarak onu uyandırdım.

"Bunu yapmak zorundasın."

İçimde bir tür endişe hissi var.

Ama ben endişelenmiyorum. Hiçbir şeyden; bir adamın öldüğünü ilan etmekten, onu kendi ellerimle öldürmekten, isyan eden bir işletmeyi ateşe vermekten.

Kesinlikle birini işten çıkarmak değil.

"Olena, işinde çok iyi."

"Doğru. Hırsızlık hariç."

Gülümsemem karşısında gözleri donuklaştı. "Biz hırsızlık işiyle uğraşıyoruz. Belki de sadece kendisine öğretilenleri yapıyor."

Olena ayağa kalktı, omuzlarındaki kılıf gıcırdadı. "Dileğini söyledin. Herkes onun senin olduğunu biliyor. Adamlarının emirleri var; henüz kimse onu ziyaret etmedi, değil mi?"

"Senden başka?"

Gözleri öfkeyle parlıyor ve ben de sinirlenerek homurdanıp odada volta atmaya başlıyorum. Kendimi ne kadar gergin ve köşeye sıkışmış hissettiğimden nefret ediyorum.

Şehre yeni taşındığım ve hiyerarşide yükselmek için mücadele ettiğim zamandan beri böyle hissetmemiştim.

Yaralarımı kazanıyorum. Yerimi kazanıyorum. Eve para gönderiyorum, karşılık olarak ise sessizlikle karşılaşıyorum.

"Kimsenin onu takip ettiğini veya izlediğini görmediler, hayır. Sal Imperi hakkında başka ne öğrendiniz?"

Adını bulmak zor olmadı, hele ki bu aptal o kadar büyük bir olay çıkardı ki bir komşu polise şikayette bulunduyorsa.

"Görünüşe göre onu tanıyorlar. Gençliğinde küçük suçlardan, ama son zamanlarda daha büyük meselelerden dolayı. Ancak hiçbir suçlama yöneltilmedi; her seferinde beraat ediyor. Aynı avukat." Bana anlamlı bir bakış attı.

"Haymond?"

Olena başını salladı.

Ron Haymond, Giuseppe Sartorre'nin çetesiyle yakın ilişkisi olan bir avukattır. Giuseppe'nin en iyi adamlarını aklamının bir yolunu bulmuştur. Bu da, yağlı görünümüne rağmen Sal Imperi'nin görüldüğünden daha önemli olduğu anlamına gelir.

Onun, Audrey'nin benim için çalışmaya başlamadan hemen önce onunla çıkıyor olması sadece bir tesadüf olamaz. Ama Sartorre'nin alanına girip bir cevap isteyemem; Audrey'nin bunu itiraf etmesi gerekiyor. Bana ne tür bir belaya bulaştığını anlatması gerekiyor.

Eğer bana gerçeği söylemiyorsa, onu başka nasıl kurtarabilirim ki?

"Pekala," diye kabul ettim, kısa tartışmadan ve Olena'nın sarsılmaz iradesinden yorulmuştum. "Gidin ve Gorbichov'u gönderin."

Birkaç dakika sonra Allen Gorbikhov içeri girer. Ona hiçbir açıklama yapmadan tek bir emir veririm. Başını sallar ve emri yerine getirir.

Ve sonra tam bir kaos başlar.

* * *

Cehennem oldukça cazip.

Audrey, ofisimde yumrukları sıkılı, ince puantiyeli bluzunun altında göğüsleri kabarmış bir şekilde duruyor.

"Nasıl cüret edersin?"

O zaten bana küfretti, ortalığı karıştırdı. Hatta Lev bile onun yüksek sesle konuşmasına bir kez başını çevirdi. Pencereleirim gerektiğinde buzlanabilir ama oda ses geçirmez değil; zaten hiç ihtiyacım olmadı çünkü kimse bana saygısızlık etmiyor.

Şimdiye kadar.

"Beni kovup Konstantin, beni seks oyuncağı olarak kullanamazsın. İkisini birden elde edemezsin!" Sandalyeyi kenara itip masaya doğru yürüdü, muhteşem gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Boğazını sıkıp, o dolgun dudaklarını kendi dudaklarımla kapatarak susturmak istedim.

"Sadece emirleri yerine getirip hayatımın mahvolmasına izin vermeyeceğim! Bunun için çok çalıştım, işimde iyiyim. Bunu biliyorsunuz, yoksa beni işe almazdınız."

Aniden ayağa kalkarak, bu hareketimle onu bir anlığına susturdum. Audrey istemsizce bir adım geri çekildi.

"Seni neden işe aldığımı öğrenmek ister misin?"

Masayı yavaşça, sakın bir şekilde dolaşıyorum.

Öfkesinden adeta titriyor.

"Seni işe aldım çünkü seni şantiyede gördüğümde beynini uçurmak istedim. Tam orada, toprağın içinde."

Yüzündeki tüm renk soldu.

Ona doğru bir adım attım ve bluzundan çekerek kendime doğru yaklaştım. Birkaç düğme koptu ve masamın üzerine saçıldı.

"Seni işe aldım çünkü seni görür görmez seni mahvetmek istedim. Seçme şansım olsaydı, tüm o erkeklerin önünde, senin amına sahip olmak istedim."

Elim omzunu, köprücük kemiğinin hemen üstünde, boynuyla birleştiği noktayı kavıyor. Baskı uygulayarak ondan ne istediğimi açıkça belirtiyorum.

Eğer direnirse kasını ezebilirim.

Audrey umutsuzca gözlerimin içine bakıyor, öfkesi korkuyla sönmüş. Önümde diz çökecek şekilde alçalıyor ve ben de elimi omzundan boğazına doğru indiriyorum.

Ona neler yapabileceğim düşüncesini bir kenara bırakıp, asıl göreve odaklanıyorum: ona Tanrı korkusunu, hayır, Konstantin Martynov korkusunu aşılama.

“Audrey, sen benim sahibim. Eğer bu ofiste artık benim için çalışmayacağına karar verirsem, artık benim için çalışmazsın. Bunu sorgulamaya hakkın yok.”

Dizlerimin üzerine çöktüm. Audrey benden uzaklaştı, ama ben boğazını sıkıca tuttum, kendine zarar vermeden uzaklaşamayacak kadar baskı uyguladım.

Ona vermek istediğim ders şu: Eğer giderse, bunu kendi kendine yapmış olacak. Eğer giderse, onu kurtaramam.

“Bana yalan söylüyorsun. Seni buraya getirdiğim ve benden hırsızlık yaptığını bildiğimi açıkça belirttiğim günden beri yalan söylüyorsun.”

“Ben—yalan söylemedim, sadece sana söyleyemem—”

“Bir şeyi gizlemek, yalan söylemekle aynı şeydir. Düşmanlarıma yardım ediyorsun, Audrey. Yüz bin dolara yakın bir parayı neden çaldığını söylemeyi reddedersen, tek varsayabileceğim şey bu.” Yaklaştım, tutuşumu o kadar sıkılaştırdım ki, baskıyı hafifletmek için dizlerinin üzerine sendeledi. “İnşaat alanında bulunmanın tesadüf olduğunu sanmıyorum. Birileri şanslıydı; senin benim olacağımı bilmiyorlardı. Ama seni oraya bir sebeple koydular, değil mi?”

Gözleri korkudan donuklaşmış, dudakları ise renksiz ve kapalı kalmış.

Ayakta durup ona dik dik bakıyorum ve sonunda ona gerçekten kızmaya başlıyorum.

"Yalvar."

“Ne—ne?”

Topuklarının üzerine doğru sendeliyor, kalçası üzerine düşüyor. Giydiği kalem eteği müstehcen bir şekilde buruşturuyor, dolgun uylukları ortaya çıkıyor.

"Benden merhamet dile, belki de gösteririm."

Yutkunarak fısıldadı, "Lütfen..."

Bekliyorum.

"Konstan—Bay Martynov, lütfen. Lütfen beni affedin. Ya da affetmeyin —" Audrey elimi kasarken görünce hemen düzeltiyor, "—sadece size kendimi affettirmek için biraz zaman verin. Yapabilirim, söz veriyorum. İyi olacağım. Ne derseniz yapacağım."

Bakışlarını yere indiriyor.

Onun itaatkarlığı beni tahrik etmemeli. Beni tatmin etmemeli.

Audrey Wolfe'un yaptığı gibi bir şeyi asla ve asla kimsenin yapmasına izin vermezdim.

"Ayağa kalk."

Düşmek üzereyken onu dirseğinden yakaladım. Onu kendime doğru çekerken, vanilya ve narenciye kokusunun sıcaklığını içime çektim. Bu bende bir tür pişmanlık uyandırdı.

Bu kadın bana ne yapıyor?

Tehlikeli hissettiriyor.

İyi hissettiriyor.

"Git. Buradaki işin bitti."

Audrey nefesini tutarak sendeledi ve benden uzaklaştı. Bir sandalyenin arkasına tutunarak dengesini sağladı ve hızla odadan çıktı. Ben de masanın etrafından dolaşıp küçük ekrana baktım. Ekranda, muhasebecilerden biri olan Chrissandra Ives onunla konuşmaya başladığında bile, eşyalarını hızla topladı.

Lev, koridor girişinden izliyor.

Audrey neredeyse koşarak asansöre gidiyor. Yemin ederim canlı yayında omuzlarının titrediğini görebiliyorum, ama görüntü yeterince detaylı olmadığı için bunu gösteremiyorum.

Sonra gitti.

* * *

Gece yarısını biraz geçene kadar günün duyguları beni sarmaya başlamadı.

Şehrin farklı bölgelerinden sorumlu tugay liderlerimle ve muhbirlerimle yaptığım görüşmeler sayesinde onları uzak tutmayı başardım.

Dubai'den gelen bir telefon aldım ve proje güncellemeleri için inşaat ekiplerimin yöneticileriyle görüştim.

Ama yine de... Audrey'e karşı hislerim, zorlukla kontrol altında tutulan bir dalga gibiydi.

Telefonumdaki ismine bakakaldım.

Küçük kurt.

Benim küçük kurtum.

Şehre bakan bir koltuğa çökerken içimde bir şeyler kırılıyor. Amerika'daki tüm hayatım boyunca başkaları üzerinde kontrol kurmaktan, onları yalvartmaktan, hayatlarını kısaltmaktan, bedelini ödetmekten zevk aldım.

Audrey ile bugünkü bölüm ilk başta tatmin ediciydi...

Gözlerimi kapattığımda, onun gözlerini görüyorum. Gözlerindeki korkuyu.

Ona böyle hissettiren herkesi yok etmek istiyorum. Ona kendini güvende hissettirecek türden bir adam olmak istiyorum.

Telefon iki kez çaldıktan sonra isteksizce telefonu açıyor. "Merhaba?"

Uykulu, kısık bir sesle konuşuyor. Onu yatakta, yorgana sarılmış, büzülmüş, korkmuş halde hayal ediyorum.

"Söylediklerimi yaparsan seni koruyacağım. Ama artık bana yalan söyleyemezsin Audrey. Eğer çocuğumu taşırsan, kimsenin sana dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Senin için doğru olanı yapmak adına bu şehri yakacağım. Anladın mı?"

Sessizlik var ama gecenin karanlığında sözlerimin yerini bulduğunu biliyorum.

Telefonu kapatıyorum.

Bölüm 13

Audrey

Bu, beni huzursuz eden türden bir sonbahar günü. Kırsaldaki evde kanepede uzanmış, yine yanıma dönüyorum ve yıpranmış bir Uğultulu Tepeler baskısını okumaya devam ediyorum. Ama sisli, kasvetli bozkırlar hakkında okumak, beni dışarı çıkıp berrak güneş ışığına çıkma isteğiyle dolduruyor.

İç çekerek ayağa kalktım ve bej keten elbisemi ayak bileklerime doğru savurarak kendimi mutfağa sürükledim. Kashmere içeride akşam yemeği hazırlıyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi, en sevdiklerimden biri: lazanya. Derin bir nefes aldım, maya kokusunun da rahatlatıcı etkisini hissettim.

"Ekmek mi yapıyorsunuz?"

Omuzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Evet. Sakıncası yok mu? Akşam yemeğiyle birlikte?"

"Bu inanılmaz." Adanın üzerine uzanarak yorgun kaslarımın gerilip sonra gevşemesine izin verdim ve sırtımdaki düğüme yüzümü buruşturdum. Nasıl bu kadar ağrım oldu? Kelimenin tam anlamıyla... hiçbir şey yapmadan.

Kashmere bana yan gözle baktı. "Size bir şey ikram edebilir miyim, Bayan Wolfe?"

"Hayır, iyiyim, sadece canım sıkılıyor. Kusura bakmayın, burada oturup sizi izlemem sizi rahatsız ediyor mu?"

Başını sallıyor ve bana küçük, nazik bir gülümseme daha veriyor. Gözlerimi kısarak, hamuru kaseden çıkarıp yoğurmaya başlarken içimden "yapmalı mıyım/yapmamalı mıyım" diye gidip geliyorum. Bir haftadır özel hayatımdan kimseyle konuşmadım, bu konuda kendimi kötü hissediyorum —Chrissy'nin mesajlarını görmezden gelmeye veya ona kısa cevaplar

vermeye devam etmemeliydim. Ama bu utanç verici ve kesinlikle yakın olduğum birkaç kişiye kendimi neyin içine soktuğumu anlatamam.

Ama... eğer biri anlayabilirse, o da Kashmere. Ona her gün sorduğum onlarca sorudan, Martynov Global'de on beş yıldır çalıştığını ve Tristate bölgesindeki tüm servis ekiplerini denetlediğini öğrendim.

Peki, nasıl oldu da benim çarşaflarımı yıkamak zorunda kaldı?

"Burada olmak seni rahatsız ediyor mu?" diye aniden sordum. Kashmere, bu garip ve müdahaleci soruyla onu sersemletmediğini göstermekte oldukça başarılıydı.

"Elbette hayır, Bayan Wolfe." Hamuru somun şekline getirip dikkatlice ekmek kalıbına yerleştiriyor.

"Bu etkileyici," diye mırıldanıyorum. "Büyükannem harika bir pastacıydı. Sanırım ben hiç bu işe yatkın değildim."

Gözleri şefkat dolu ve birdenbire ağlama isteği duyuyorum, ama bu isteği bastırmaya çalışıyorum.

"Sadece eşim kekleri çok sevdiği ve masrafları biraz artmaya başladığı için kek yapmayı öğrendim."

Rahatlatıcı bir sessizlik çöker ve biraz sonra tekrar deniyorum: "Siz... bilmiyorum... Bir yerlerdeki ofiste, emriniz altındaki tüm çalışanları koordine etmeniz gerekmez mi? Çalışma programlarını, maaşları, tüm bunları denetlemeniz gerekmez mi?"

Bu sefer başını kaldırmadı. Sesinde soğuk bir ton vardı. "Buraya gelmeden önce bunu yapacak kadar vaktim vardı. Yönetim ekibime güveniyorum. Onlar çok iyi eğitilmişler." Başını kaldırdı ve gözlerindeki ifade, onu zorladığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. "Yaptığım işten zevk alıyorum, Bayan Wolfe. Sonuçta, hizmet sektörüne hizmet etmek için girdim."

"Üzgünüm, Kashmere. Kaba olmak istemedim, sadece..." İşte bu; her şeyin yolunda gideceği an. Ona durumum hakkında gerçeği söylersem, bu kötü sonuçlanabilir—hem benim için hem de onun için. Son bir haftadır hissettiğim yalnızlık göğsüme çöker ve dudagımı ısırırım. "İşten çıkarıldım," diye açıklıyorum. "Bay Martynov için muhasebeci olarak çalışıyordum. Beni kovdu ve şimdi sanırım burada kalmamı bekliyor."

Sinirden doğrudum, son zamanlarda pek aktif olmayan içimdeki ateş yeniden alevlendi. "Yani, ne yapmam gerekiyor, sadece onun gelmesini mi beklemeliyim?"

Kashmere beni dikkatle izliyor. Tam olarak anlayamıyorum ama neden burada olduğumu biliyor olabileceğini hissediyorum... özellikle de çarşafı yıkiyorsa.

Konstantin her geldiğinde bana yumruk attırdığı çarşafı, bacaklarımı açmamı emrediyor ve bana sertçe giriyor.

Of. Özellikle son zamanlarda ne kadar sinirli olduğumu düşünürsek, bu düşünmeden tahrik olmamalıydım ama oluyorum.

“Hım. Anlıyorum; ben de çalışmayı bırakmak zorunda kalsaydım zorlanırdım.” Başını yana eğdi. “Dışarı çıkabilir misiniz? Çok güzel bir gün.”

“Öyle.” Öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri süzölüyor, dışarıda yapraklar altın ve kırmızı tonlarında hışırdıyor. “Ama emin değilim... Az önce buraya geleceğine dair bir mesaj aldım, bu yüzden müsait olmam gerekiyor...”

Yanaklarım kızardı ve Kashmere bana anlamlı bir bakış attı.

Evet, tamam. Patronumuz gece eve gittikten sonra geldiğinde neler olduğunu kesinlikle biliyor.

“Gelirse ve sen burada olmazsan çok yazık olur.” Sesi tarafsız. Başımı sallıyorum, çocukluğumdaki sonbahar anılarıyla meşgulüm—büyükannemle elma toplamak. Sıcak elma şarabı, sıcak çikolata, serin hava. “Şey, yakındaki mülklerden birine bakmam gerekiyor. Yalnız başına sorun olmaz mı?” diye soruyor, gözleri parıldayarak. “Muhtemelen yürüyerek giderim ve arabamı burada bırakırım.”

Dudaklarım aralık bir şekilde ona bakıyorum, eşyalarını topluyor ve ekmeği son bir kez mayalanmaya bırakıyor. Kashmere gözlerime bakıyor, araba anahtarlarını mutfak tezgahına bırakıyor ve arka kapıdan sessizce çıkıyor.

Bunu kastediyor olamaz herhalde...

Saniyeler içinde ayağa kalkıp anahtarları elime aldım. Şehir çok uzak değil ve sokaklarında yürümeyi çok isterdim. Belki bir ikinci el dükkanından rahat kazaklar bulurum ya da sadece bir kafeye uğrayıp sıcak çikolata ve çörek içerim.

Hafta boyunca hiç olmadığı kadar enerjik hissederek, topuklu ayakkabılarımı giydim, boş eve son bir kez suçluluk duygusuyla baktım ve çıkarken kapıyı kilitledim.

Chrissy, en sevdiğimiz kafelerden biri olan Spiced'da benimle buluşuyor ve sonunda olan bitenlerin en azından bir kısmını itiraf ediyorum. Ya da en azından, olayı farklı bir şekilde anlatıyorum.

"Patronumuzla mı çıkıyorsun!?" diye neredeyse bağırarak sordu, çay latte bardağından dökülüyordu.

"Şşş!" Konstantin'in ortaklarından herhangi birinin burada, hele de ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir kafede olması imkansız, ama yine de...

"Yani, ikinizin akşam yemeğinde çekilmiş fotoğrafını gördüm..."

"Ne yani?" diye alaycı bir şekilde gözlerimi devirerek sordum. "Bunun bir iş yemeği olduğunu mu sandın?"

Ağzını eliyle kapatıp uzaklara baktı. "İnanılmaz Audrey. Bana söylemediğine inanamıyorum!"

Yüzümü buruşturuyorum. "Biliyorum, özür dilerim. Ama oradayken iyi bir fikir gibi görünmedi." Sözlerim buruk, acı bir şekilde çıkıyor ağızımdan.

"Şey, evet. Bununla ilgili. İşten çıkarılmaktan pek memnun görünmüyordunuz, bu yüzden karşılıklı bir karar olmadığını varsayıyorum?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet... tam olarak değil. Yani, anlıyorum." Ve artık evde hapsolmadığım için bir bakıma anlıyorum. "Eğer insanlar bizim görüştüğümüzü bilselerdi—"

—her gece beni yatağa doğru iterek sikiyor—

"—bu durum muhtemelen yatırımcılar, menajerleri ve Konstantin'i soğuk, hesapçı olarak gören herkes için büyük bir sorun olurdu."

"Tam bir katil," diyor Chrissy ifadesiz bir şekilde.

"Evet, o da doğru."

Küçük masanın üzerine eğilerek neredeyse tıslayarak, "Audrey, bir katille yatırıyorsun," dedi.

Üstelik, onun bebeğini de doğuracağım. Konstantin'in yalnız kaldığımızda bana yaptıklarını düşününce bugün ikinci kez yüzüm kızardı.

Ve bundan ne kadar hoşlandığımı.

Tanrım, çok hoşuma gitti.

Masadaki iki telefonda birini kontrol ederken, cevap vermemek için içeceğimden bir yudum alıyorum. Chrissy durumu fark ediyor; "iki telefon kullanma" durumunu zaten açıklamıştım.

"Peki, dışarıda olmana kızacak mı? Eğer ikiniz için planlanmış bir randevunuz varsa?"

Evet, bir başka küçük beyaz yalan; Chrissy'ye, beni lüks ve özenle döşenmiş evine bırakıp beni baştan çıkarmak ve hamile bırakmak için geleceğini söylemek yerine, Konstantin'le randevumuz olduğunu söyledim.

Sanki tamamen normal bir adammış gibi, Rus mafya lideri değilmiş gibi.

“Hım... muhtemelen pek sevinmeyecek,” diye itiraf ediyorum, “ama atlatacaktır.”

İnanmazlıkla başını salladı. Doğrusu, Konstantin'in gizlice dışarı çıktığım için beni cezalandıracağını biliyorum. Buna kızgın mıyım? Her şeyden çok sinirliyim. Hoşuma gidecek mi?

... Evet.

Kesinlikle.

"Hadi gel," dedim ayağa kalkarak. "The Dog Ear'a gitmek istiyorum, yeni bir kitap almak için can atıyorum."

* * *

Yarım saat sonra Chrissy nihayet haberi atlatmış gibi görünüyor. En azından, kitap raflarına her baktığımda bana inanmaz gözlerle bakmıyor. Kollarım zaten kitaplarla dolu; tam beş tane, ve biliyorum ki yavaşlamam gerekecek. Ama iki sokak ötede Kashmere'nin arabası da park halinde, bu yüzden bunları eve taşımak zorunda olmadığım için biraz daha kitap alabilirim...

"İşte buradasın."

Ses soğuk ve tanıdık. Tüylerim diken diken oldu ve dönüp şiir bölümünün köşesine sıkıştım.

Sal bana sinsi bir sırıtışla bakıyor. Onu haftalardır görmemiştim—polis çağrıldığından beri—ve perişan halde görünüyor. Saçları dağınık, sakalı uzamış ve gözlerinde vahşi, stresli bir ifade var.

“Sal—”

Ben daha bir şey söyleyemedim, iki adam bu bölümün iki yanındaki kitaplıkların ucunda oyalanıyor. Kasadan oldukça uzakta, çoğu insanın uğramadığı bir bölgedeyiz.

Sal ve adamlarının beni kuşattığını kimse fark etmedi.

“Senin için gelmeyeceğimi mi sandın?” Yaklaştı, nefesi boynumda ekşi ve sıcaktı. “Sana söyledim, borcun iki katına çıktı. Onun olman umurunda

değil.”

Yaklaştı, uylukları kalçama bastırıldı, kemer tokası karnıma battı. "Önce benimdin."

Chrissy nerede Allah aşkına?

Hayır, bunu görmesini, Sal'a bir şey söylemesini ve bu işe karışmasını istemiyorum. Müdür nerede? Bir çalışan nerede?

Herhangi biri?

Sal bileğimi sıkıca kavrayıp beni duvardan uzaklaştırınca kitaplar yere düşüp gürültüyle yere serildi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye nefes nefese sordum, o dükkânın daha arka tarafına doğru ilerlerken beni de peşinden sürükledi. Adamları da sessizce ve gölgeler kadar karanlık bir şekilde rafların arasında ilerliyorlardı. Birkaç dakika içinde arka kapıya geldik ve ben sendeleyerek sokağa çıktım.

"Sal—yalnız gelmedim, ben—"

"Arkadaşın sana yardım edemez," diye alaycı bir şekilde bana döndü. Saçları gözlerinin önüne düşmüş, hâlâ öfke ve heyecandan dağılmıştı. "O para, Audrey. Senin gibi aptal bir sürtük o kadar parayı bir araya getiremez, bu yüzden başka bir yol deneyeceğim. Gerçekten onun senin bir değerine olduğuna inandığını mı düşünüyorsun?" diye alay etti, dairemde kavga ettiğimiz gece söylediğim sözleri taklit ederek.

"Senin için para öder miydi Audrey? Seni bir mal gibi geri satın alır mıydı?"

Beni kendine doğru sertçe çekiyor, bu hareket bileğimdeki acıdan dolayı çığlık atmama neden oluyor.

"Sürtük," diye tısladı. "Onunla neler yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Herkese diz çökeceksin, değil mi?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılacak gibiyim.

Sal daha fazla bir şey söyleyemeden, hiç beklemediği bir anda bir yumruk çenesine öyle sert bir darbe indirdi ki, tuğla binaya doğru yere yığıldı.

"Kahretsin!"

Bir kavganın sesleri dikkatimi çekti ve birdenbire Lev orada belirdi, Sal'ın iki adamını copla kolayca etkisiz hale getiriyordu.

Ama bu sadece Lev ile ilgili değil.

Konstantin, yüzünde hiçbir ifade olmadan, duvara yarı yığılmış Sal'a bakarak görüş alanına giriyor. Tuğla, yüzündeki bir deri parçasını sıyırmış ve Sal kanamaya başlamış.

Konstantin, hiçbir şey söylemeden uzanıp Sal'ın saçından yakaladı. Sal çılgık atarak Bratva liderine doğru sendeledi.

İkisinin bu kadar yakın olması şok edici. Konstantin, küfür ederken Sal'ı bir et çuvalı gibi, kaba ve beceriksiz gösteriyor. Konstantin zahmetsizce bir yumruk daha indiriyor ve bir çıtırtı sesi duyuluyor.

Sal sersemlemiş bir halde geriye doğru düşüyor. Burnu fena halde yamuk, kan akıyor ve gömleğini ıslatıyor. Midem bulanıyor, ağzım sulanıyor. Yüzümü çeviriyorum, Konstantin'in uzattığı koluna yaslanıyorum.

"Küçük kurt."

"Lanet olası bir sahte isim," diye kekeleydi Sal kanlar içinde. "Martynov, seni alt etti. Buna değmez." Ayakları üzerinde sendeliyordu ama yine de Konstantin'e bakıyordu; beklediğimden daha cesurdu.

Çakıl taşlarının çıtırtısı Lev'in geldiğini işaret ediyor; hemen arkamızda ve yanımızda duruyor, gözleri Sal'da. Arkama baktığımda yerde iki ceset ve asfalt ile taşlara işlemiş kan görüyorum.

Sal doğruldu, çenesini yukarı kaldırdı.

Aman Tanrım. Sanki ölümle yüzleşmeye hazırlanıyor gibi duruyor. Hem gülünç hem de yürek burkan bir durum ve kendimi durduramadan soruyorum: "Lütfen onu bırakın. Buna değmez."

Konstantin'in bedeni bana kaskatı bir şekilde yapışmış halde duruyor, ben de onun yanına iyice sokuluyorum. Bana bakmıyor ya da söylediklerimi dikkate almıyor, ama yüzünde yavaşça bir gülümseme belirliyor.

"Git, sahibinin yanına koş, köpek," diyor Konstantin soğuk bir sesle.

Sal'ın gözleri kısılıyor. Konstantin'e, sonra bana, ardından Lev'e bakıyor. Sonra gülüyor.

"Vay be. Adamım, bu kız seni resmen avucunun içine almış."

Konstantin'in eli kasıldı ve bir an fikrini değiştireceğini düşündüm. Ama Sal sendeleyerek ara sokaktan aşağı doğru koşmaya başladı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Büyük bir kol beni daha da sıkıca sarıyor.

Konstantin'in yün ceketine yüzümü gömüyorum, kaşıntılı kumaşın gözlerimi yaşarttığını sanıyorum.

"Eve gidebilir miyiz?" diye fısıldadım.

Çenemi nazikçe kavrayıp bana bakmamı sağladı. Gözleri ciddi, kaşları çatık. "Burada kalacak mısın? Seni eve götürürsem?"

Kendi isteğimle kaderimi mühürlediğimi, yalnızca onun olacağımı bilerek başımı sallıyorum.

* * *

Yün palto, Kashmere'nin yarın onunla ilgilenmesini bekleyerek koltuğun üzerine serilmiş durumda.

Biz eve döndüğümüzde Konstantin ona kısa bir mesajla evine gitmesi için veda etti, Lev arabasını garaja park etti ve ardından yakındaki ağaçlık alana doğru kayboldu.

Konstantin'in peşinden yukarı çıkarken, "Bu benim fikrimdi," diye ısrar ediyorum. "Onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Bugün herkesi kurtarıyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, kravatını ve gömleğini çıkarırken gözleri parlıyor. Koyu kıllarla kaplı ve kaslarla dolu çıplak göğsünü görünce midem bulanıyor. "O çocuğu öldürmeliydim," diye alay ediyor. "Sartorre'nin cesedini diğerleriyle birlikte bulmasına izin vermeliydim."

Suçluluk duygusu içimi kapladı.

Haklı; Sal ile olan ilişkimiz orada bitebilirdi. Dudaklarımı ısıırıyorum, sırrı saklıyorum çünkü gerçekten bitmezdi. Hâlâ borcum var ve Sal hayatta olsun ya da olmasın, birileri gelip o borcu tahsil ederdi.

Konstantin kalçalarımın tutarak beni ana banyoya doğru yönlendirdi. Elbisemi çıkarıp yere yığılmasına izin verirken hiçbir şey söylemedim. Boğazında Sal'ın kanından izler vardı ve duş çalışırken, zaten ısınmaya başlamış olan havaya beni çıplak bırakırken onlara bakakaldım.

"Alın."

İtaat ediyorum. İstesem bile şimdi itaatsizlik edebileceğimi sanmıyorum.

Duşta, suyun yüzüme akmasına izin verdim, sonra öne doğru eğilip saçlarıma işlemesini sağladım. Gözlerim kapalıyken, Konstantin'in arkamdan girdiğini hissettim. Çıplak bedeni tenime değdi ve sıcak suda bile tüylerim diken diken oldu. Kolunu belime doladı.

"Şimdi beni dinleyecek misin ve burada kalacak mısın?" Başını daha da eğerek dudaklarını boynumda gezdirdi. "Sürekli kaçarsan seni koruyamam, Audrey."

Onaylarcasına bir ses çıkarıyorum, ama sonra gözlerimi açıyorum, bu sabahki hayal kırıklığını hatırlıyorum. "Burada... sıkılıyorum, Konstantin." Arkamı dönüp göz teması kurmaya çalışıyorum.

Ve bacağıma ısrarla bastıran, çok açık bir şekilde dikkat dağıtan şeye bakmıyorum...

"Hmm, seni yeterince meşgul etmiyorum, değil mi?"

Eli bacaklarımın arasına doğru iniyor, onu ne kadar çok istediğimin başlangıcını arıyor. Duruşumu genişletiyorum, ellerimi omuzlarına dayayıp ona erişim izni veriyorum.

"Hayır," diye devam ettim, başparmağı klitorisimin üzerinde gezinirken biraz düşüncesizce. "Ciddi söylüyorum, şu an çalışmadığım için zamanımı geçirecek bir şeye ihtiyacım var." Elini sinirle iterek ekledim, "Eğer bunu istiyorsan, lütfen yapalım. Bugün çok yorucu geçti."

Elimle ensesinden tutarak onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum. Duşta seks kesinlikle benim tarzım olmasa da, Konstantin gibi iri, kaslı ve kaya gibi sağlam bir adam, kalçalarına tırmanmam konusunda bana yeni bir özgüven veriyor. Kendimi yukarı çekmeden önce, beni kalçalarımın sıkıca tutuyor.

"Hayır, hayır, malen'kiy volk. Bunu aceleyle getiremeyiz."

Hem protesto hem de kalçamı sıkıldığında vajinamın kasılmasından dolayı sızlanarak kurtulmaya çalışıyorum. Ama Konstantin'in tutuşu daha da sıkılaşıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, suyun serpintisi gümüş rengi saçlarında parıldıyor.

İtiraz etmek istiyorum ama o dudaklarını klitorisime bastırıyor, o kadar nazikçe öpüyor ki, geri çekilirken kalçalarım onu takip ediyor.

"Duymadın mı?" diye mırıldandı, o yavaş sırtışı içime bir heyecan salıyordu, "orgazm olan kadınların hamile kalma olasılığı daha yüksekmiş?"

Bu ifade beni o kadar şaşırttı ki, "Bunun doğru olduğundan emin değilim" diye ağızımdan kaçırdım.

Konstantin kıkırdadı, dizimi omzuna doladı ve beni sertçe kendine çekti. "Bunu öğrenmemiz gerekecek." Yavaş ve uzun bir yalama benden bir inilti kopardı. "Seni tekrar tekrar, defalarca orgazma ulaştırmayı planlıyorum. Ne kadar sürerse sürsün, Audrey."

Bir elim duvarda, diğer elim saçlarında, bir türlü karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum.

Bölüm 14

Konstantin

Depo, şehirden bir saat yirmi dakika uzaklıkta. Eğer vahşi doğayı seviyorsanız, bölge muhteşem; beyaz köpüklü nehir, dört adam boyunda ağaçlar, geniş tarlalar ve uzaktaki evler.

Bu bana çok fazla Rusya'yı hatırlatıyor, ama oradaki bu mevsimin getirdiği ıssızlık olmadan. Aç kaldığım günleri hatırladıkça midem bulanıyor. Annemin, kalorifer kapatıldığında erkek arkadaşlarından birine bağırdığını, kardeşimin ağladığını hatırlıyorum.

Şehir beni kendine çekiyor, tıpkı malen'kiy halkı gibi. Evine kapanmış, güvende, umarım doymuş bir halde. Karar vermem için bir hafta daha beklemesi gerekti.

Ülkeyi sevip sevmemem önemli değil. Bir depo için mükemmel bir yer ve SUV toprak yoldan dönerken büyük bina gözümün önünde belirliyor. Bir hafta içinde asfaltlanacak. Üç hafta içinde, müzayedeler için buradan yüksek kaliteli sanat eserleri taşıyacağız. Ve ayrıca, benden başka sadece iki adamın bildiği gizli odaların derinliklerinde, karaborsa ürünlerini de depolayacağız.

Sürücü SUV'nin kapısını açıyor ve ben dışarı çıkıyorum, Lev de hemen arkamdan, yolcu tarafından geliyor. Sessizce, tam arkamda durup izliyor. İlginç bir şekilde, bu kırsal bölge onu benim kadar tedirgin etmiyor gibi görünüyor.

“Buyurun, Bay Martynov.” Üzerinde şık ama ucuz bir takım elbise olan genç bir adam, tamamen çelik ve camdan oluşan ana girişi işaret ediyor. Kusursuz tavırlarını onaylayarak izliyorum. İçeride, depo müdürü Antosha bizi karşılıyor.

"Sayın Martynov. Son aşamalarda bizi ziyaret etmenizden memnuniyet duyuyoruz."

Etrafıma bakındıktan sonra, köşeyi dönüp gözden kaybolan genç adama başımla işaret ettim. "Bu, babası Dubai'deki şantiyede bir kazada ölen çocuk mu?"

"Evet," diye onaylıyor Antosha.

"Ve durumu iyi mi?"

"Öyle. Onun ve annesinin iyi bakıldığından emin olduk. Zeki ve keskin zekalı. Babasının yaptığı fiziksel işlerin onun istediği yol olmadığını anlıyor."

İçime bir hüznün çöküyor. Mesleğimin şiddetine rağmen, adamlarımızdan herhangi birinin kaza sonucu ya da başka bir şekilde ölmesi çok zor. "Ona yeni bir takım elbise aldırın. Daha doğrusu, dört tane; ve ayakkabı. Benim masrafımla."

Antosha hafifçe eğildi. "Elbette, Bay Martynov. Gelin, ofisime gidelim."

Binanın en arka tarafında, üç büyük cam pencereden görülebilen ve duyulabilen bir şekilde, yasa dışı malların getirileceği hava pisti bulunuyor. İşçiler tarafından orman içinden, depoya kadar kolay ulaşım sağlayacak şekilde bir yol hazırlanıyor.

"Bu ziyaretin sebebi ne?" diye soruyor Antosha, ben oturduktan sonra o da oturuyor. Lev ise kapının yanında duruyor, gözleriyle yeni çevrenin her santimini inceliyor.

"Planları değiştiriyorum. Bu lokasyonda doğrudan hesap verecek bir muhasebeci olacak. Kendisi uzaktan çalışacak ve maaş ödemelerini, mal ve nakliye ödemelerini, gelirleri yönetecek."

Antosha, bir muhasebecinin doğrudan bu depoya bağlantılı olmasının garipliğini sorgulamadan başını salladı. İstersem bu seçimi haklı çıkarabilirdim: Bu, doğu kıyısındaki en büyük karaborsa evlerinden biri olacak. İlk yılda gelirin beş milyara yakın olmasını bekliyoruz. Bir müzayede evi olarak, nakit parayı yönetmek karmaşık olacak.

Bu, Audrey'e yapacak bir şey, sahip olacağı bir şey verecek. Kendini değerli hissetmesini ve keskin zekasını kullanmasını sağlayacak.

Ancak, tercihlerimin hiçbirinin gerekçelendirilmesine gerek yok.

"Sanırım birileri detayları görüşmek üzere sizinle iletişime geçecektir?"

"Evet. Bayan Belov sizinle iletişime geçecektir."

Olena'nın adı geçince yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Şimdiye kadar bu operasyonun kurulumunu diğer yöneticilere bırakmışım; bunu Olena'ya devretmek, işin gerçekten önemli olduğu anlamına geliyor. Ve muhasebecinin önemli olduğu gerçeği Antosha'nın dikkatinden kaçmayacak. O zeki ve hiçbir şey söylemeyecek; hiçbir soru sormayacak.

Sadece başını sallıyor.

Birkaç dakika güncellemelerle geçirdik, ilk üç ayda odaklanmak istediğim ana satın alımları gözden geçirdik ve Kanada'nın batı kıyısından getirebileceğimiz şeylerle ilgilenebilecek yurtdışındaki bazı ailelerin isimlerini verdik. Varışımızdan yarım saatten az bir süre sonra Lev ve ben SUV'ye doğru geri yürüdük.

Arabada karartma camını kaldırdım. Bu telefon görüşmesi hiç de dört gözle beklediğim bir görüşme değil ve bu değişikliklerden en son haberdar olanın o olması alışılmadık bir durum.

Olena'nın adını tuşladım ve telefon iki kez çaldıktan sonra sessizce açtı.

"Olena. Hudson Valley Müzayede Evi ile ilgili planlarda bir değişiklik oldu." Detayları kısaca aktarırken, telefondaki gerginliğin giderek arttığını hissedebiliyorum.

"Peki bu muhasebeci kim?" diye soruyor.

Cevap vermeyince şöyle devam etti: "Öyleyse bu, evcil hayvanınızı eğlendirmek için yapılmış bir oyun."

"Kendine dikkat et, Olena," diye hırladım. Sinirlerim beni çabuk öfkeliyor. Audrey'i kendime ait kılalı bir aydan fazla oldu.

Belki de artık çok geçtir.

Belki de bir varisim olamaz. Kırk sekiz yaş bana yaklaşıyor, ama bu, bazı yönlerimi etkilemediği anlamına gelmiyor...

Olena ile telefon görüşmesini bitirdim ama kaygı hâlâ içimde kemiriyor, tenimi kaşındırıyor. Yıllar öncesinden gelen o ses kafamda yankılanmaya devam ediyor, karanlık bir şekilde fısıldıyor: Bunu neden hak ediyorsun? Neden mutlu olmalısın? Sen hiçbir şeysin ve yaşayacak hiçbir şeyin olmayacak.

Başka bir telefon görüşmesi yaparken elim titriyor.

Audrey uykulu bir sesle telefonu açıyor. "İyi misin?" diye soruyorum.

"İyiyim," diye mırıldandı, sesinin hafifliği içimde bir yumuşamaya neden oldu. "Sadece yorgunum. Biraz uyudum."

"Bir saat içinde orada olacağım," dedim ona. "Hazır ol."

* * *

Eve vardığımda, şoföre arabada kalmasını işaret edip arka kapıyı kendim açıyorum. Audrey, hem meraklı hem de tedirgin bir şekilde kaldırımdan aşağı iniyor.

Saçlarını sıkı bir topuz yapmış, spor pantolonuyla bacaklarını sergilemiş ve gözlerinin rengini vurgulayan uzun bir kazak giymiş halde muhteşem görünüyor.

Arabaya binmeden önce elini tutuyorum ve onu yavaşça çeviriyorum, gözlerimle vücudunu süzüyorum.

"Çok çarpıcısın," diye mırıldandım, göğsünde beliren kızarıklığı görünce memnuniyetle fısıldıyordum.

"Teşekkür ederim." Öne doğru sendeledi, sonra kendini toparlayıp SUV'ye bindi. "Nereye gidiyoruz?"

Beni öpecek miydi?

Bakışlarım dudaklarına kayıyor.

Ona izin verir miydim?

Bu, şimdiye kadar kendimi tuttuğum tek şey. Onun için her şeyi yaparım, ama onu öpmem.

"Göreceksin."

Şoför arabayı hareket ettirip şehre doğru yöneldi. Audrey banliyölerin geçip gitmesini izlerken ben de onu izledim, planımın işe yaraymış olabileceğine dair herhangi bir işaret aradım.

Ama her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Onu ilk gördüğüm günden hiçbir farkı yok. Ne aranacak bir şey olabilir ki? Okuduklarıma göre, Audrey ilk işaretleri fark ederdi ve henüz hiçbir şeyden bahsetmedi.

Şehrin eteklerinde, lavanta ve siyah renkli Viktorya tarzı bir evin önüne geldik. Kusursuz bir şekilde restore edilmişti ve pencereler ağaçların uçuşan yapraklarını yansıtıyordu. Önündeki tabelada "Vyatka Grubu" yazıyordu ve Audrey bana hızlıca döndüğünde, ismi tanıdığını anladım.

Bu, onun eskiden denetlediği hesaplardan biriydi.

"Çalışacağınız yer burası," diye açıklıyorum. "Gördüğünüz gibi, evden kısa bir sürüş mesafesinde. Adamlarımdan biri sizi her sabah saat 8'de alacak. Gününüz saat 3'te bitecek." Gözlerim onu baştan aşağı süzüyor, hâlâ bir işaret umuyorum. "Dinlenmenizi istiyorum, kendinizi fazla yormanızı değil. Anladınız mı?"

Kaşları çatıldı, dudakları büzüldü ve keşke o öpücüğü daha önce çalmış olsaydı diye düşündüm neredeyse.

"Şey, Konstantin... Ben emlakçı değilim."

Binanın ikinci katını işaret ederek, buranın personelimin ihtiyaç duydukça dönüşümlü olarak kullanabileceği ofis alanı olduğunu açıklıyorum. "Ama size özel bir ofis tahsis edilecek. İhtiyacınız olan her şey burada. Planlamaya bugün başlamak isterseniz, işte ofis müdürünün numarası. İsteddiğiniz her şeyi o halleder."

Audrey arabanın içinde atılarak kollarını omuzlarıma doladı. Bir an hareketsiz kaldım, sonra kolumu beline doladım ve onun kokusunu içime çektim: içimde bir şeyler uyandıran o vanilya, narenciye, baharat kokusu.

Kendimi kır evindeki yatağında onun yatağını özlerken buluyorum. Orayı artık bizim yatağımız olarak düşünmeye başladım, kendimi gerçekten kaybettiğim tek yer. Onun içinde, geleceğin olasılığında.

Gizlilik camına hafifçe vurmak arabayı tekrar hareket ettiriyor. Şehirde ilerlerken, Audrey, müzayede evinin muhasebecisi olarak görevlerini açıklarken büyülenmiş bir şekilde dinliyor. Spire'da benimle karşılaştığından beri onda görmediğim bir parlaklık, bir ateş var.

Baştan beri yapmam gereken buydu: onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmak. Hesabıma akan milyonlarca dolardan daha çok, onun detaylı sorularından ve elimi sıkmasından mutluluk duyuyorum.

"Beklemek..."

Araba duruyor ve nerede olduğumuzu anlıyor. Bir an için gözlerinde korkuya benzer bir ifade beliriyor. Dog Ear'ın bayrağı sonbahar rüzgarında dalgalanıyor ve şoför kapıyı açtığı anda Audrey yerinden kıpırdamıyor.

Arabadan indim, yanına doğru yürüdüm ve elimi uzattım.

"O gün alışverişini hiç bitirmedin. İstedğin her şeyi sana almak istiyorum."

Çekingen bir şekilde elimi tuttu ve dışarı çıktı. İçeri girdiğimizde bana sorgulayıcı bir bakışla baktı. "Herkes nerede?"

Dükkan tamamen boş ve kusursuz bir şekilde bakımlı. Raflardaki ürünler bile ilgimi çekiyor ve referans bölümü için tabelalara hızlıca göz atıyorum. Eğer dikkati dağılmışsa belki de hamile kalma, hamile kalmaya çalışanlar için en iyi uygulamalar hakkında bir şeyler bulabilirim... Onunla, elini kolayca elime koymuş ve etrafımıza bakınan bu kadınla bir çocuk sahibi olma fikri kalbimi hızlandırıyor.

“Sahiplerine bir saatlik ücretleri ödendi. Umarım bu yeterince uzun bir süre. Ne alırsanız alın, parasını ödeyeceğim.” İşaretim üzerine gülümsedi ve raflar arasında dolaşarak etrafı inceledi.

“Büyükannem buna bayılırdı,” diye sessizce gülüyor, bir kitap çıkarıp kollarının arasına alıyor. “Beni okumaya başlatan oydu. Daha doğrusu, bana kendi kitaplarından okurdu—çoğunlukla eski klasiklerdi. Tek sorun şu ki, onu yeni bir şey denemeye asla ikna edemedim.” Başını sallıyor, tekrar gülüyor ve bu ses içimde bir şeyleri kırıyor. Audrey utangaç bir şekilde bakışlarını kaçırdığında ancak ona baktığımı fark ediyorum.

“Özür dilerim, ben... Ondan bahsetmemek ya da onu düşünmemek benim için çok zor, ve bu da...” Omuzlarını silkti.

“Özür dileme,” diye mırıldandım, sesim kendi kederimden titriyordu; Mikhail ve sevdiği şeyler aklımdan hiç çıkmıyordu. “Birini kaybetmeniz bile, o kişi asla gerçekten gitmez. Onu bulabilirsiniz...” Çenemi dükkanın geri kalanına doğru eğdim, sessizce onu bekliyordum, “...bu gibi yerlerde. Aramadığınız zamanlarda bile.”

Gözleri bir an parladı, sonra bakışlarını kaçırdı. Yanlış bir şey söylemiş olabileceğimden endişelendim, ama onu yalnız bırakmadan önce Audrey elini tekrar benimkine uzattı.

"Kalır mısınız?" diye soruyor sessizce, o kadar yakın ki sözlerini dudaklarımda hissedebiliyorum. "Bu gece benimle kalır mısınız?"

Parmak boğumumu yavaşça çenesinden aşağı doğru kaydırarak, dudaklarıma hafifçe dokunacak kadar yaklaştım. Öne doğru eğildiğinde, kendimi ona bıraktım: onu bir öpücükle yakaladım, huzur ve dinginliğin mutluluğuna daldım.

Nefesimin kesildiğini hissetmeme rağmen, "Eğer bunu istiyorsan," diye mırıldandım.

Biliyorum ki, ne isterse onu yapacağım.

Ne isterse, ona vereceğim.

Bölüm 15

Audrey

Gözlerim kapalıyken bile pencerelerin açık olduğunu biliyorum. Kuş cıvıltıları daha yüksek, daha net ve sonbaharın kokusunu alabiliyorum: topraksı, dumanlı, yaprak katmanlarının altındaki zengin toprağı ve komşunun odun sobasını çağrıştıran bir koku.

Daha sıcak bir ortam var, oraya doğru çekiliyorum.

Yatakta dönüp daha da derine gömüldüm.

Konstantin bir kor gibi. Beni bir kelebek gibi kendine çeken bir ısı yayıyor ve gözlerimi açıp beline kolumu atmaktan kendimi alamıyorum. Her kasının kıvrımlarına, çarşafın altına doğru uzanan kıl izine takıntılı bir şekilde bakıyorum içimde. Cinsel organı ilgiyle seğiriyor ve ben de gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bir zamanlar bu adamdan korktuğumu düşünmek çılgınca. Yani, gerçekten ondan korkuyordum.

Hesaplarından her para çaldığımda, transferleri gizlemenin bir yolunu bulduğumda bile, av hayvanı olduğum hissi beni asla terk etmedi. Her zaman onun fark etmesini bekliyordum.

Onun beni bulmasını bekliyorum.

Elbette, beni mahvedeceğinden emindim.

Konstantin derin bir nefes alıp geriniyor, meraklı parmaklarımın altında kasları nefis bir şekilde geriliyor. Aradığımı bulup elimi sıkıca penisinin etrafına sarıyorum, dokunuşumun altında çelik gibi sertleştiğini hissediyorum. Onu böyle hissetmekte, beni bu şekilde becermesinde ve bana sahip olma biçiminde çok güçlü bir şey var.

Gözleri zar zor açık. Ama kolu uzanıp belime dolanıyor ve beni üzerine çekiyor. Hemen sertleşmiş penisinin bacaklarımın arasında olduğunu

hissediyorum ve bu beni heyecanlandırıyor. Konstantin "Günaydın" diye mırıldanırken, bunu göğsünün derinliklerinden duymaktan çok hissediyorum.

İşte o zaman fark ettim ki...

Hissettiğim şey sadece şehvet değil. Sadece bulanık, dopamin kaynaklı bir çekim de değil.

Ben Konstantin Martynov'u sadece fiziksel olarak istemiyorum.

İçimde bir yerlerde, bunun özlemini duyuyorum. Onun yanında uyanmak. İstenmek, dokunulmak ve değer görmek. Bunun sadece fiziksel olmaktan öte bir şey olmasını istemek.

Konstantin parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken, içimdeki küçük bir ses fısıldadı: "Bu sadece başka bir iş. Sen sadece bir taşıyıcısın; onun tohumunu ekeceği bir yersin."

Ve istediğini elde ettiğinde, sen ortadan kaybolursun.

Bunu kendin istedin.

Nefesim kesiliyor, içimde derinlere gömülen o sevgi hissinin yok olmasını diliyorum.

"Şey, kalkacağım," diye mırıldanarak dikkatlice üzerinden kayarak ayağa kalktım.

Sabah ışığında karamel rengine parlayan koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Audrey—"

"Sadece tuvalete gitmem gerekiyor. Ve bugün işe başlıyorum, geç kalmamalıyım," diyerek beceriksizce tuvalete girdim.

Bugün işe başlıyorum ama acele etmeye gerek yok—saat 6:45 ve Kashmere'nin benim için öğle yemeği hazırladığından oldukça eminim. Aşağıda çörek, krema ve meyve olduğunu zaten biliyorum. Konstantin burada kaldığında genellikle öğleden önce gelmez; nasıl bildiğinden emin değilim. Dün gece kesinlikle plansız olduğu için, ona mesaj atmış olmalı veya birisi onunla iletişime geçmiş olmalı.

Dağınık ve uykulu halimle aynada kendime bakıyorum. Mutlu, sakın, hatta doğurgan görüldüğümü fark edince göğsüm acıyor. Ah. Daha sağlıklı demek daha doğru olur; kesinlikle Sal'a katlandığım ve patronumla yatmak yerine ondan hırsızlık yaptığım zamanki halimden çok daha sağlıklıyım.

İçimden bir ah çekerek, düşüncelerimi bastırmak için suyu açıyorum. Yatak odasında bir yerlerde Konstantin gürültü yapıyor ve tek yapabildiğim,

içeri girip beni sevgi dolu hissettirmemesi için dua etmek. Sanırım buna dayanamam.

* * *

On beş dakika sonra yatak odası boştu.

"Ah," diye fısıldadım, nefesim kesilirken.

Gittiği için mutlu olmalıyım. Peki neden bu kadar üzgün hissediyorum?

Hızla giyinip, yün kalem etek ve sade hardal rengi bir bluz giydim. Bugün topuklu ayakkabı giymedim çünkü eski Viktorya tarzı evde asansör olup olmadığından emin değilim ve dar merdivenleri denemek istemiyorum. Büyükanнем eskiden Viktorya tarzı bir evde bir şirkette çalışırdı ve günün sonunda hep dizlerinden şikayet ederdi.

Göğsümde bir sızı daha. Ne zaman bu kadar yalnız hissetmeye başladım? Ya da daha doğrusu, ne zaman bu kadar rahatsız etmeye başladı?

Alt katta, çatal bıçak sesleri beni antrede dondurdu. Yavaşça köşeyi döndüm ve mutfığa doğru ilerledim.

Belki de Kashmere gerçekten içeri girmiştir? Belki de Konstantin baştan beri ayrılmayı planlıyordu ve ona işe koyulmasını söylemiştir.

Ama bunun yerine onu mutfakta, bir çörek üzerine krema sürerken buldum.

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri tekrar karardı ve beni olduğum yerde kilitledi. Bana verdiği bakış karşısında içimde bir şey kasıldı; böylesine sert bir adamın, yanında bir kasede bir yığın çilek varken, tatlı kremayı nazıkçe hamur işinin üzerine sürmesiyle tezatlık oluşturunuyordu.

Tanrım, bunu ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum.

"Yemek yemeye vaktim yok," diyorum, sesimdeki rahatsızlığı duyup içten içe irkiliyorum.

Konstantin hareketsiz kaldı. Buzdolabına koşup Kashmere'nin hazırladığı öğle yemeğini aramamı izledi. Humuslu sandviç, taze ızgara sebzeler midemi guruldatıyordu.

Umarım bunu duymamıştır...

Arkamı döndüğümde bunu yaptığı apaçık ortada. Konstantin'in gözleri kısılıyor ve bir suç örgütünün lideri olan biri tarafından avlanmanın nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Seni üzen bir şey mi oldu?"

Tezgaha yaslanırken sesi buz gibiydi, ön kolları gergin bir haldeydi.

“Hayır,” diye kısaca cevap veriyorum. “Sadece gitmem gerekiyor.”

Pencereden dışarı bakıyorum ama araba henüz gelmedi tabii ki. En az kırk dakika daha gelmeyecek. Yemek yemek için, evcilik oynamak için, isterse tam burada tezgahın üzerinde benimle sevişmek için kesinlikle zaman var.

Bu düşünceyle bile ona duyduğum arzu kabarıyor ve onu bastırmaya çalışıyorum.

“Audrey.” Bileğimden yakaladı, bu yüzden güzel çiçekli yemek çantamı düşürdüm. Sinirlenip uzaklaşmaya çalıştım ama Konstantin beni kendine çekti.

Bu sabah yatakta yaptığı gibi değil.

Bana öfkeyle bakıyor.

Nedenini biliyorum; deli gibi davranıyorum. Mantıksız. Dün gece gelmesi için ona adeta yalvardığım halde, hem mecazi hem de gerçek anlamda, onu kendimden uzaklaştırıyorum...

"Konuşmamız gerek," diye homurdandı.

"Konuşmak istemiyorum."

“Çok kötü.” Beni kendine doğru çekiyor. Acı dolu bir ses çıkarıyorum ama canım acımıyor; en azından fiziksel olarak. Konuşmak istemiyorum. Onu daha yakından tanımak ya da hayatıma girmesine izin vermek istemiyorum.

Bağlanıp sonra da ayrılmak istemiyorum... tıpkı istediğim gibi.

Batı kıyılarına tek yön bilet.

Geride bırakılan bir çocuk.

Eğer aklımdan sürekli bu yerin sadece o ve gelecekteki çocuğumuz olduğu düşüncesi geçiyorsa, bu özgürlük sayılır mı?

Konstantin, “Sakinleşmen için sana zaman vermek istedim,” diyor. “Korkmuştun. Peşinden geldiklerinde. Ama cevaplara ihtiyacım var Audrey. Sal Imperi'nin senin için kim olduğunu ve neden onunla çalıştığını bilmem gerekiyor.”

“Onunla birlikte çalışmıyordum—”

Tam olarak yalan değil.

Konstantin ses tonumu beğenmiyor. Sakince elini boğazıma koyuyor, başparmağını köprücük kemiklerimin arasındaki çukura yerleştiriyor. Bu beni sakinleştiriyor, ama etmemeli. Böyle tutulmaktan, sabitlenmekten, itaat etmeye zorlanmaktan hoşlanmamalıydım.

"Onunla birlikte çalışmıyordum," diye dişlerimi sıkarak hırıldadım. Gözlerim onun gözlerini aradı; bu konuşmadan kaçmama izin vermeyeceğini biliyordum.

Bu işi bana o verdi, istediği zaman da geri alabilir. Geç kalmamın bir önemi yok. Beni tekrar işten çıkarabilir.

İstediği takdirde beni ortadan kaybettirebilirdi.

Bunu yapabilir miydi? İçine gömüldüğü birine? Tekrar tekrar gelmesini emrettiği birine?

"Ben... ben borç aldım," diye fısıldadım, duvarlarının hafifçe çatladığını izlerken. "Sal'dan borç aldım. Mecburdum. Büyükanнем hastayken onunla tanıştım ve o da bundan faydalandı..."

Gözleri öfkeyle parladı ve ben de aceleyle konuşmaya devam ettim, dikkati başka yöne çekmek istedim, çünkü aptalca bir şey yapmasından korkuyordum, mesela bu sefer Sal'ın peşine düşüp işini bitirmesini istemiyordum. "Onunla görüşmeye başladığımda ve büyükanнемin palyatif bakım masraflarını karşılamak için para teklif ettiğinde, iyi niyetli olduğunu düşündüm. Şefkatli olduğunu. Bunun mafyanın parası olduğunu fark etmedim ve düşünmedim ki, büyükanнемin bir kuruma gitmesine izin veremezdim. Evde kalmak istiyordu."

Sözlerim yarım kalıyor, anılar zihnime doluyor. Geçen yıl onları uzak tutmak için çok uğraştım ama şimdi her şeyi yeniden hissediyorum: birisi henüz gitmeden önce yas tutmanın acısı. Nana her zaman çok güçlü, inatçı biriydi; aklı başında olsaydı Sal'dan nefret ederdi. Ama o zamanlar bana baktığında, sanki içimden geçiyormuş gibiydi. Acı, o gerçekten ölmeden önce onu benden aldı.

"Cenazesinden birkaç ay sonra Sal, parayı faiziyle birlikte geri ödemem gerektiğini açıkça belirtti."

Başka ne gibi sırlar açığa çıkarabileceğimden korkarak daha fazla bir şey söylemeyince, Konstantin şöyle dedi: "Demek benim için çalışmaya başladın."

"Evet."

Sal'ın fikriydi, bana inşaat şantiyesinde iş buldu demiyorum.

Onun, benim azar azar para zimmete geçirebileceğimi rastgele öneren kişi olduğunu söylemiyorum. Konstantin Martynov gibi bir adamın birkaç bin doları fark etmeyeceğini de söylemiyorum.

İlginin hızla arttığını söylemiyorum ve "yavaş yavaş" ilerlemek yeterli olmadı.

"Borcunuzu ödemeyi bitirmediniz," diye soruyor, aksine söylüyor.

Başımı sallıyorum.

"Bu yüzden mi sürekli sana geliyor?"

Başımı tekrar salladım, dudaklarımı sıkıca büzerek gerçeğin diğer yarısını, yani Sal'ın bir nedenden dolayı Konstantin'i istediğini saklamaya çalıştım. Artık açıkça belliydi ki, Konstantin'e ulaşmak her zaman onun amacı olmuştu.

Ama neden? Sal'ın patronu, Martynov imparatorluğunun liderini ortadan kaldırmaya çalışacak kadar aptal olamaz herhalde?

Konstantin elini boğazımdan göğsüme, oradan da belime indirdi ve iki parmağını eteğimin bel kısmına soktu. Hafifçe çekerek beni kendine doğru yaklaştırdı. Dudakları kulağıma değdi.

"Ona geri dönmek istiyor musun?" diye fısıldıyor. "Onu özlüyor musun?"

Boğazım duygudan düğümlenmiş bir halde başımı sallıyorum.

Bu, en son istediğim şey.

Konstantin kulak mememi ısırarak beni tezgâhın dibine kadar çevirdi. Kendimi yine bir av hayvanı gibi hissettim, vücudum titriyordu.

Beğendim.

"Eğer onunla birlikte olduğunu öğrenirsem, onu paramparça ederim. Seni de izletirim. Sonra da senin benimsin, malen'kiy volk, diye açıkça belirtirim. Anladın mı?"

"Ben... Ben onu istemiyorum," diye kekeledim, şu an onu ne kadar çok istediğimin, onun beni sahiplenmesini ne kadar çok istediğimin baskısını hafifletmek için bacaklarımı birbirine bastırarak.

"Sadece seni istiyorum," diye fısıldıyorum.

Konstantin, itirafım karşısında kaşlarını çatarak geri çekildi. Kendimi tutamadım ve gerisini de ağzımdan kaçırdım: "Spire'da çalışmaya başladığımdan beri seni istiyordum," diye itiraf ettim. "Sal ile birlikteyken bile aklımdan sadece sen geçiyordun."

Geri çekiliyor, gözleri sanki bir yalan arıyormuş gibi beni süzüyor.

O bir tane bulamayacak.

"Bana her şeyi anlatmıyorsun," diye homurdandı sonunda. Cevap vermeye çalışmadan, öğle yemeği çantamı almak için eğildim. Haklıydı; ona her şeyi anlatmıyordum.

Ona gerçeği söyleyemiyorum; ona karşı duygular beslemeye başladığımı.

Gelen bir arabanın sesi dikkatimizi çekiyor. Konstantin saçlarını geriye doğru tarıyor, parmakları hızla düğmelerinde geziniyor.

Bir an için, onun bana geldiği, beni öptüğü, döndüğümde ilk iş günümü kutlamak için kıyafetlerimi çıkarıp yüzüne boşalmamı sağlayacağına söz verdiği alternatif bir gerçekliği hayal ediyorum.

Ama gerçek acımasız; bana ikinci bir bakış bile atmadan ön kapıya doğru ilerledi, kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

Bölüm 16

Konstantin

Güvenlik sistemi ön kapıdan birinin girdiğini haber veriyor ve ben de müzayede evinin portföyüne bakarken başımı kaldırıp bakıyorum. İçinde kendim için isteyebileceğim birkaç eşya var; biri de çocukken kardeşimle birlikte sahip olduğumuz bir oyuncak. Onu sokakta atılmış halde bulmuş ve eve getirmiştım. Ayağa kalkıp duvardaki bir düğmeye bastığımda Mikhail'in gülümsemesi hafızamda canlanıyor ve gizli bir ekran ortaya çıkıyor.

Antrede iki kişi var.

Lev'in böyle davranması beni şaşırtmadı, gerçi adamlarıyla gece kulüplerini gezip haraç toplaması gerekirdi.

Ama Audrey Wolfe'u ipek bir gecelik içinde görmek bende açıklayamayacağım bir şey uyandırıyor.

İçimde yoğun bir öfke, endişe ve hayal kırıklığı dalgası beliriyor.

Bu kadın dinlemiyor. Dinlemek istemiyor.

Ya da sadece itaatsizlik ettiğinde ona yaptıklarından hoşlanıyor. Bayan Wolfe, poposuna vurulmaya oldukça duyarlı. Bu düşünce, merdivenlere doğru yönelmeden önce kısa süreli bir gülümsemeye neden oluyor, ayakkabılarımın çelik basamaklarda yankısı duyuluyor.

"Onu neden buraya getirdin?" diye sordum, Lev'e bakarak ve Audrey'i tamamen görmezden gelerek.

Konuşmak için ağzını açıyor ama hızlı bir bakış onu susturuyor. Bakışlarım ayaklarına iniyor; sadece çiçek işlemeli ev terlikleri giymiş, soğuk gece havasına karşı kollarını kendine sarmış.

Onu kollarıma almaktan başka hiçbir şey istemiyorum. Bu farkındalık içimde yeni bir endişe dalgası yaratıyor.

Onun için endişeleniyorum, ama aynı zamanda ona çok yaklaştığım için de endişeleniyorum.

Fazla rahat.

Bir aydan fazla oldu ve onu aralıksız bir şekilde becermek, ona olan saplantımın azalmasını sağlamalıydı. Bunun yerine, oraya gitmek için bahaneler uyduruyorum ve şimdi de mümkün olduğunca bundan kaçınıyorum.

Lev telefonunda bir yanıt yazıyordu ve okumam için bana uzattı. Bu ilgimi çekti. Ses kaydını da oynatabilirdi ama nedense bu yanıt sessizliğin saygısını hak ediyordu.

Durumu hakkında sizinle konuşması gerekiyor.

Gözlerim hemen ona çevrildi, adeta onu arıyordu.

"Hasta mısın?" diye sordum ona doğru yaklaşarak.

Başını salladı, dudağını ısırıldı. "Hayır, ben..." Lev'e baktı.

Sessiz bir hareketle onu gönderiyorum. Kapıyı açıp çıkıyor. Ya yakınlarda olacak ya da akşamına devam edecek. Onu buraya getirmesinden hiç memnun değilim ve o da bunu anlayabiliyor.

"Onunla iletişime geçtim. Acil durumlar için numarasını bana vermiştin ve... bu gece seni görmem gerekiyordu."

Göğsümde bir sıcaklık yükseliyor.

Beni görmeye ihtiyacı vardı. Bundan ne kadar hoşlandığımdan, bunu ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum. Onun bana ihtiyacı olması.

"Hamileyim," diye fısıldıyor.

Söyleyecek sözüm yok.

Söz bulamıyorum.

Tüm umutlarım, tüm çaresizliğim bu anda bir araya geliyor. Uğruna savaştığım her şey, buraya gelmek için ezdiğim herkes, yapmak zorunda kaldığım her korkunç şey—bunlara değdi.

Aniden uzanıp onu kollarımın arasına aldım. Audrey bir çığlık attı. Onu yukarı, yatak odama taşıırken, gecelik elbisesinin ipeği tenime tereyağı gibi değdi ve kapıyı arkamızdan sertçe kapattım.

Onu yatağa yatırdım ve dikkatlice üzerine tırmanıp elimi nazıkçe karnına bastırdım. Her zamanki gibi sıcak ve yumuşaktı, ama bir yerlerde mirasımın başlangıcı vardı. Ve o bana bu hediyeyi vermişti.

"Emin misiniz?" diye soruyorum, sesimde hayranlık var.

Audrey başını sallarken yanakları pembeleşti. Gözlerinde endişe vardı.

"İyi misin?" diye soruyorum, yutkunarak ekliyorum: "Bunu... pişmanlık duyuyor musun?"

Yavaşça, sessizce başını salladı.

"HAYIR."

Artık kendimi tutamıyorum. Kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum ve derin bir öpücük veriyorum. Dudaklarıma karşı memnuniyet dolu bir ses çıkarıyor, elleri boynuma gidiyor.

İçimde tarifsiz bir sevgi ve saplantı dalgası hissederek onu kucaklayıp yuvarlanıyorum ve kalçalarımın üzerine yerleştiriyorum. Audrey kıkırdıyor, ama ereksiyon halindeki penisime sürtünme şekli bana onun da en az benim kadar istediğini gösteriyor.

O da benim kadar mutlu mu?

Hayranlık duyarak mı?

"Al bunu," diye mırıldanıyorum, daha fazla sürtünme yaratmak için kalçalarımı yukarı kaldırarak. "Ne istersen al, küçük kurtum."

Sessizce inledi, aramızdan uzanıp dizlerinin üzerine kalkarak eşofmanımı yoklamaya çalıştı. O çırpınırken ona işkence edercesine sırtıttım. Audrey homurdanarak yataktan aşağı geri çekildi ve penisim serbest kalana kadar çekti. Dudaklarını açgözlülükle yaladı.

"Boksör yok mu?"

Cevap vermeden, tekrar üstüme çıkmasına yardım ediyorum ve bu sefer bana sürtündüğünde hissettiğim tek şey ıslak bir sıcaklık oluyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"İç çamaşırı yok mu?"

Gülerek karşılık veriyor, sonra dikkati dağılıyor, göz bebekleri büyümüş bir halde penisimle kendini tahrik ediyor. Başını geriye atıyor, penisim onun ihtiyacıyla ıslanıncaya kadar kıvranıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

"Böyle devam edersen kadın, bu iş başlamadan bitecek."

Sırtıttı. Daha önce hiç görmediğim bir bakıştı ve bundan sonra ona özlem duyacağımı biliyordum—aşağı uzanıp beni avucunun içine alırken, başparmağıyla penisimin ucunu okşarken gözlerindeki o yaramaz parıltı. Hassasiyetten dolayı kalçalarımı yukarı doğru ittim ve küfrettim. "Blyat'."

Audrey, ellerini göğsüme koyarak kendini yerine yerleştirdi ve tek bir hızlı hareketle beni içine aldı. Nefesi kesildi ve ben de kalçalarına tutundum; sıcak ipeğin içinde olmanın verdiği his beni tamamen sardı.

"Evet. Aynen böyle," diye cesaretlendiriyorum, o da utanmadan üzerimde hareket ederken. "Aferin kızım."

Elimi saçlarına doladım ve gecelik elbisesinin altından meme uçları görüne kadar çekiştirdim. Çıkardığım sesler özensiz, edepsiz ve beni daha da tahrik ediyor.

"Çok iyi iş çıkardın. Seni doldurmam hoşuna gidiyor mu küçük kurt? Benimle tekrar tekrar sevişmek hoşuna gidiyor mu?"

"E-evet," diye kekeledi, bakış açısını öyle bir değiştirdi ki, yine küfrettim. "İçime girmeni istiyorum Konstantin, lütfen."

Kendimi doğrultup karın kaslarımı kasarken, klitorisi gövdemde sürtünüyor. Küçük inlemeler ve nefes nefese kalmalar çıkarıyor, artık yukarı aşağı zıplamıyor, kalçalarını hızla döndürerek orgazmını kovalıyor.

"Aferin kızım. Tam istediğimi yaptığın için, bana istediğimi verdiğin için seni orgazma ulaştıracağım, Audrey. Bunu istiyor musun?"

"Evet!"

Elimle kalçasına vurduğumun sesi odada yankılanıyor. Üzerimde hareket ederken vajinasından şırıltı geliyor, şapır şapır sesler çıkarıyor.

"Güzel. Beni böyle almaya devam et. Kahretsin. Sana her şeyi vereceğim. İstedığın her şeyi."

Onu ters çevirip, acımasızca içine girmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum, onu kendime doğru çekerken o da benim her zerremi ele geçiriyor. "Benimsin, Audrey. Sana her şeyimi vereceğim. Senin için kendimi yok edeceğim."

Kelimeler ağzımdan akıp gidiyor, ona taparcasına, göğüsleri sallanırken ve yüzümü onlara gömerken. Tek bir ısırık yeterli; hafifçe, parmaklarım meme ucunu sıkıştırıyor ve sonra o çığlık atarak, kalçaları titreyerek boşalıyor. Kendimi durduramıyorum, içine boşalıyorum, penisim zonklarken vajinası daralıyor.

O benim.

Söylediğim her kelimenin arkasındayım.

Keşke onları geri alabilseydim.

Bölüm 17

Audrey

"İsrar ediyorum."

Konstantin'e bakakaldım, bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Haftanın başlarında ona bugün ilk ultrason randevum olduğunu söylemek için mesaj attığımda, gelmeyeceğini varsaymıştım.

Çarşamba sabahı saat 10. Elbette yapacak daha iyi işleri vardır. Bunu istemeden yüksek sesle söylüyorum ve gözleri kararıyor.

"Bundan daha önemli bir şey yok."

Sözler ok gibi saplanıyor, göğsümü acıtıyor. Onun gerçekten böyle düşünmesini ne kadar çok istediğimden, onun burada benimle olmasını ne kadar çok özlediğimden nefret ediyorum. Ve o burada.

Kliniğe girdiğimizde, onun kim olduğunu tam olarak bildikleri açıkça belliydi. Resepsiyonist hemen bakışlarını aşağı indirdi. Babasının kim olduğunu söylemedim, ama söylememe gerek de yoktu; Konstantin, randevuyu kendi adamlarına ayarlatmıştı.

Araştırdığımda Aurum Wellness'ın oldukça seçkin bir yer olduğunu öğrendim. Girmek neredeyse imkansız. New York'un elit kesimine hizmet veriyor ve ülkenin dört bir yanından uçakla veya arabayla gelen birçok müşterisi var. İç mekan kusursuz, her yer koyu renk ahşap ve güvercin grisi duvarlarla döşenmiş. Su, espresso ve çay için ayrı bir alan var ve tezgahın arkasındaki bir kadın tarafından servis ediliyor.

Resepsiyonistle görüşüyoruz, o da Konstantin'e bir bakış atıyor ama belli ki göz teması kurmaktan çok korkuyor. Konstantin etrafına sanki askerlerini denetliyormuş gibi bakıyor. Eleştirel, göz korkutucu ve soğuk.

Kimliğini sormuyorlar. Bunun yerine resepsiyonist bana fısıldayarak, "İsterseniz babayla ilgili kısmı atlayabilirsiniz. Tabii ki... dahil edilmesi

gerektiğini düşündüğünüz genetik, eee, sorunlar yoksa." diyor.

Konstantin'in onu duyduğunu fark edince sesi inceliyor, daha da gerginleşiyor. Konstantin ona dik dik bakıyor. Ama haklı bir noktası var ve evrakları doldurmak için oturduğumuzda mırıldanıyorum: "Bilmem gereken bir şey var mı? Kronik bir rahatsızlığınız var mı...?" Sessiz kalınca, barış teklifi olarak soruyorum: "Annemin ailesi diyabete yatkın. Ben o beladan kurtuldum. Ayrıca... ayak bileklerimiz zayıf," diye şaka yapıyorum, sadece kaşını kaldırınca gülümsememi bastırıyorum.

Yavaşça elimden not defterini alıyor ve babanın geçmişıyle ilgili bölümü cebine koyuyor. Birkaç kısa not alıyor; abartılı bir şey yok, ama bilgileri tarıyorum ve astım, yüksek kolesterol ve uyuşturucu veya alkol kullanımının olmaması gibi maddelerin işaretlendiğini görüyorum.

"Astımınız mı vardı?" diye sordum, bu soru ağzımdan şaşkınlıkla çıkıvermişti.

"Kardeşim," diyor sert bir sesle.

"Senin bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum." Daha fazlasını sorma isteğı duyuyorum içimde. Ailesinin nerede olduğunu, onlarla hala iletişim halinde olup olmadığını, onları özleyip özlemediğini öğrenmek istiyorum. Konstantin Martynov'un ailesi hakkında hiçbir şey duymadım; söylentiler bile yok, ki bu şüpheli.

Ama şimdi zamanı değil. Kapı açılıyor ve bir hemşire bizi içeri çağırıyor, küçük ama rahat bir odaya götürüyor ve nasıl soyunup kendimi nasıl hazırlamam gerektiğini söylüyor.

Bu... en hafif tabirle garip. Ben üzerimdeki düğmeli elbisenin altından iç çamaşırlarımı çıkarıp muayene masasına uzanırken, üzerimi örtüp eteğimi yukarı çekerken Konstantin gözlerini benden kaçırmıyor.

Elini uzattı, sıcak eli perdenin altından dizime dokundu.

"Rahat mısınız?"

Etrafıma bakınırken başımı salladım. Düzenli olarak yılda bir kez kontrole gidiyorum ama daha önce hiç ultrason çektirmemiştim. Cihaz şaşırtıcı derecede küçük ama karmaşık görünüyor, bir sürü düğmenin ortasında küçük bir döner top var. Karanlık ekrana baktım ve kalbim hızla atmaya başladı.

Şu anda içimde bir bebek büyüyor. Ve yakında onu göreceğim.

Konstantin'e titrek bir gülümsemeyle baktım ve o da bir şey söylemek için ağzını açtı, tam o sırada kapı açıldı. Teknisyen kendini nazik ve

profesyonel bir şekilde tanıttıktan sonra randevunun neleri kapsayacağını anlattı. Ölçümler ve fotoğraflar alacak, ardından bizi doktora yönlendirecek.

İşlemler başladığında Konstantin'in sandalyesinde kaskatı oturduğunu görüyorum. Arkaya yaslanıyorum, yastık inanılmaz derecede rahat ve ultrason jelinin ne kadar soğuk olduğunu unutturuyor. Ekran doksanlardan kalma bir video oyununa benziyor, bu da çok gergin olmasaydım komik olurdu.

Küçük bir leke beliriyor. Zar zor fark ediliyor ve emin değilim ama...

"Bu kadar mı?" diye soruyorum. Teknik eleman gülümsüyor, gözleri hâlâ ekranda, tıklayıp sayfayı çeviriyor.

"Evet. Ve anlaşılan yedi haftalık hamilesiniz... yani bizim tarafımızdan muayene edilmeniz için biraz erken, ama sorun değil. Doktor bir sonraki kontrolü ne zaman yapmak istediğini size söyleyecektir."

Konstantin'e şöyle bir baktım ve sonra gözlerime inanmadım. Ekranı dikkatle bakıyordu ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı.

Bu neredeyse... bir hayranlık gibi. Ama daha yumuşak bir hayranlık.

Eğer çocuğumuz hakkında böyle düşünüyorsa, anlaşma konusunda kendimi çok daha iyi hissediyorum. Batıya taşınma kararından birdenbire şüphe duymaya başladım, ama eğer bebeğimizi geride bırakmak zorunda kalırsam, en azından Konstantin'in onlar için her şeyi yapacağını biliyorum.

Sana her şeyimi vereceğim. Senin için kendimi yok edeceğim.

Sözleri kafamda yankılanıyor. Bir şekilde, tutkunun doruk noktasında bile onları aklımda tutmuştum. Elbette onlardan şüphe ediyordum; bunlar sadece benden bir bebek dünyaya getirme saplantısı olan bir adamın, bana defalarca girerken söyleyeceği anlamsız gevezeliklerdi.

Ama şimdi...

Ekranı bakarken içimde tuhaf bir sevinç, hüznün ve keder karışımı yükseliyor. Teknisyen aldığı ölçümleri açıklıyor ve bizim için birkaç fotoğraf basıyor. Fotoğrafları Konstantin'e veriyorum ve o da saygıyla onlara bakıyor.

Randevunun geri kalanı, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışırken adeta bir bulanıklık gibi geçti. Tekrar tekrar kendimi karnıma dokunmaktan, çocuğumuzu kucağıma almaktan alıkoymak zorunda kaldım.

Doktor, bakım formumuzu yazdırmak için kısa bir süreliğine odadan çıktığında, Konstantin bir eliyle bacağını kavradı.

"İyi misin?" diye soruyor, gözlerini benimkine dikmiş.

Gözyaşlarımı tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Evet," diye kekeledim, ona gözleri yaşlı bir gülümsemeyle. "İyiyim, sadece... çok zor."

Başını sallayarak onayladı, gözleri buğulandı. Acaba neyden endişeleniyor? Endişeli mi? Pişman mı? Benim gibi korkuyor mu?

Bundan pişman değilim. Bunu biliyorum. Ama bir düşünce sürekli aklıma geliyor... Keşke burada olsaydı.

* * *

Eve dönüş yolculuğunda ikimiz de sessiziz. Düşüncelere dalmışım, ama ne zaman kendime gelsem, Konstantin'in beni dikkatle izlediğini anlayabiliyorum. Şoföre bir emlak ofisinde durmasını söylüyor ve kısa bir süre içeri girip çıkıyor, sonra geri dönüyor.

Şehirde araba kullanırken bir viraja giriyoruz ve birdenbire her şeyin belirsiz bir şekilde tanıdık gelmesi hissi, bir tanıma duygusuna dönüşüyor.

Nefesim kesildi, ağzımı kapattım, gözlerim yaşlarla dolup taşıtı.

"Audrey." Uzandı, emniyet kemerimi çözdü ve beni arka koltuğun karşısına, kendisine doğru çekti. Gözyaşlarımdan utanarak yanına sokuldu. "Ne oldu?" diye mırıldandı, sakalı alnımı gıdıkladı.

Omuzunun üzerinden, pencereden dışarı bakınca, tanıdık sokağı ve evi görüyorum.

"Eskiden burada yaşıyordum," diye fısıldadım sesim titreyerek. "Büyükanneyle birlikte. Burası onun eviydi."

İcra yoluyla el konulmadan önce.

Daha önce Sal'ın yardımıyla Magnolia'daki daireyi bulmak için çok uğraşmıştım, ama şimdi o anı acı bir şekilde hatırlıyorum.

Konstantin'in büyük eli başımı ona yasladı. Gözyaşlarımdan ve kederimin dalgalar halinde gelmesine, kusursuz, özel dikim takım elbisesine işlemesine izin verdim. Şehirden çıkıp neredeyse eve vardığımızda umutsuzluk duygusu azalmıştı.

Arabayı park ettikten sonra şoföre, "Bizi yalnız bırakın," diyor. Adam arabadan inip sigarasını yakarak sokakta yürümeye başlıyor. Komşuların ne düşündüğünü merak ediyorum.

Sanki tam bir dakikaymış gibi, Konstantin sadece beni izliyor. Islak izleri siliyorum, kendimi çok rahatsız hissediyorum ve sonunda bir elimle karnımı nazikçe örtmeye razı oluyorum.

Sonunda, "Yalnızsın," diyor.

Başımı sallıyorum. Bugün, en hafif tabirle, bunaltıcıydı.

Ve eğer bunu yapacaksam, Konstantin'in durumumla ilgili bazı şeyleri, bunun benim için ne kadar zor olacağını anlaması gerekiyor.

"Büyükanneimin ölümünün üzerinden tam bir yıl geçti bugün."

Sözlerime devam ederken gözleri şaşkınlıkla açıldı: "Beni o büyüttü. Ve onun gitmesine hazır değildim... Ne kadar hasta olduğunu fark etmemiştim. Bunu çok iyi gizliyordu."

Ona, öfkeyle ve zorla yaptığım itirafı hatırlatmama gerek yok; parayı büyükanneimin evde bakım masrafları için Sal'dan ve patronundan ödünç aldığımı. Bu durumda olmamın sebebi korku ve sevgi.

"Peki ya anne babanız...?"

Başımı sallıyorum. "Annem Nell, bağımlı. Hep öyleydi. Beni üç aylıkken bıraktı ve yıllar içinde onu sadece birkaç kez gördüm. Nerede olduğunu bilmiyorum. Babam..." Omuz silkip ona umutsuz bir bakış atıyorum. Babamın kim olduğunu bilmiyorum.

Yavaşça başını salladı, bu bilgiyi sindiriyordu. Sonra aklıma bir şey geldi: "Bilmiyorum... benim hakkımda araştırma yapmadın mı, ya da herhangi bir şey? Karar vermeden önce...?" Karnımı işaret ettim ve Konstantin uzanıp parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde hafifçe gezdirdi, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Fark etmezdi; ben sadece seni istedim. Geçmişini değil. Başkalarının hatalarını da değil."

Bu açıklama içimdeki bir şeyi yatıştırdı. Üzüntü tamamen geçmedi ama azaldı.

Konstantin cüzdanından ultrason görüntülerini dikkatlice açıp bana uzattı. Yaklaştık, başlarımızı geleceğimiz olacak o minik noktaya doğru eğdik.

"Ailem," diyor sessizce, neredeyse fısıltıyla, "Onları da kaybettim. Kardeşim... o da vefat etti. Rusya'dan ayrıldıktan sonra." Boğazını temizleyerek geri çekiliyor ve pencereden dışarı bakıyor. Uzanıyorum ama ona dokunmaktan çekiniyorum, teselliye ihtiyacı olup olmadığından emin değilim. "Annem beni istemedi. Sadece parayı istedi. Ve, görünüşe göre ikimizin de bu talihsizliğimizden sorumlu tutabileceğimiz bir babamız yok."

Gülümsemesi aynı anda hem güzel hem de hüzünlü.

Kendimi tutamadım. Öne eğildim, neredeyse kucağına sürünerek oturdum ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Sakalı kalın, gümüş rengi saçlarından çok daha koyu. Bir an için, Amerika'ya yeni gelmiş, geleceği için mücadele eden genç ve çaresiz bir Konstantin'in nasıl görüneceğini hayal ettim.

Dudaklarım nazikçe onun dudaklarına değiyor. Konstantin öpüşmeye kendini bırakıyor, ağzımı dudaklarıyla kapatıyor ve alt dudağımı tahrik edici bir şekilde emiyor. Kalçamı sıkıyor, diğer elini karnıma bastırıyor.

"Artık asla yalnız kalmayacaksın Audrey," diye fısıldıyor. "Her zaman ben ve çocuğumuz yanında olacağız. Her zaman."

Bölüm 18

Konstantin

"Bu."

Küratör sertçe başını salladı, not defterine bir şeyler yazdıktan sonra satın alma uzmanım Holly'ye baktı. Holly'nin gözleri önümüzdeki yağlı boya tabloyu taradı; soyut, devasa, mavi, siyah ve yeşil tonlarında bir eserdi.

Bu bende hem özlem duyduğum hem de nefret ettiğim bir şeyi uyandırdı. Ev gibi görünüyor... Tıpkı Mikhail'le birlikte yerde minderlerin üzerinde uyuduğumuz, oturma odası penceresinden hayranlıkla baktığımız çam ormanları gibi.

Küratör, eserin yanındaki küçük kırmızı etikete parmağıyla işaret ediyor ve birkaç konuk şaşkınlıkla veya kıskançlıkla mırıldanıyor. Holly ve adam ödeme konusunu görüşmek üzere galerinin derinliklerine doğru uzaklaşıyorlar.

Şampanyamdan bir yudum alırken, gözlerim sanatçıyı bulmak için odayı tarıyor. Onu merak ediyorum ve on yıllardır zihnimde saklı olan böylesine etkileyici bir anıyı nasıl yakalamayı başardığını öğrenmek istiyorum.

Bunun yerine, bakışlarım başka birine takılıyor. Çok, çok tanıdık birine. Joseph Sartorre.

Gri saçları geriye doğru taranmış, ağır siyah gözlükleri kartal burunlu burnunda duruyor. Uzun boylu ve ince yapılı, ancak tüm İtalyan erkeklerinde ilerleyen yaşlarda oluşan ve pantolonunun içine mükemmel bir şekilde sokulmuş kaşmir kazağıyla daha da belirginleşen göbek çıkıntısı var.

Küçük bir grup, Giuseppe'nin anlattığı hikâyelerden biriyle eğleniyor. O, çok hoş bir adam; hayatımızda birkaç kez karşılaştık, neredeyse her zaman kibarca. Gruplarımız arasındaki kaba davranışlar genellikle arka sokaklarda, geceleri, gizlice gerçekleşir.

Giuseppe beni izlediğimi görünce başını kaldırıp gülümsedi. El sallayışı o kadar dedevariye ki, kaşlarımı çattım ve şampanyadan bir yudum daha aldım.

Giuseppe'nin etrafındaki kalabalık tek bir sözle dağıldı. Elleri cebinde, rahat bir şekilde bana doğru yürüdü.

"Konstantin. Sizi burada görmek beni şaşırttı diyebilirim ama siz her zaman zevk sahibi bir insan oldunuz."

"Giuseppe. Ben de öyle. Gerçi soyut sanat eserlerinin hayranı olduğunuzu düşünmemiştim."

Kaşmir kazağı, sarkık omuzlarını gizleyerek omuz silkiyor. İtalyan mafyasının suç patronu Giuseppe Sartorre yaşıyor. Bu durum artık fark edilmeye başlanıyor.

Gözlerim kısılıyor.

"Aslında değilim. Biliyor musun, ben daha gerçekçiliği tercih ederim. Masaya kurulmuş ziyafetleri gösteren o eski resimler gibi—sülünler, üzüm, bir kedinin süt tabağından bir şeyler çalmaya çalışması." Güler ve bu hoş bir sestir. Belki başka bir hayatta Giuseppe gibi bir adamla arkadaş olabilirdik. Onunla oturup deneyimlerimizden bahsetmek için epey para öderdim; çıplak ellerimizle öldürdüğümüz adamlardan, saflarımızda bastırmak zorunda kaldığımız isyancılardan, belki de katil olmadan önceki günlerden bile.

"Bu daha çok oğlumun ilgisini çekiyor."

Başını kalabalık galeri yönüne doğru kaldırdığında, Davide Sartorre'yi, kolunda oturan ve muhtemelen karısı olan muhteşem bir kadını, Giacomo Sartorre'yi ve Rocco Sartorre'yi seçmek birden kolaylaşıyor.

Rocco'nun ise belirgin bir şekilde sarhoş olduğu ve küratörün genç asistanlarından birini taciz ettiği görülüyor.

Giuseppe'nin yüzünde bir anlık öfke belirdi. Artık yaşlı bir adam ama Rocco'nun yerinde olsam babasının öfkesine maruz kalmak istemezdim.

Ben de bir sonraki Don olmak için yarışta olmak istemezdim.

"Fia," diye kuru bir şekilde yorum yaptım, kızının yokluğunu fark ederek, "sanattan hoşlanmıyor mu?"

Omuz silkti. “Fia benim için bazı... işleri bitiriyor. New York'un kuzeyinde.” Giuseppe yüzümün ifadesizleştiğini fark etti ve güldü. “Merak etme Konstantin. Oradaki depon hakkında her şeyi zaten biliyoruz; bizden bir rakibin yok. Ailem Sicilyalı, biz daha sıcak iklimleri tercih ederiz. Kuzey Carolina, Atlanta, Boca. Hayır, Fia sadece bir kurye arıyor. Alacağımızı alıyor.”

Sohbetimiz sessizliğe bürünürken, sanat eserlerini bir kez daha içime çekerek rahatlıyorum. Aklım, bu etkinliğe getirmeye cesaret edemediğim Audrey'de.

Evet, onun benim olduğunu herkese açıkça ilan ettim.

Ama şimdi karnında benim çocuğum olduğu için onu gereksiz tehlikeye atmak istemiyorum.

Giuseppe, sanki aklımı okuyormuş gibi, gayriresmi bir şekilde, "Aile kurmaya başladığınızı duydum. Tebrikler," dedi.

Aniden göğsümde panik, korku ve öfke kabardı. Sokağa doğru bakarken Lev'e mesaj atmak, Audrey'nin güvende olduğundan emin olmasını istemek istedim.

"Nereden biliyorsun?" diye hırıldadım, şampanya kadehini daha da sıkı tutarak.

“Ah, peki. Lucia,” diye Davide’nin karısını işaret ediyor, “uzun zamandır kısırlıkla mücadele ediyor—lütfen bunu gizli tutalım Konstantin—sanırım o ve senin... çocuğunun annesi aynı kliniğe gidiyorlar.” Gülümsemesi ifadesiz ve sakin. “Elbette, müşteri profillerindeki değişikliklerden beni haberdar etmeleri için onlara ödeme yaptım. Şaşkınlığımı tahmin edin...”

Sözlerini yarım bırakıyor ve beni kendi utancım içinde kavrulmaya bırakıyor.

Bunu düşünmeliydim.

Potansiyel tehditler konusunda derhal bilgilendirilmeyi talep etmeli, personele HIPAA yasasını çiğnemeleri için rüşvet vermeli ve o mekândaki her kadının bacaklarının açık duruşuyla ilgili her detayı bana anlatmalarını sağlamalıydim.

“Tavsiyemi dinleyin,” diye iç çekti Giuseppe, “belki de bir taneyle yetinin. Ya da bir yedek plana ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız iki tane. Ama daha fazlası da olabilir.” Başını salladı, çocuklarının tartışmasını izlerken; yetişkin insanlar bir sanat galerisi açılışında neredeyse olay çıkarıyorlardı.

Onun itirafı beni biraz daha sakinleştirdi, ama güvende hissetmemi sağlamadı. Güvende olmaktan çok uzağım.

Giuseppe Sartorre'nin varisimden haberdar olmasını istemiyordum, ta ki bebeğin güvenliğini sağlayabileceğimden emin olana kadar. Audrey batı kıyılarına doğru yola çıkana kadar -ki bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor- ve gerekli güvenlik önlemlerini alana kadar.

Giuseppe gülümseyerek, "Belki de bu seni daha affedici bir adam yapar. Senin adamlarının Hudson'da benimkilere neler yaptığını duydum." dedi.

şampanya kadehi elimde paramparça oldu.

Yakındaki misafirler duraksadı, bir kadın avucumdan kan damladığını görünce şaşkınlıkla nefes nefese kaldı. Holly aceleyle yanıma geldi, elime bir peçete tutuşturdu ve beni olabildiğince çok insandan korudu.

"Bay Martynov, siz—"

"Ben iyiyim."

Ses tonum onu korkuttu. Bakışlarını kaçırdı, başını salladı ve ortadan kayboldu. Umarım daha fazla peçete almaya gitmiştir. Kan hızla akıyor. Dikiş gerekebilir.

Çenemi sıkarak, tek elimle telefonumu cebimden çıkardım ve Lev'e mesaj attım: Ben evden çıkana kadar doktorun evimde olduğundan emin ol.

Nedenini sormuyor. Sormak onun görevi değil.

Giuseppe'nin kaşları kalkık. Davide yanlarına gelmek istiyor gibi görünüyor ama karısı ve Giacomo onu vazgeçirmeye alışıyor.

İyi bir hamle. Sartorre ailesini bir sanat galerisinde bu kadar göz önünde sergileyeceğimi hiç hayal etmemiştim, ama mecbur kalırsam...

"Sakin ol Konstantin," diye mırıldandı Giuseppe. "Tehdit değildi. Sadece bir şakaydı. Gerçekten," diye daha alçak sesle konuştu, bana doğru eğilerek, "senin adına çok mutluyum. Aile, hayata anlam katar. Ve seni tanıdığım kadarıyla, çok uzun zamandır ailesizsin."

Peçeteyi elimde kanlı bir pre haline gelene kadar sıktım. Nabzım normale döndüğünde ve Holly başka bir peçete yığınınla geri döndüğünde, bir personel çoktan dizlerinin üzerine çökmüş kan damlalarını silerken, sonunda cevap verdim: "Benim adamlarım sizin adamlarınızın peşine düştü Giuseppe, çünkü sizin adamlarınız artık sınırların nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Yeni eleman alıp da onları eğitmiyor musunuz?"

Yüzü sertleşti.

İşte o adam, imparatorluğunu kuran kişi. şehrin yarısını ele geçirdi, kendimi kanıtlayana kadar bana zor anlar yaşattı.

Son birkaç on yıldır aşağı yukarı barış içinde yaşadık. Benim ve adamlarımın öldürmesi zorunluluktandır; ve genellikle rakip bir grup değildir.

Ama işler değişiyor gibi görünüyor.

“Benim adamlarım,” diyor dişlerini sıkarak, “hayır, onlar benim adamlarım değil. Sadıklar gibi davranıyorlar ama Giacomo bana...” Odaya şöyle bir göz gezdiriyor. Konuklar bizi tanıdıkları için yüzlerini çeviriyorlar. Sadece dinlemiyormuş gibi yapmakla kalmıyor, gerçekten dinlemediklerinden emin oluyorlar.

“Giacomo bana bir grubun geri püskürttüğünü, kendi aralarından sıyrılıp bir şeyler yaptığını söyledi.” Başını salladı, öfke boğazını morartıp çirkin bir şekilde yüzüne doğru tırmandı. “Tam bir isyanı önlemeye çalışıyorum Konstantin, kötü tohumu sessizce bulmaya çalışıyorum. Arka planda. Ama aramızda kalsın,” gözlerimiz buluştu. Kan akışı durmuştu ama avucumda nabzımı hissedebiliyordum. “Aramızda kalsın, bir ayaklanmadan başka bir şey beklemiyorum. Yakında. Yani, eğer adamlarınız fareleri yok etme ihtiyacı duyarsa...”

Omuz silkti.

Şu anki durumun farkındayım. Giuseppe için üzülsem de, onun da ölümsüz olmadığını bilmek bir rahatlama. Onun da bazen kendi köpeklerini uyutmak zorunda olduğunu bilmek güzel.

"Adamlarınızın bizi birbirimize düşürmek gibi aptalca bir şey yapma ihtimali nedir?" diye kuru bir sesle soruyorum. "Birbirimizi ortadan kaldırmamızı ummaları ne kadar?"

Giuseppe'nin dudaklarında çirkin bir gülümseme belirliyor. Üç kardeşin gerçek lideri olduğunu hissettiğim Giacomo, Davide ve karısı konuklarla gülerken bizi dikkatle izliyor.

Giuseppe homurdanarak, "İhtimaller düşük," diyor, "ama asla sıfır değil. Böyle bir şeyi planlayan adam tam bir aptal olurdu."

Bir aptal.

Kafamda çarklar dönüyor. Bu dünyada, benim karanlık dünyamda, tesadüf diye bir şey yok. Eğer bu gece bir tür ateşkes ise, şansımı denemeye karar veriyorum.

“Sal Imperial.”

Sadece Giuseppe'nin gözlerindeki o anlık tanıma ifadesi bile bunu doğrulamaya yeter.

"Tanıştığımızda sandığımdan daha büyük bir aptal olma ihtimali ne kadar?"

Giuseppe başını salladı. "Bunu fark ettiysen, insanları iyi anladığını söyleyebilirim. Sal, rütbe atlamaya başladığı günden beri çok kurnaz. Tabii ki," Giuseppe sırtarak elimi sıkmak için elini uzattı, "bizim gibi adamlar, sen ve ben, asla birlikte çalışmayız... ama ne gerekiyorsa yap. Yoluna çıkmam, ta ki..."

O, anlamlı bir şekilde oğullarına, mirasçılarına bakıyor ve daha fazla açıklamaya gerek yok.

Sartorre'lerin hiçbirine dokunmayacağım.

Buna gerek yok. Giuseppe Sartorre, haftalardır içimde sarmaşık gibi büyüyen bir şüpheyi doğruladı.

Sal Imperi sadece bir fare değil, aynı zamanda yuva.

Bölüm 19

Audrey

Kapı çalması beni irkiltti. Hafif, neredeyse hissedilmeyen bir sestti ama az önceki kabustan sonra... Kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasına engel olamadım. Sal'ın beni avladığını rüyasında gördükten sonra, gün ortasında boş bir evde uyanmak hiç de ideal değildi. Konstantin'e mesaj atmamak için kendimi zor tuttum...

Ve başarısız oldum.

Kapıyı açtığımda hala nefesimi tutuyordum, neyle karşılaşacağımı bilmiyordum—yine bir tartışma, yine kanlı bir çatışma. O kâbusun ardından Sal'ın tehditleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyor, evin her yerinden yankılanıyordu. Sadece bu sefer, bebeği karnımdan kesip çıkaracağını söylemişti.

Aslında, o Lev.

Ve onun arkasında üç adam daha. Hepsi sessiz, hepsi iri yarı. Hepsi kömür rengi ve siyah giyinmiş, sanki çetenin standart bir üniforması varmış gibi. Bu, saklamaya çalıştığım bir gülümsemeye neden oluyor ve Lev kaşını kaldırıyor.

Beklendiği gibi tek kelime etmiyor. Ama diğerleri... bana başlarıyla onaylıyorlar, içlerinden biri hafifçe gülümsüyor, sanki "Sana zarar vermek için burada değiliz. Biri bizi zorlamadıkça asla" der gibi.

"Şey..." Aptalca bir rüya yüzünden ayrılmak üzere olduğum eve doğru arkama baktım. Yani, daha önce hiç kabus görmemiş gibi değilim. "Bu... onun için sorun değil mi...?"

Lev başını salladı, sonra telefonunu çıkarıp bir an için zahmetsizce bir şeyler yazdı. Yumuşak bir ses duyuldu: "Bay Martynov, eğer sakıncası

yoksa, bu geceyi evinde geçirmenizi rica ediyor, Audrey. Ne yazık ki, bu sabahki bir toplantısı nedeniyle burada geceleyemiyor."

O kadar profesyonel, Lev'in asla böyle konuşacağını hayal etmediğim kadar farklı ki, bir an öylece bakakaldım. Daha önce Konstantin'e benimle gelip gelemeyeceğini sormak için mesaj atmıştım, cevap gelmemiştir. Bunu beklemiyordum.

"O deli mi?"

Lev cevap vermiyor. Bunun yerine sadece işaret ediyor.

Gelmek.

Bir saniye daha onlara bakıyorum ve sonra iç çekiyorum. Tartışmanın bir anlamı yok. Bugün uzaktan çalıştıktan sonra uyuyakaldığım yumuşak pamuklu ev elbisemi bile çıkarmıyorum. Sadece telefonumu, hırkamı ve çantamı alıyorum.

Dışarı adımımı attığımda Lev çoktan yürüyordu, diğer adamlar da sanki bir prensesmişim ya da bir mahkummuşum gibi etrafımı sardılar.

Aşırıya kaçmış gibi geliyor. Ama... tatlı. Çarpık, sadece Konstantin'e özgü bir şekilde.

Onlar beni koruyor. O beni koruyor. Sanırım daha önce hiç kimse bana böyle bir şey yapmamıştı ve sonunda Konstantin'in gerçekten de söylediklerinde samimi olabileceği aklıma gelmeye başlıyor. Belki de artık kendimi bu kadar yalnız hissetmediğim bir dünya vardır...

Ya da belki hâlâ rüya görüyorsun, diye fısıldıyor içimdeki küçük bir ses.

Araba şık ve siyah, henüz yeterince karanlık olmamasına rağmen sokak lambasının altında rölantide çalışıyor. Plaka görünmüyor. Camlar yasal sınırın da ötesinde koyu siyah renkte filmlendirilmiş, ama bu Konstantin'i daha önce hiç durdurmamıştı.

İçerisi deri, sedir ve başka bir şey kokuyor. Belki de o.

Arka koltuğa kayarak geçtim ve etrafımı sessizliğin kaplamasına izin verdim. Kapılar tık diye kapandı. Lev, arka koltuğa dönük şekilde karşımda oturmuş, sanki ortadan kaybolacakmışım gibi beni izliyordu.

Sanırım yine uykuya dalıyorum—motorun uğultusu ve yolun ritmi arasında bir yerlerde. Bitkinim, tükenmişim. Son birkaç gün beni tamamen tüketti. Meğer bebek büyütme insana böyle yapıyormuş—enerjinin her zerresini alıyor.

Uyandığımda araba Konstantin'in evinin önünde durmuştu. Lev arabadan indi, kapımı açtı ve bekledi.

Kaldırırma adımımı atarken tereddüt ettim ve bu durum birdenbire daha da saçma gelmeye başladı: bir suç liderine kâbusumu mesajla anlatmak.

* * *

“Kısa süre içinde gelecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa, aşağıda güvenlik odasında olacağım. İnterkomu kullanabilir veya bana mesaj atabilirsiniz.” O yumuşak ses tonu yine; Lev'in beni lobide bırakıp alt kata doğru yöneldiğini izliyorum.

Ona mesaj mı atayım? Belli ki Konstantin'in kuralından haberi yok; telefonumda sadece onun iletişim bilgisine sahip olmam gerekiyor. Yine de mantıklı... Eğer Lev beni gözetleyecek, neredeyse peşimden koşacaksa, adamın numarasını da almamda fayda var.

Her ihtimale karşı.

Ayakkabılarımı çıkarıp, evin içinde, ya da en azından bulunduğum katta, dolaştıktan sonra mutfığa doğru ilerliyorum. Konstantin'in evinin ihtişamını bir kez daha görünce kabusun etkisi geçmiş oluyor. Muhteşem. Büyükannem bu mutfak için canını verirdi.

Kimle çıktığımı ya da kiminle yattığımı bilseydi o da ölürdü. Of.

Mutfak muhteşem, ama bir şey eksik ve bunun ne olduğunu hemen anlıyorum. Aniden, karşı konulmaz bir iyilik yapma isteği duyuyorum ve çekmeceleri açıp eşyaları karıştırmaya başlarken kendi kendime mırıldanıyorum: "Hormonlardan olsa gerek. Bu çok saçma."

Ama dolapta duvara tam olarak bitişik asılı önlükler, ihtiyacım olan tüm malzemeler, tüm aletler buluyorum. Tabii ki, Konstantin'in aşçıları olduğunu ve onların da tüm gerekli malzemelerin burada olduğundan emin olacaklarını varsayıyorum.

Birkaç dakika boyunca devasa buzdolabına dalgın dalgın baktıktan, pahalı şampanyayı ve bir kadeh içme isteğini (yasak) görmezden gelmeye çalıştıktan sonra, şeftalileri karnıma bastırıp tezgâhın üzerine yuvarlanmalarına izin verdim.

Şeftali tatlısı için gerekli malzemeleri hazırlamam uzun sürmüyor ve mutfak gerçek bir mutfığa benziyor. Tarçın sayesinde de öyle kokuyor. Fırın ısıyor ve bip sesi geldiğinde tatlıyı içine koyuyorum, avuçlarımı önlüğe siliyorum ve temizliğe başlamayı düşünüyorum.

Ani bir duygu patlamasıyla, küçük, panik dolu bir kahkaha attım. Tanrım, bu çok saçma. Bu sabah bir inşaat şirketinde muhasebe işlerini yürütüyordum, şimdi ise saçlarım dağınık bir topuz yapılmış, yalınayak, un içinde kaldım.

Sanki bir mafya sığınağına yanlışlıkla girmiş, Stepford eşi gibi bir şey.

Ama kendimi güvende hissediyorum. Sanki o kâbus hiç yaşanmamış gibi, sanki Sal hiç başıma gelmemiş gibi.

Bu çok korkutucu.

Kapının açıldığını ve Konstantin'in ayak seslerinin, topuklu botlarının tıkırtısının o eşsiz sesini duyduğumda, kalbim korkudan yerinden fırlamıyor.

O... çırpınıyor.

Mutfağa girdiğinde gözleri hemen benimkilerle buluştu.

Sonra bırak.

Önlüğe.

Tümseğe.

Karnım yeni yeni belirginleşmeye başladı ve bunu utanç duyarak kapatıyorum.

Sanki nefesini kesmişim gibi yürümeyi bıraktı.

“Audrey.”

Bu bir selamlama değil. Bu bir ihtiyaç.

Yutkunarak tezgaha geri döndüm. "Umarım tarçını seversin. Sormadım ki. Sadece... bir şeyler yapmam gerekiyordu. Aklımı dağıtmak için... Sana mesaj attığım için özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Sanırım hormonlar rüyalarımı etkiliyor. Çok daha canlılar ve evde yalnızdım. Eğer bu garip geliyorsa veya Lev yarın meşgul olduğunu söylediyse, eve gidebilirim..."

Arkamı dönerek yanaklarımdaki utanç kızarıklığını görmezden gelmeye çalıştım.

Ev.

Hemen cevap vermiyor. Bunun yerine, arkamda olduğunu hissediyorum. Dokunmuyor. Sadece... beliriyor.

Sonra eli kalçamda. Sıkıca. Sahiplenici bir şekilde.

Dağınıklık tamamen unutuldu. Ona doğru eğildim, sırtımı göğsüne yasladım.

“Senden haber alacağımdan emin değildim,” diye mırıldandım. “Bunun saçma olduğunu düşündüm...”

“Saçma değildi. Mesaj atmak istemedim.” Sesi alçak, boğuk ve ipeksi. “Kâbuslarını yok edebilseydim, Audrey, ederdim. Bunu biliyor musun?”

Başımı salladım ve o da boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu, sakalı hafifçe boynuma sürtündü.

"Evcilleşmiş gibi görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Mahvetme. Dürüst olmak gerekirse, ben pek iyi bir pastacı değilim. Bunu ve belki de çikolatalı kurabiyeleri yapabilirim."

“Hayır.” Eli yukarı kayarak karnımın üzerine düz bir şekilde bastırdı. “Ciddi söylüyorum.”

Gözlerimi kapatıyorum. Mutfak şeker kokuyor, ama o tehlike kokuyor. Güç kokuyor. Kaçınılmazlık kokuyor. Ve beni döndürdüğünde, tek kelime etmeden beni tezgâhın üzerine kaldırdığında, itiraz etmiyorum.

“Belki,” diye mırıldanıyor, elleriyle önlüğü, ev elbisesini yukarı iterek, “kabuslarını kovamam ama belki onları unutturabilirim.” Dudakları çenemin kıvrımını buluyor. Beni sanki bana sahipmiş gibi öpüyor—sanki bu her zaman planlanmış gibi. Ve ben bunu istiyorum.

Konstantin bacaklarımı araladı ve nefes nefese, “Böyle görünüşüne bayılıyorum. Sana eve, yalınayak ve...” dedi. Eli tekrar karnımın üzerinde gezindi, bacaklarımın arasına yerleşti, parmak boğumları kasıklarına bastırıldı. “Seni istiyorum.”

Fısıldayarak, "Öyleyse beni al," dedim.

Hiç tereddüt etmeden, tişörtünün başının üzerinden çekip çıkardım; tişört olması ve nispeten kirli olması beni sadece hafifçe meraklandırmıştı. Tuz, ter, misk ve toprak kokuyordu.

Bu kombinasyon beni çok heyecanlandırıyor.

Bu kadar kirlenmesine, ellerimi kaslarında gezdirirken kaslarının bu kadar gergin olmasına sebep olan şeyin ne olduğunu bilmemek, onu istememe neden oluyor. Hem güveni hem de tehlikeyi ve beni arabaya kadar götürmek için dört silahlı adam gönderen adamı istiyorum.

Parmakları önlüğün düğümünü çözüyor ve önlük belime düşüyor. Bir çevirme daha, ve ensemdeki düğme açılıyor; Konstantin ağzıyla benimkini yutarcasına elbiseyi omuzlarımdan aşağı çekiyor, göğüslerimi açığa çıkarıyor.

Son zamanlarda daha ağır ve rahatsız edici oldular ve istemsizce irkildim. Koyu renkli gözleri gözlerimle buluştu, bana güvenmemi istedi.

Öne eğilerek kendimi ona teslim ediyorum. Hiç sorgulamadan.

Elleri, dolgun göğüslerimi nazikçe, saygıyla kavıyor. Bu, daha önce beni tahrik eden, acı veren, morartan masaj değil; beni penisinin üzerinde zıplatırken beni ele geçiren o kavrama da değil.

Köprücük kemiğim boyunca öpücükler konduruyor, diğer eli önlüğün eteğinden yukarı doğru kayarak elbisemin içine giriyor, parmakları iç çamaşırama takılıyor. O kadar yorgun, sersemlemiş ve tahrik olmuş durumdayım ki, iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağı çekerken sadece inleyip kıvranabiliyorum.

Dizlerimin arasına doğru hafifçe itiyor.

"Emin misin?" diye sordum, çiçeklerle kaplı karnıma ve kirli tezgaha bakarak.

Konstantin homurdanıyor. Üzerindeki iş pantolonunun pudralanacak olması umurunda değilmiş gibi, düğmesini açıp fermuarını indiriyor ve zaten sertleşmiş olan penisini eline alıyor.

Onun bir iki kez pompalamasını izliyorum.

Penis ucundan hafif bir meni akıntısı sızıyor. Bu görüntü vajinamı kasıyor ve hevesle tezgahın üzerinde öne doğru kayarak omuzlarından tutunuyorum.

Kalçamın altına bir kolunu dolayarak beni yukarı çekiyor ve tek bir güçlü hareketle beni penisinin üzerine bırakmayı başarıyor. Gerilme ve dolma hissi o kadar beklenmedik ki nefesim kesiliyor, kâbus aklımdan siliniyor, sinir sistemim ayak parmaklarıma ve başımın tepesine kadar yayılan zevk dalgasıyla ele geçiriliyor.

İnleyerek ona doğru kıvranmaya çalıştım. Konstantin yüzünü boynuma gömdü ve beni kalçalarının üzerinde zıplattı, kalın uyluklarını onu sarmış, hem çabadan hem de tekrar tekrar dövülmenin verdiği ayak parmaklarımı kıvrıran hissten titriyordum.

"Benim," diye mırıldanıyor, narin göğüslerimi öperek aşağı doğru ilerlerken. "Benim, benim, benim."

Çok geçmeden boşalıyorum. Bütün gün vücudum bitkin, gergin, sinirlerim alt üst olmuş durumda ve elleri kalçalarımı kavradığında, farkına bile varmadan kendimi kaybediyorum: "Senin. Senin, senin."

Her şey bittiğinde, ikimiz de tezgâha yığıldığımızda, Konstantin'in menisi bacaklarımdan aşağı damlarken, uyanık kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Durumu fark ediyor ve beni nazikçe yatak odasına taşıyarak giymem için temiz bir sabahlık veriyor. Yatağın kenarına oturup yorganı kaldırıyor,

sonra yüzümden bir tutam saç çekiyor.

"Onu öldürecekim," diyor usulca.

Gözlerim birden açıldı. "Ne?"

"Sal. O kelimeyi söylediğin an."

"Zaten planladığını sanıyordum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Sal'ı öldürmemesini daha önce bir kez rica ettiğimin gayet farkındayım.

Ağzı bükölüyor. "Bu tam bir kâbustu, değil mi? O, kâbusun ta kendisiydi?"

Göz kapaklarım o kadar ağırlaştı ki, açık tutabileceğime emin değilim. Başımı sallıyorum, elim yorganın altında onun elini arıyor. O an, yarı uykulu halde, garip bir duygu karışımı hissediyorum: memnuniyet; tatmin; belirsizlik; ve her şeyden çok istediğim şey, onun beni kucaklaması.

Bu arzudan korkmaya vakit bulamadan uyku beni ele geçiriyor.

Bölüm 20

Konstantin

Sabah güzel.

Çok iyi.

Yatak odamdaki karartma perdelerinin aralıklarından süzülen güneş ışığı, parke zemine vuruyor. Ev sessiz. Hareketsiz. Alt kattaki Lev'in volta attığı bile duyulmuyor.

Audrey de burada.

Yan tarafına yatmış uyuyor, nefesi hafifçe dışarı çıkıyor, yorgan beline kadar indirilmiş. Sabahlığı bol, karnının kıvrımı kumaşın altından zar zor görünüyor. Çocuğum orada. Benim.

Onu böyle, huzurlu, güven dolu, yumuşak bir halde görmek, hiçbir savaşın, hiçbir anlaşmanın, hiçbir ölümün başaramadığı bir şekilde beni sarsıyor. Şu anda Kule'de olmalı, çoğu insanın hayatı boyunca göreceğinden daha fazla para kazandıran işlemleri denetlemeliydim. Yangınları söndürmeli, tehditler savurmalı, yeni sözleşmeleri incelemeliydim.

Bunun yerine, burada yolunu kaybetmiş bir adam gibi duruyorum.

Sahip olması asla beklenmeyen bir şeyi bulmuş bir adam.

Sürdürmeyi bilmediği bir şey.

"Bunu sen istedin," diye kendime hatırlatıyorum. Ama bu doğru mu? Ben bunu istedim mi?

Benim istediğim bir varis, hayata devam etmek için bir nedendi. Audrey bana doğumdan sonra gitmesine izin vermem şartını koştuğunda, kabul ettim.

Ama şimdi...

Kendimi zorla uzaklaştırıyorum.

Aşağı katta, botlarımı giyerken fayans zemine ağır ağır vuruyorlar. Kahvaltıyı umursamıyorum, Lev'in her zamanki kısa bir görüşme teklifini de görmezden geliyorum ve ona kadını eve götürmesini söylüyorum. Şehir evinden ayrılıyorum ve sonbahar havasının tenimi ısırmasına izin veriyorum. Soğuk iyidir. Zihnimi zinde tutar.

Oraya vardığımda şantiye çoktan hareketlenmişti. Jeneratörler vızıldıyor, kırıcılar betona vurarak gürlüyordu. Metal, ter ve toprak kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Kollarımı sıvadım, bir çift eldiven aldım ve adamlardan birinden bir balyoz kaptım.

Kimse soru sormuyor. Kimse cesaret edemiyor.

Bu imparatorluğu kurmak için yaptığım her şeye rağmen, benim için en tatmin edici iş çoğu zaman bizzat inşa etme sürecidir. Hesaplardaki rakamların artmasını izlemek değil; insanların mücadele etmesini, geçimlerini sağlamalarını, hayatlarını kazanmalarını izlemek.

Patronları İtalyan deri ayakkabılar yerine çelik burunlu botlarla ortaya çıktığında, bunun nedeni acıya ihtiyacı olmasıdır. Dikkatini dağıtmaya. Elinde onun olmayan bir şeyin ağırlığına.

* * *

Aklıma ilk gelen Audrey olmadı.

Çekici tekrar tekrar yere vuruyorum, demir çubukları ve egomu darbelerle eziyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Güneş yükseliyor. Sırtım ağrıyor, gömleğim tenime yapışıyor. Ancak ustabaşılardan biri mola istediğinde duruyorum.

İşte o zaman onu görüyorum.

Küçük bir çocuk. Altı, belki yedi yaşında. Tanıdığım adamlardan birinin yanında duruyor—yirmi yıllık kaynakçı Aleksey. Çocuğun koyu renk, düzensiz kesilmiş saçları ve her şeyi içine çeken iri kahverengi gözleri var. Bir elinde sandviç, diğer elinde oyuncak bir kamyon tutuyor.

Onunla ilgili bir şey kaburgalarımı sarıp sıkıyor.

Mikhail'e çok benziyor.

Küçük kardeşim çok zayıftı. Hep açtı, hep gülümsüyordu. Hiç yoktan oyun yaratma yeteneği vardı; bir keresinde, birinin çöpe attığı, hasarlı bir metal oyuncak arabayı eve getirmiştim. Sanki altından yapılmış gibi davrandı. Onu göğsüne bastırarak uyuyakaldığını izledim.

Sonra da ayrıldım.

Ona geri döneceğimi söyledim. Amerika'nın her şeyi değiştireceğine, hatta annemizi bile değiştireceğine söz verdim; daha nazik olacağını fısıldadım. Bizi sevebilecekti.

Zamanında geri dönme fırsatım olmadı.

Mikhail, ben ayrıldıktan sonraki kış öldü. Zatürreden. Geri gönderdiğim paraya rağmen ilaç yoktu. Sonunda gönderebileceğim miktarın yanına bile yaklaşmıyordu, ama yine de onun -ya da erkek arkadaşlarının- kazandığından çok daha fazlaydı. Eğer onu hastaneye götürmeyi önemsemiş olsaydı, Mikhail'in hastanede muayene edilmesi için fazlasıyla yeterli olurdu.

Sanki marketten alışveriş yapıyormuş gibi söyledi. Sanki kardeşimin hayatı, ödemek istemediği bir borç dahamış gibi.

Çocuğa başımla selam verdim.

Aleksy bunu fark eder. "Bu Emil," der, sesinde gururla. "En küçüğüm. Okul yarım gün izin verdi." Gözlerini oğluna çevirmesi, Emil'in omzuna koyduğu büyük el... Aleksy'nin ne kadar gururlu olsa da gergin olduğunu kolayca anlıyorum.

Sonuçta benim de bir itibarım var.

Çocuğun yanına çömelerek ona bir demir çubuk uzattım, tıpkı bir kılıç gibi. Bana gülümsedi ve çubuğu iki eliyle aldı.

Bir an için farklı bir hayat hayal ediyorum. Mikhail'in başardığı, benim ise zamanda geriye gittiğim bir hayat. İkimizin de krallar gibi yaşadığı bir hayat...

* * *

Öğleden sonra geç saatlerde, Aleksy'nin oğlu için bir zarf aldığından emin olduktan sonra, okuldan ayrılıyorum. Zarfın içinde: önümüzdeki üç yılın okul ücreti ve ailesine bir şey olursa arayabileceği bir numara yazılı bir kart var.

"Her şey," diyorum.

Aleksy gözleri yaşararak başını salladı. "Evet, efendim."

Ama şehir evine geri dönmek yerine, onun evine gidiyorum. "Bizim evimiz," diye fısıldıyor ses ve ben bunu kafamdan atmaya çalışıyorum, ne

anlama geldiğini düşünmek istemiyorum; o kır evini bir yuva olarak düşündüğümü. Ait olduğum bir yer olarak düşündüğümü.

Arabamı tam önüne park etmiyorum, köşeyi dönüp yürüyorum.

Eski alışkanlıklar. Şehirde daha fazlasının, gizli bir şeylerin olup bittiğini bildiğimden beri bir türlü kıramadığım alışkanlıklar bunlar. Giuseppe'nin kutsamasını ya da uyarısını unutmadım; bir yerlerde, birileri onu alaşağı etmeye çalışıyor.

Görünüşe göre bizim bölgemizi de test ediyorlar, birbirimize karşı kıskırtmak için. Şehrin en tehlikeli iki adamının bunu bildiğini öğrenmiş olabilirler mi acaba?

Elmas desenli pencereden, kanepede silüetini görüyorum. Yan tarafına kıvrılmış, üzerine bir battaniye örtülmüş, televizyonun ışığı yüzüne yumuşak bir şekilde vuruyor.

Yine uykuya dalmış, şüphesiz çok yorgun. Bu durumdan garip bir zevk alıyorum: çalışmak istiyor, faydalı olmak istiyor, ama bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum. Hamilelik onu tüketiyor, çocuğumuz hızla büyüyor. Bu da onu her yere kucağımda taşımak istememe neden oluyor. Onu kaşmirle sarıp kapıları mühürleyip bir daha hiçbir şeyin ona dokunmamasını sağlamak istiyorum.

İçeri girmeliyim.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Gölgede durup onu izliyorum.

Tam bir iğrenç, tam bir sapık.

Ama saygılı bir saygılı ...

Kıpırdanıyor, uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, sonra hareketsiz kalıyor.

Lev beni işte böyle buluyor. Onu görmeden önce yaklaştığını duyuyorum. Adımları tanıdık. Kararlı.

"Nasıl?"

Hızlıca yazıyor, sesini kullanmak yerine ekranı bana doğru flaşlıyor. Sorun değil. Çoğunlukla uyuyorum. Ofisten erken ayrıldım.

Pencerenin arkasında bir hareket belirdi. Kashmere; geç saatte gelmiş, evin içinde dolaşıyor. Masum görünüyor, birinin annesi gibi, bir hizmetçi gibi. Sadece ben ve Olena da dahil birkaç kişi, Kashmere'nin bulunduğu yere gelmek için epey erkek öldürdüğünü biliyoruz.

Bu yüzden çocuğumun annesine göz kulak olmasını sağladım.

"Neden hâlâ buradasın?"

Lev duraksadı. Bunu beğenmedim.

Bu sefer, telefonu bana çevirmeden önce kelimelerine odaklandı. Çevreyi kontrol edecektim. Ama anlaşılan bu fikre sahip olan tek kişi ben değilmişim.

Gözlerine bakarken göz temasını kesmiyorum. Ne istediğimi biliyor; bir şeylerin ters gittiğini bildiğimi de biliyor.

Hemen ekliyor: "Takip edildi." Hem de ofisten.

Damarlarımdaki kan buz kesiyor.

Lev, caddenin ilerisindeki arabaları işaret ediyor ama ben yerimden kımıldamak istemiyorum. Kashmere'nin bize doğru hızlıca bakıp, bıkkınlık ifadesini gizlemeye çalışması, pencereden uzaklaşmama neden oluyor. Avlunun kenarında Lev'in telefonu çalışıyor: Onu buradan iki blok ötede yakaladık. Yalnız. Silahsız. Aptal. Kesinlikle Sartorre'nin en iyi adamlarından biri değil, sadece bir çocuk. Sanırım yoklama yapıyorlar. Onu yakalamanın ne kadar kolay olduğunu görmek istiyorlar.

Yavaşça ve düzenli bir şekilde nefes alıyorum.

"Peki ya şimdi?"

Bir çuvalın içinde. Muhtemelen Hudson Nehri'nin ortalarında.

Bir kez başımı salladım.

"Güzel," diyorum. "Ama bir dahaki sefere? Onları daha erken öldürün."

Çocuğun bu kadar bile gelmemesi gerekirdi. Yavaşça pencereye doğru geri yürüdüm. Audrey uykusunda tekrar kıpırdandı, elini karnına bastırdı.

Koruyucu bir jest.

Bebeğin bunu bilip bilmediğini, hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Göğsümde bir sızı oluşuyor; annem de karnının üzerine böyle bir el koymuş muydu acaba? İçimden bir ses bundan şüphe ediyor. Ve hemen ardından başka bir düşünce geliyor: Bebeğin benim tarafımdan korunduğunu, ikisini de koruyacağımı nasıl bilmesini sağlayabilirim?

"Daha fazla adam," diyorum. "Gizli ama her yerde. Kameralar da var. İçeride ve dışarıda."

Lev başını salladı.

"Eğer ona bir şey olursa..."

Onun sessizliği mutlak. Anlıyor. Yıllardır adamlarıma liderlik etmiş olması, ona hayatımı emanet etmiş olmam önemli değil.

Eğer onun sevgisini kaybederse...

"Eğer ona ya da çocuğa bir şey olursa," diye devam ettim alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, "şehri yakıp yıkın. Hepsini öldürmek istiyorum."

İtalyanları, müttefikleri, habercileri, aracıları. Umurumda değil. Hepsini yok etmek istiyorum."

Lev başını öne eğdi.

Ciddi olduğumu biliyor.

* * *

Daha sonra, beni olduğum yerde donduran korkudan nihayet kurtulup içeri girdiğimde, kendimi güçlü hissetmiyorum.

Çok korkuyorum.

Hâlâ uyuyor, dudakları aralık, battaniyesi iyice aşağıya çekilmiş. Dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerinde kapalı duruyor. Yanında yarı dolu bir bardak su var. Kashmere sayesinde havada vanilya ve temiz pamuğun yumuşak kokusu asılı.

Ve ben tamamen mahvoldum.

Audrey'i uyandırmamaya özen göstererek yanına diz çöktüm ve avucumu karnındaki hafif şişliğe bastırdım.

Çocuğum.

Kanım.

Aile kurmak istediğimi düşünmüyordum.

Kontrolü ele geçirmek istediğimi sanıyordum.

Ama bu mu?

Bu, şimdiye kadar gerçek gibi hissettiren tek şey.

Bölüm 21

Audrey

Üç ay geçti ve hâlâ cinsiyetini öğrenmek istemiyorum, geçen günkü randevumda birkaç kez teklif etmelerine rağmen. Konstantin itiraz etmedi. Gözünü bile kırpmadı. İmzaladığı sayfadan başını kaldırdı, başını salladı ve "Fark etmez. Benim olsun." gibi bir şey mırıldandı.

Sesindeki sakinlik beni duraksattı. Mirasına bu kadar odaklanmış bir adamın bir oğul isteyeceğini düşünmüştüm. Bir varis. Adını, okulunu, geleceğini çoktan seçmiş olacağını sanıyordum.

Ama umurunda değildi. Tek istediği bebektir.

Ve arabada yalnız kaldığımızda, dudaklarıma tuhaf bir şekilde masum bir öpücük kondurduğunda, onun da beni istiyor olabileceğini düşündüm.

* * *

Spire'dan nefret ediyorum.

Güzel, cılalı, ölümcül. Her kat klinik olarak mükemmel. Ama artık her gün orada olmam gerekmediği için, orayı olduğu gibi görebiliyorum: bir risk deposu. Belki de annelik içgüdüğü devreye giriyor, ama en son istediğim şey o kapılardan girerken görölmek. Bu yüzden, bu öğleden sonra asansöre bindiğimde, yakında terk etmek zorunda kalacağım ipek bluzun altında karnım sıkışmış halde, omurgamda yükselen baskıyı şimdiden hissedebiliyorum.

Chrissy benim için o işi halletmeyi teklif etmişti—Konstantin'in imzasını gerektiren bazı transfer belgeleri—ama onu aslanın inine sokmak istemedim. Özellikle de Lev'in onu nasıl izlediğini gördükten sonra.

Aralarında bir şey olup olmadığından emin değilim ama... her halükarda, onu onların radarına sokmak istemiyorum. O benim tek arkadaşım ve durumum hakkında sırdaşım olan tek kişi.

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atsa ve bacaklarım birbirine çok sıkıca yapışsa bile, onu görmem daha iyi.

Asansör 28. katta hafifçe zil sesi çıkarıyor.

Dışarı çıkıyorum.

Ve ben donakaldım.

Konstantin, ofisin cam kapılarının hemen dışında duruyor. Bu alışılmadık bir durum değil. Bazen böyle yapar; telefonda konuşurken ileri geri yürür, bakışları uzaklara dalmış, elleri cebinde.

Ama bu sefer... yalnız değil.

Elena.

Duruşlarında samimi bir şeyler var... İnce kalçalarının kıvrımları, beline koyduğu eli, tüm o göz korkutucu görünümün altında ne kadar kadınsı olduğunu vurguluyor. Olena sert bir güzelliğe sahip bir kadın; bunu her zaman biliyordum, ama şimdi ona doğru eğilip sessizce konuşurken, bunu bambaşka bir açıdan görüyorum.

Konstantin Rusça bir şeyler söylüyor. Çok alçak sesle söylediği için duyamıyorum. Ama ne derse desin, bu sözler Olena'nın yüzünde sessiz, samimi bir gülümseme oluşturuyor ve sanki sadece ikisi birlikteymiş gibi bir his uyandırıyor. Olena hakkında bir sürü söylenti var, ama birdenbire merak ediyorum... bu kadar yakın çalışıp da aralarında derin bir duygusal bağ olmaması mümkün mü?

Birlikte öldürmek, birbirimize güvenmek, birlikte bir imparatorluk kurmak mümkün... Göğüs kafesinde kıskançlık düğümü yanıyor.

Bu, son bir buçuk yıldır Martynov Global Holdings'e yaptığım katkılardan farklı. Olena onun için kelimenin tam anlamıyla canını verdi. Peki o da Olena için aynısını yaptı mı?

Bu yüzden mi bu kadar sadık? Yoksa başka bir şey mi var?

Umursamam gerek.

Umursamaya hakkım yok. Sonuçta ben sadece taşıyıcı anneyim.

Birkaç saniye daha izledim, belki iki saniye daha, sonra cam kapıyı gerekenden daha sertçe iterek açtım. Çıkan ses ikisinin de dönüp bakmasına neden oldu.

Olena'nın gözleri kısıldı.

Konstantin doğruluyor.

Gözleri yavaşça beni süzdü; çıplak bacaklarım, yuvarlak karnım, çok dar bluzum, sıkıca birbirine bastırılmış dudaklarım.

"Bayan Wolfe," diyor, sesi sessiz bir gürleme gibi. "Ne kadar şanslısınız. Tam da sizden bahsediyorduk."

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Olena biraz geri çekiliyor, kollarını kavuşturuyor. Rahatsız mı yoksa sinirli mi olduğunu anlayamıyorum. Şu an umurumda değil, ama geçmişteki etkileşimlere bakılırsa, Konstantin'in beni kullanma biçimini onaylamıyor.

Konstantin, "Dosyanız Avenue geliştirme incelemesi için gerekliydi," diye açıklıyor. "Olena, bir tutarsızlığı işaret ettiğinizi belirtti."

"Ah," dedim hafifçe. "Demek ki ikiniz de buna gülüyordunuz?"

Kıkırdıyorum. İçimden irkiliyorum. Kıskanç bir ev hanımı gibi konuşuyorum.

Konstantin'in dudağı seğirdi. "Bir sorun mu var, Bayan Wolfe?"

"Hayır, bir şey yok." Bir adım öne atıp, sarı renkli dosyayı masasının kenarına bıraktım. "Yine de gömleğinizdeki dudak izini silmek isteyebilirsiniz."

Aklımı mı kaybediyorum? Olena'nın gözleri parlıyor. Ruj sürmemiş, asla sürmez, ama kendimi durduramıyorum. Gerçekten de orada, kırmızı bir leke var.

Kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Tam orada," dedim, yakasını işaret ederek. "Yoksa kan mı? Unuttum işte, senin gibi kişilerde ayırt etmek zor."

O kıkırdar ve Olena'nın dudakları hafifçe yukarı kıvrılır. Daha fazla bir şey söyleyemeden kapıya doğru dönerim. Ama o da peşimden gelir.

"Audrey."

Duraksıyorum, nefesi boynuma geliyor.

"Kıskanıyorsun."

"Değilim."

Daha da yaklaşıyor. "Öylesin."

Ona dik dik bakmaya çalışarak döndüm ama başaramadım. Sinir bozucu ve kendini beğenmiş sırıtışı midemi bulandırdı ve boğazımı düğümledi. Olena ikimizin yanından sessizce geçti, gözleri birimizden diğerine kaydı.

"İş yerindesin," diye hatırlatıyor ona, aksanlı sesi bir yandan sert, bir yandan da büyüleyici. "Bunu aklında tut Martynov. Kimsenin seni savunmasız görmesini istemem..."

Sonra o gitti. Ve ben Konstantin'in suçlamasıyla baş başa kaldım.

"Bunların sebebi hormonlar," diyorum açık ve net bir şekilde.

"Elbette," diye onaylıyor. "Hamilelik kadınlarda tuhaf şeyler yapıyor. Onları sahiplenici, sahiplenici yapıyor. Bazen eşlerini sahiplenmek istiyorlar."

Yüzüm kızardı. "Sen kurt değilsin, Konstantin."

"Hayır." Bakışları karnıma indi. "Ama sen öylesin, malen'kiy volk."

"Öyle söyleme."

"Neden olmasın? Zavallı Olena'ya homurdanan sensin. Bu arada, o da..." diye ekliyor, başparmağıyla çenemin altına dokunarak, "kadınlardan hoşlanıyor."

Gözlerimi kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

Başını salladı ve sırtışı iyice şeytani bir hal aldı. "Aslında esmerleri tercih ediyor. Dikkatli olmalısın."

"Sen tam bir pisliksin."

"Evet," diye kısaca yanıtlıyor.

Elim seçiriyor. Ona tokat atmak istiyorum. Ya da öpmek. Belki de ikisi birden.

"Yönetmeniz gereken bir imparatorluğunuz yok mu?"

İçini çekti. "Evet. Ama narenciye ve kötü niyet kokarak içeri girdiğinde odaklanmayı çok zorlaştırıyorsun. Beni gerçekten görmek zorunda mıydın küçük kurt, yoksa sadece bir bahane mi arıyordun? Senin için yapabileceğim bir şey var mı..." parmakları yanımdan aşağı doğru kaydı, "...?"

Bunu görmezden gelip arkamı dönüyorum.

Arkamdan yine Rusça bir şeyler mırıldandığını duydum—eğlenceli ve alçak sesle—ve ofisinden çıkarken neredeyse tökezledim, çenem kasılmış, göğsüm öfke ve adını koyamadığım başka bir duyguyla doluydu.

Sahiplenici. Aynen öyle dedi.

Haklı. Onu başkasıyla yakın görmek beni çok rahatsız ediyordu. Özellikle Olena'nın, benim kuramadığım yakınlıkları ona yaşatabileceği fikri beni çok rahatsız ediyordu. Şu an, duygu fırtınası içinde, hem sözlerinden çok heyecanlıyım hem de aramızdaki uçurumun çok, çok farkındayım.

Konstantin Martynov farklı bir dünyadan geliyor. Yanımda kaç gece geçirirse geçirsin, beni kaç kez kendine ait ilan ederse etsin, onu anlamak mümkün değil.

* * *

Chrissy asansörlerin yanında bekliyor.

Bana bir bakış attı, gözleri benimle kapalı ofis kapısı arasında gidip geldi. "İyi misin?"

Gerçeği söylemekten utanarak yalan söylüyorum. "Pekala."

Tereddüt ediyor. "Benim yanımda rol yapmanıza gerek olmadığını biliyorsunuz, değil mi? Bay Martynov ikinizin birlikte olduğunuzu açıkça belli ediyor..."

Yorgun bir gülümsemeyle sözlerini bitirmesini bekliyorum, ama o çaresizce kelimeleri bulmaya çalışıyor. Karnıma başıyla işaret ediyor. Bu durum ne kadar garip olsa da, gözlerindeki parıltıdan benim için heyecanlandığını anlayabiliyorum.

"Hayır, değilim. Yani, rol yapmıyorum. Kusura bakma Chris, sadece yorgunum. Bu," diye giderek şişen karnımı işaret ediyorum, "oldukça yorucu. Sadece bir uyarıydı."

Başını yana eğdi. "Doğru. İki vardiya daha çalışsam yanlışlıkla mafyanın gizli parasını aklamış olurum."

Ona bakıyorum.

İçini çekerek, "Şaka değildi," dedi.

Midem alt üst oldu. "Ne?"

Chrissy etrafına bakındı. Koridor sessizdi. Lev ortalıkta yoktu. Kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Bir şey buldum, Aud. Kötü bir şey. Birileri yetkisiz hesaplara erişiyor. Üst düzey şeyler—benim bile yetkim yok. Çok ince detaylar ama Petrovia hesap tablosunu kontrol ederken birkaç şüpheli nokta fark ettim."

Cildim soğuyor.

"Petrovia kilit altında," diye fısıldıyorum.

"Aynen öyle. Erişimi olan tek kişi benim. Ve inan bana, bana bu yetkiyi verdiklerinde, başka birinin bunu öğrenmesi durumunda neler olacağı konusunda beni iyice uyardılar. Bu yüzden... korkuyorum," diye itiraf ediyor, sesi fısıltıya dönüşerek.

"Ve bu... bu sadece bir hata olamaz, değil mi?"

"Hayır. Çok temiz. Çok detaylı." Chrissy'nin sesi alçalıyor. "Bence birileri üst düzey rakamları ele geçirmeye çalışıyor. Parayı çalmak değil, aklamak değil. Sadece... sessizce bakıyor. Yapıyı haritalamaya çalışıyor."

Sal.

Tanrım, kesinlikle Sal olmalı.

Bu tam olarak onun tarzı—kurnaz, kaypak, çöküşün eşiğinde. Eğer benden elli bin doları zaten almış ve artık beni kullanamayacağını anlamışsa, işte böyle sinsice yaklaşır. Sonunda, Duscha beni ele vermeden önce, bana Operasyon Odası hakkında sorular sormaya başladı. Dosyalarına erişimim olup olmadığını sordu.

Ben öyle yapmadım, ama bunu açıklama fırsatım bile olmadı. Eğer Sal bunun içeri girmenin yolu olduğunu düşünüyorsa, şimdi başka bir yol arıyor olmalı. Ve Petrovia dosyası onu oraya götürebilir. Konstantin'in şiddetle ilgili tüm parasının nereye gittiğini takip eden tek şey bu.

Başka türlü ifade etmenin yolu yok; o elektronik tablodaki her bir madde, onlarca insanın hayatına son verme potansiyeline sahip. Hatta işler kötüye giderse binlerce insanın hayatına.

Başka bir köstebek. Başka bir giriş noktası.

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Kahretsin."

"Evet," diyor Chrissy. "Kahretsin."

"Pekala. Bunu onunla görüşeceğim."

"DSÖ?"

Yukarı bakıyorum. "Konstantin."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Başka bir şey çıkarsa ona söyleyeceğimi söylemiştim. Bu da sayılır." Asansöre doğru baktım. "Ayrıca, endişelendiğini anlıyorum. Sana bir şey yapacağını sanmıyorum ama... sadece emin olmak için."

Söylemiyorum ama şu an beni korumak için kullandığı sözler zihnimin bir köşesinde sessizce yankılanıyor. Ondan ne kadar daha fazla şey isteyebilirim acaba? "Sana her şeyimi vereceğim" demişti bana hamile olduğumu öğrendiği gece. Evet, cinsel ilişki sonrası bir sersemlik halindeydi ama... gerçekten de öyle miydi?

Chrissy bana son bir kez sarılıp banyoya girerken, ben de asansör düğmesine basıp zil çalınca içeri adım attım.

İniş yavaş ilerliyor. Midem bulanıyor; hamilelikten değil, her şeyden kaynaklanıyor.

Bu akşam ona söyleyeceğim. Söylemeliyim. Akşam yemeğinden sonra birkaç iş arkadaşıyla eve uğrayacağını söyledi. Şanslıysam, zaten keyfi yerinde olacaktır.

Eğer gerçekten şanslıysam, bana tekrar dokunacak.

Belki beni öpebilirsin.

Belki de beni istediğim gibi sahiplenebilir.

Elimle karnımdaki hafıf şişliğe bastırıyorum.

Eve götürecek arabaya binerken, Rus mafyasının lideri Konstantin Martynov için her şeyi yapabileceğimi fark etmeye başlıyorum.

Bölüm 22

Konstantin

Güneş doğmadan önce bile ellerimde kan vardı. Olena bana Yuri ve Sava'yı Küçük İtalya'nın kenarındaki bir et deposunda yüzüstü bulduklarını söylediğinde gözümü bile kırpmadım. Bu bir uyarıydı—aptalca bir uyarı, çünkü birilerinin kapınızı çalmasını istemiyorsanız kanıt bırakmazsınız. Ve ben de çalacağım. Giuseppe Sartorre doğru söylese de söylemese de, benimkileri taciz eden adamları bulana kadar her kapıyı kıracağım.

Ama bu gece değil.

Bu gece başka bir sorunum var. Kendini benim teğmenlerimden biri gibi emir verebileceğini sanan biri. Ve teğmenlerimi kıskandığı da aşîkar.

Audrey'nin ofise gelip enerji dolu bir şekilde ortalığı karıştırması, sabahki kayıpların ardından eğlenceli bir dikkat dağıtıcı oldu. Ama itiraf etmek istediğimden daha fazla çaba sarf ederek hayal kırıklığımı ve öfkemi gizlemeye çalıştım.

Sava'nın bir kızı ve bir üvey oğlu vardı. Yuri ise bir arkadaşının iyiliği için bir ay önce gelmişti. Bilet parasını kendim ödemiştim ve şimdi ikisinin de cenaze masraflarını ödeyecektim.

Kırsal evin önünde arabadan inerken çenem kasılmıştı. Burada giderek daha fazla zaman geçiriyorum ve bu gece, uzun zamandır ilk kez, burası bana hiç de sıcak gelmiyor. Sanki yalan söyleyerek içeri girmek zorunda kalacakmışım gibi hissediyorum.

Hayatımın ne kadar şiddet dolu olduğunu ondan saklıyorum.

Yarım saat önce Kule'den ayrıldığımda o kadar öfkeliydim ki Lev'e kalmasını söyledim. Adamlara komuta etmesini ve gölgelerde saklanan her neyse, kim olursa olsun, her şeye karşı hazır bir şekilde dışarı çıkmalarını

sağlamasını istedim. Bu yüzden Audrey bana "Konuşmamız gerek. Bu gece." diye mesaj attığında telaşlanmadım.

Geçirdiğim bunca haftadan sonra, bu gece burada olabildiğim için minnettar olmalı. İki cesedi gömdükten ve Kule'nin etrafındaki güvenlik çemberini sıkılaştırdıktan sonra. Olena, içeride hâlâ İtalyanlara istihbarat sağlamaya çalışan biri olduğunu doğruladıktan sonra.

Bu yüzden eğer duygularından bahsetmeye başlarsa çıldıracağım. Sabrım sonunda tükendi ve küçük kurdumu rahatlatamak vaktim yok. Öncelik onun güvenliğini sağlamak; onu mutlu etmek daha sonra gelecek.

Bir kez kapıyı çalıyorum. Mecbur olduğum için değil. Çünkü hâlâ görgü kurallarına inanıyorum.

Kapı açılıyor ve bir an için çenemdeki ağrıyı unutuyorum.

Audrey tişört ve tayt giymiş, saçları dağınık bir topuz yapmış ve boynu açıkta kalmış. Bu onun için alışılmadık bir görünüm, o kadar rahat ki beni hazırlıksız yakalıyor. Beni görünce gözleri irileşiyor, sonra kısılıyor.

"Geç kaldın."

"Sizin maaşlı çalışanınız olduğumu fark etmemiştim," diye homurdandım.

"Hayır, değilsin. Ama bu sabah bulduklarımı göz önünde bulundurursak, zamanın kısıtlı."

Sesi keskin, vücudu enerji dolu. İçeri girmem için kenara çekiliyor ve diğer tarafta kimin beklediğini görünce bunun kesinlikle Olena ile ilgili olmadığını anlıyorum.

Chrissy.

Kanepede oturmuş, bacaklarını altına kıvrımış, elinde bir kadeh şarap tutuyor; içeri girdiğim anda doldurduğuna pişman olduğu açıkça belli. Kaygıdan adeta titriyor.

"Misafir ağırlamak için uygun bir zaman değil," diye mırıldanıyorum.

"O bir misafir değil," diye tersliyor Audrey. "Benim bulduğum aynı anormalliği o da buldu." Kollarını kavuşturuyor ve sinirlendiğinde ve hamileliğinin son dönemlerinde ne kadar sevimli görüneceğini tahmin etmek kolay. Bir an için bu düşünce gerginliği azaltıyor.

Chrissy'ye bir bakış attım, o da sadece başını hafifçe salladı. Zeki. Başının belada olduğunun farkında ama aptal değil.

"Bay Martynov. Üzgünüm—" Audrey'e baktı, sonra tekrar bana, "gecenizi bölmek zorunda kaldığım için."

Ahh. Demek ki birlikte yattığımızı biliyor.

Zihnimde karanlık, sahiplenici bir ses kükredi: Ama Audrey ile ne kadar derinden iç içe olduğumuzu biliyor mu? Onun kökleri damarlarımdan sökülmedikçe onu bırakmayacağımı biliyor mu?

Chrissy dudağını ısırınca, Audrey onun yerine konuşmaya başlar: "Sal'ın sadece paranın peşinde olmadığını düşünüyoruz."

Gözlerimi kırptıyorum. O isim mide bulantısı gibi geliyor.

"Devam et," dedim alçak sesle.

Audrey, Chrissy'ye konuşması için işaret eder. Arkadaşı yutkunur.

"Sistemde bir dizi düşük seviyeli ping tespit edildi. Dışarıdan değil. Dışarıdan bir siber saldırıdan kaynaklanmıyor. Bu, güvenlik duvarının içinden, sadece birkaçımızın sahip olması gereken yetki kodlarını kullanan biri. Bu kodlar Petrovia dosyasında mevcut, Bay Martynov."

Kanepenin karşısındaki koltuğa oturduğumda kaşlarım çatıldı. Audrey, Chrissy'nin yanına kıvrıldı ve arkadaşının sırtına teselli edici bir el koydu. Chrissy bir yudum daha şarap içti, gözleri bir an benimkine, bir an da başka yöne kaydı.

Gergin ama yalan söylemiyor.

Audrey'e şöyle bir baktım. "Demek Sal sadece para için burada değildi. Ve sadece benim sana sahip olmama izin verdiğin için de kızgın değildi."

Açık sözlülüğüm karşısında Chrissy'nin yanakları kızardı. Audrey'nin gözlerinde bir ateş parladı; eminim ki yalnız olsaydık, onu altıma alıp söndürmeme izin verirdi.

"Anahtarları istiyordu," diyor. "Kasayı değil. Para yemdi. Hesaplar... her şeyi nasıl finanse ettiğin, Konstantin... asıl istediği buydu. Sal artık operasyonlarınızı en temelden nasıl çökerteceğini biliyor."

Dudaklarından dökülen o isim içimde bir şeyleri gerdi. Ona doğru yaklaştım, sesimi alçaltarak eğildim, ellerimi koltuğun arkasına dayadım.

"Bunu bana daha önce söyleyebilirdin."

"Bilmiyordum. Yemin ederim. Sadece parayı istediğini sanıyordum."

"Birini diri diri yakmak için kanıta ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Chrissy hafif bir ses çıkarıp ayağa kalkıyor.

"Gitmeliyim."

"Evet," diyorum.

Audrey bana ters ters baktı ama arkadaşını durdurmadı. Birbirlerine sessizce fısıldaştılar, buradan okuyabildiğim tanıdık bir ritimle konuşuyorlardı: Chrissy bana söylediğine pişman. Ya da en azından Audrey

ile benim aramda kaldığına. Audrey onu rahatlatmaya çalışıyordu. Chrissy yine de korkuyordu.

Olması gerektiği gibi.

Hataları affetmekle tanınmıyorum ve Chrissy'nin birinin Petrovia dosyasına erişmesine izin vermesi bir hataydı.

Muhasebeci arkasından kapı tık diye kapandıktan sonra, sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

Audrey bana bakıyor, çenesi sıkı, santim santim bana benziyor.

"Sal, parayı ödünç aldıktan hemen sonra Spire hakkında sorular sormaya başladı. Sadece ne yaptığımı değil, kime rapor verdiğimi, hangi sistemlere erişimim olduğunu da sordu. Sanki sadece parayı istiyormuş gibi davrandı ama..."

"İstihbarat istiyordu."

Başını salladı. "Sanırım o bir aracıydı."

Ne kadar bilgi sahibi olduğunu ve ne kadar şüphe duyduğunu anlamaya çalışarak onu dikkatle izliyorum. "Bunun Giuseppe ile bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Audrey bu isimden hiç çekinmiyor. Cesur biri bu kız.

"Öyle değil."

"...Nereden biliyorsunuz?"

Kadın, antre ile oturma odası arasındaki kapı aralığından kıpırdamıyor. Gergin, sanki Sal'ın her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi vücudunu kasıyor; sanki onun yıkıcı, manipülatif yoluna yeniden girmiş gibi.

Büyükannesinin onun için ne kadar önemli olduğu açıkça belli. Sizi büyüten ve gerçekten seven birini kaybetmenin, üstelik de kederin doruk noktasında istismar edilmenin ne demek olduğunu hayal bile edemiyorum.

Mutfağa gidip kendine su dolduruyor. Elleri titriyor. Saklamaya çalışıyor ama ben her şeyi görüyorum.

"Neden bana onun sana baskı yaptığını söylemedin?"

Audrey alaycı bir şekilde güldü. "Bütün bunlardan önce..." diye aramızdaki karnını işaret etti, "bundan önce mi? Çünkü tekrar bir piyon olmak istemedim. Bunu düzeltmek istedim ve parasını geri aldığımda duracağını düşündüm."

"Kontrol edemediğin şeyi düzeltemezsin."

Döndü. "Kontrol bendeydi. Bu yüzden Duscha'nın beni yakalamasına izin verdim."

Sözler tokat gibi iniyor.

"Ne?"

Audrey derin bir nefes aldı. "Duscha'nın benden nefret ettiğini biliyordum. Bunu pek de gizlemiyordu Konstantin. Beni bir şahin gibi izlediğini biliyordum. Bu yüzden hatalarımı gizlemeyi bıraktım. Kalem kalem detayları ortaya çıkardım. Bulmasına izin verdim. Çünkü biliyordum ki doğrudan sana gidecekti."

Ona bakıyorum.

"Seni yakalamamı istedin."

Başını sallıyor ve ben de gülmek, sırtıtmak, nefesi kesilene kadar onu öpmek istiyorum. Bunun yerine, yıllar içinde mükemmelleştirdiğim özenle oluşturduğum maske yüzüme kayıyor: Sanki gerçekmiş gibi hissediyorum. Audrey'nin gözleri yüzümü inceliyor.

"Biliyorum intihardı, ama bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı. Sal bırakmama izin vermedi. Daha fazla erişim istiyordu. Her şeyi istiyordu. Tek çıkış yolu, bu durumdan kurtulmaktı."

Duyduklarıma inanamıyorum.

"Yani, beni kandırdın."

"Sana güvendim," diyor. "O zaman bile. Ne yapacağını bileceğine güvendim."

Aramızdaki sessizlik tehlikeli bir şeye dönüşüyor. Yumruklarımı sıkıyorum.

Onu sarsmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum.

Bunun yerine, pencereye doğru yürüdüm ve sokak lambalarına baktım. "Bu sabah iki adamımı kaybettim," dedim arkamı dönmeden.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Yuri ve Sava. Bir soğutucuda öldürüldüler. Yavaş yavaş öldüler."

Sonunda arkama baktığımda yüzü bembeyazdı.

"Olena ofisime geldiğinde işte tam olarak bununla uğraşıyordum. Size bu açıklamayı borçlu değilim."

Audrey gözünü bile kırpmadı. "Sence... Sal...?"

"Sanırım onu hafife aldım. Benim yerimde ölümcül bir hataydı, ama seninle tanıştığımda Audrey—tek bildiğim onun sana bir borcu olduğuydu... Onu motive eden şeyin kıskançlık olduğunu düşündüm. Şimdi ise daha fazlasını istediğini düşünüyorum."

"Ama bu Giuseppe Sartorre'un da... olacağı anlamına gelmez mi?" Gözleri korkuyla irileşti. "Seni ortadan kaldırmaya mı çalışıyorlar?" diye neredeyse fısıldayarak yanıma koştu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Bacaklarımın üzerindeki elleri sıcaktı, bu karanlık gecede bir can simidi gibiydi.

"Hayır. Birkaç gece önce Giuseppe ile konuştum. Açıkça belirtti—Audrey, bunu başka kimseye söyleyemezsin." Gözleri bana söylemeyeceğine dair söz veriyor. "Ailesinde bir tür darbe olduğunu, ayrılıkçı bir grubun ortaya çıktığını açıkça belirtti. Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorlar. Eğer Sal ise—"

"Petrovia dosyalarını da buldu," diye içini çekti. "Seni tehdit ettiğinde aklını kaçırdığını düşünmüştüm, ama bu bilgilerle acaba...?"

"Yapabilirdi. Eğer onu yakalamasaydım."

Birkaç uzun dakika boyunca sessizce oturuyoruz, iri ellerim Audrey'nin ellerini örtüyor. Karnı bacaklarıma yaslanmış ve hafif bir baskı, hafif bir kıpırtı hissediyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve o gülümsüyor. "Bebek."

Birdenbire boğulma hissi geçiyor. Elimle o noktaya bastırıp bekliyorum—ve sonra tekrar geliyor.

Hafif bir tekme.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanına geliyorum ve gösterişli halının üzerine diz çöküyorum. Ellerimle onu kendime yaklaştırıyorum. Yüzlerimiz birbirine çok yakın.

"Hâlâ onlara borcun var mı?"

Yüzünde bir anlık utanç belirdi. Başını salladı. "Evet. Hem de fazlasıyla."

Çenesi düştüğünde, parmağımla onu tekrar yukarı kaldırıyorum. "Utanma," diye fısıldıyorum. "Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Nefesi kesiliyor. Göz bebekleri büyüyor. Hava erimiş bir hal alıyor.

Ama ona dokunmuyorum.

Arkama yaslanıp ayağa kalktım ve telefonumu ceketimden çıkardım.

Giuseppe cevap vermeyecek. Ama mesajı görecektir. Her zaman görür zaten.

Audrey Wolfe. Ona olan borcunuz kapatıldı. Para yarın sabah hesabınızda olacak.

Sonra kişisel hesabıma geçiyorum. Başka hiç kimsenin, hatta Olena'nın bile dokunamadığı hesaba.

Otuz bin doları ikimizin de kullandığı bir kara para aklama yoluna aktarmak on beş saniye sürüyor. Eski bir ateşkes. Ve ben onu bozmak üzereyim.

İzleri yok etmek on saniye daha sürer. Sal parayı görecektir, Giuseppe'nin kendini kurtardığını düşünecek. Ve ben de onun özgür olduğunu anlayacağım.

Elimi uzatarak ayağa kalkmasına yardım ettim ve ona yavaş, sabırlı bir öpücük verdim. Audrey karşılık verdi, bedeni benimkine yapıştı. Bir kez daha her şeyi unutmak, onu yukarı çıkarmak, kendimi onda ve geleceğimizde kaybetmek istedim.

"Bana güveniyor musun?" diye fısıldıyor, kırılgan bir ses tonuyla göğsüme yaslanarak.

"Evet."

Sehpanın üzerindeki telefonunun ekranı aydınlanıyor. Bilinmeyen bir numaradan gelen mesaj ekranda beliriyor: Bakiye sıfır.

"Az önce ne yaptın?" Elindeki telefon titreyerek hızla bana baktı.

"Eksik kalan bir konuyu tamamladık."

Audrey ağzını açıp basacakken, bakışımla onu durdurdum. Tehdit değil, söz.

"Bu gece bana her şeyi anlattın. O halde bırak da en iyi yaptığım şeyi yapayım."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor.

Dışarıdan bir siren sesi yankılanıyor. Kapıya doğru adımlıyorum. Açmadan önce omzuma doğru bir bakış atıyorum.

"Eğer Sal bir daha sana yaklaşırsa, keşke o et deposunda ölen ben olsaydım diye düşünmesini sağlayacağım."

Ve bunu gerçekten kastediyorum.

Bölüm 23

Audrey

Ev sahibi aradığında bir gariplik vardı... Sesi sertti ve “Aubrey Wolfe, değil mi?” diye sordu.

“Şey, Audrey ama... Evet?” Belki de bu, haber vermeden ayrılan kiracıyı hatırlamaya çalışan birinin tonudur. Hala kendimi kötü hissediyorum; annemin de yapacağı bir şeydi bu, bir daireyi terk edip ortadan kaybolmak, tıpkı beni birçok kez terk ettiği gibi. Büyükannem de bana onaylamayan bir bakış atardı.

“Burada senin için bir şey var. Eski evinde. Teslimat gibi görünüyor.”

"Ha, bu bir paket mi, yoksa...?"

Karşı taraftan anlaşılmaz bir ses geliyor. Sonra çağrı kesiliyor. Geri çekilip telefonuma bakıyorum. Garip, ama Konstantin birine yönlendirme adresi bırakmasını söylemeyi unutmuş olmalı.

Uykusuzluk çektiğim bu dönemde sipariş ettiğim bebekle ilgili şeylerden biri olmalı. Son iki haftada sepetime neler eklediğimi bile hatırlamıyorum, gece saat 3'te kafam karışık bir şekilde "Yeni Anneler İçin Olmazsa Olmazlar!" makalelerine göz atıyordum. Web sitesinde teslimat adresimi değiştirmeyi unutmuş olmalıyım.

"Kashmere?" diye seslendim, güneşlenme odasından mutfığa doğru yürürken. Günün geç saatleriydi ama arabası hâlâ garaj yolundaydı. O kâbustan beri Konstantin, mümkün olduğunca geceyi burada geçirmesini istiyordu. Eğer o değilse, erkeklerin bir yerlerde olduğunu her zaman biliyordum... Bazen onları caddenin aşağısında park etmiş halde görebiliyordum, bazen de soğuk havada sadece sigara dumanının kokusunu alabiliyordum.

Dışarıdaki yapraklar hafif bir esintiyle hışırdıyor ve şıkırdıyor. Ağaçların çoğu artık sararmayı bıraktı, kahverengiye dönmeden önce o güzel altın-kırmızı-turuncu renklerini sadece birkaç gün daha koruyacaklar.

Tüylerim diken diken oldu.

Sonra küçük giriş masasının üzerinde Kashmere'nin anahtarlarını görüyorum.

Arabasını almayı istersem, ikimiz de yine başımıza bela açmış oluruz.

Ama eğer arabayı benim aldığımı bilmiyorsa, sorumluluktan kurtulmuş olur, değil mi?

Magnolia'daki eski apartmana arabayla gitmek çok uzun sürmüyor, birinci kattaki posta odasına uğramam yeterli. Eğer yukarıda temizlik yapıyorsa veya çocuk odasında bir şeyler monte ediyorsa, büyük ihtimalle gittiğimi fark etmeyecektir bile.

Kararsızlıktan donakalmış bir halde, ön kapının iki yanındaki dar pencerelerden dışarı bakıyorum. Orada, araba yolunun yakınındaki çitin kenarında, bir sürtünme izi var. Küçük, belki önemsiz, ama taze—çakılların arasından sürüklenen ayakkabılardan kalma türden. Çakıl yatağı düzgün, dekoratif olacak şekilde tasarlanmıştı. Birileri onu bozmuş.

Ön pencereye doğru biraz daha yaklaşıyorum.

Ardından yukarıdan ayak sesleri duyuldu, sonrasında ise Kashmere'nin mırıldanmaları geldi.

Anahtarları avucuma alıyorum, Konstantin'in gönderdiği rahat ev terliklerini giyiyorum ve kapıyı dikkatlice açıp kapatıyorum.

Sonbahar kışa dönüşmeye başladığı için havalar soğumaya başladı ve bu bebeğin yaydığı ısıya rağmen, içimden "Keşke bir palto da alsaydım" diye mırıldanıyorum.

Sürücü koltuğuna oturup anahtarı kontağa takar takmaz midem bulanmaya başladı... Ne mi? Sabah bulantısı değil, bu arada keşke biri beni bunun sadece sabahları olmadığını konusunda uyarmış olsaydı.

Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde, tek başıma, gizlice dışarı çıkmanın verdiği suçluluk duygusu?

Ama bu daha derin bir his, bir sarsıntı. Bir tür sezgi gibi... Tam olarak ne olduğunu anlayamadan, gözlerim kulübenin üzerindeki bir şeye takılıyor.

Koyu bordo bir leke.

...Kan?

"Aklını kaçırıyorsun," diye fısıldadım kendi kendime, cep telefonumu kurcalarken. Şu an Konstantin'i arayabilir ya da Lev'e mesaj atabilirdim.

Ama bunu yaparsam kesinlikle daireye koşarak gidemem.

Son zamanlarda kendimi çok kapalı alanda kalmış gibi hissediyorum; sadece ev ve şehrin kenarındaki uydu ofis arasında gidip geliyorum. Sottovoce'yi zlüyorum. Kafeleri, kütüphaneyi zlüyorum. Birdenbire fark ediyorum ki, Konstantin'in yanında olmaktan ne kadar mutlu olsam da, ondan önceki hayatımdan çok özlediğim insanlar ve yerler var.

Omuzlarımı dikleştirerek dışarı koşmaya karar verdim. abuk olacak. Ve ne olur ne olmaz diye Chrissy'ye bir mesaj attım: Hey, eski adresime paket göndermedin, değil mi?

"şey, hayır?" diye yanıtlıyor. "Hamilelikte hafıza sorunları mı başladı yine? Mafya babası sevgilinin sana aldığı o muhteşem evi nasıl unutabilirim ki?"

Gözlerimi devirerek arabayı çalıştırdım—neyse ki hibrit bir araba, sessiz ve şık—ve geri geri ıktım.

* * *

Yarım saatten kısa bir süre içinde Magnolia Caddesi'ne ulaştım ve yaklaşık bir blok aşağıda arabamı park edip eski binama baktım.

Sal'ın beni boğmaya çalıştığı geceden beri bu kaldırımlara ayak basmadım.

Konstantin ilk görüşmemizden beri bana kendimi güvende hissettirdi.

Karnımda hafif bir kıpırtı var ve oraya elimi bastırıyorum. Bu bana artık sadece kendim için yaşamadığımı hatırlatıyor. Ve evet, bugünden sonra Konstantin'e bazı ltimatolar vermem gerekecek.

Chrissy'yi daha sık görmek, bir kitap okumak ve Emil'le sohbet etmek istiyorum (hamile olduğuma şaşıracak, ah!), belki de büyükannemin mezarını ziyaret ederim.

İçime buz gibi bir hüznün çöktü, ama çabuk geçti, yerini azme bıraktı. Bu gece paketimi alacağım (komik bir hezeyan halindeyken sipariş ettiğim "Mafya Nepo Bebeği" tulumu olma ihtimali ne kadar?), eve gideceğim ve umarım uyuyakalacağım, gecenin ortasında sekiz kere tuvalete kalkacağım ve yarın yeni bir başlangıç yapacağım.

Konstantin Martynov'un taşıyıcı annesi olmanın ötesinde bir anlam bulun.

Hayatımı geri kazanmaya başlıyorum.

Kendi kendime hafifçe gülümseyerek eşyalarımı topluyorum. Bol bir kazak, Konstantin'in nakit yerine yeni, güvenlik kodlu bir cüzdan taşımam konusunda ısrar etmesinden beri küçülttüğüm bir çanta. Caddenin yarısına geldiğimde o huzursuz his tekrar karnımı kemiriyor.

Donakalmış bir halde, eskiden yaşadığım zemine bakıyorum. Çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor şimdi.

Bir araba korna çaldı ve ben de aceleyle ön kapıya kadar gittim.

Bu garip hissi uzaklaştırmaya çalışarak Chrissy'ye tekrar mesaj attım: Magnolia'ya geri dönmek tuhaf geliyor.

Cevabı neredeyse anında geliyor: Ne? Orada ne yapıyorsun, Aud?

Merak etmeyin. Sadece bir paket almaya gidiyorum.

Bina aynı görünüyor. Bej boyası dış cepheden dökülüyor, ön tarafta dekoratif saksılarda ucuz çam ağaçları var. İçerideki avluda en azından eski bir havalandırmadan gelen ısı var ve posta kutusunun üzerinde hala solmuş bir Sharpie kalemle "Wolfe" yazıyor. Köşede birkaç paket yığılmış ve isimleri okuyabilmek için eğilip onları kenara çekiyorum.

Bunların hiçbirisi bana ait değil.

Elimde telefonla tereddüt ediyorum ve tekrar titriyor—sanki bir uyarı gibi.

Audrey, neden eski dairene paket gönderdin?

İyi bir soru. Sinirden midem yine alt üst oldu.

Konstantin senin orada olduğunu biliyor mu?

Mesaj kutusuna dokunuyorum, baş parmağım yazmaya hazır.

İşte o zaman onu görüyorum.

Sal.

Kapı çerçevesine yaslanmış, sanki hala oraya aitmiş gibi. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

“Audrey.”

Sesi sakın, melodik ve o New York aksanıyla konuşuyor. Eskiden olduğu gibi, şimdi de midemi bulandırıyor.

Yanında tanımadığım iki adam duruyor. Biri zayıf ve titrek, sanki uyuşturucuya ihtiyacı var gibi. Diğeri ise Rikers hapishanesinden yeni çıkmış gibi, kaslı ve agresif bir görünümde, vücuduna bol gelen bir atlet giymiş.

Ayaklarım hareket etmeyi reddediyor.

Sal yavaş ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Hey canım, ufaklık. Daha... yuvarlak görünüyorsun."

İrkilerek elimi karnıma götürdüm.

“Burada olmaman gerekiyor,” diyorum, ağzımdan çıktığı anda çocukça gelse de. “Konstantin—polislere emir verdi—”

“Öyle mi?” Sal başını yana eğdi. “Ama her şey buradan başlamıştı. Hatırlıyor musun? O berbat yatak, pizza kutuları, çok üzgün olduğun ve başka hiçbir şey yapamadığın gecelerde sana baktığım zamanlar. Yaşlı kadın öldükten sonra durmadan ağlaman. O berbat küçük evi sattıktan sonra neredeyse katatonik hale geldiğin zamanı hatırlıyor musun?” Sırıtmaları vahşi ve acımasızdı. “Küçük bir buluşma yapabiliriz diye düşündüm.”

Kalp atışlarım tehlike çılgınlıkları atıyor. Vücudumdaki her sinir ucu aşırı derecede uyarılmış durumda.

"Cehenneme git."

"Bu hiç de kibar bir davranış değil," diye yanıtladı öne doğru bir adım atarak.

Gözlerim önce küçük posta odasını, sonra da Sal'ın arkasındaki koridoru taradı. Sırıtmaya devam etti. "Ah, kimse buraya inmeyecek canım. Asansörleri izleyen başka bir adam var. Ve, şey..." Omzunun üzerinden baktı. Birden yerde garip bir şekilde kıvrılmış bir bot fark ettim... bir bacağa bağlı... "Eski ev sahibin şu anda sana yardım edecek durumda değil."

Aman Tanrım.

Telefon görüşmesi. Ev sahibinin sesindeki gerginlik. Bu bir sinirlenme değildi; korkuydu. Sal, beni buraya çekmesi için onu tehdit etmişti.

İki adam beni köşeye sıkıştırdı. Arkamda kapı yok ve bu odanın minik pencereleri buzlu camdan yapılmış. Dışarıdakilerden hiçbiri burada başıma gelenleri göremeyecek.

Ve işte o anda bunun ne olduğunu anladım.

Bir tuzak.

Sal'ın gözleri karnıma indi ve orada karanlık bir şey belirdi. Kıskançlık mı? Sahiplenme mi? Artık anlayamıyorum. Bir zamanlar Sal'la birlikte olmanın hamileliğe yol açacağından endişelenirdim ve onun "bununla ilgilenmem" konusunda ısrar edeceğini biliyordum. Şimdi beni korumak için her şeyi yapacak bir adamla ne kadar yol kat ettim.

Keşke nerede olduğumu bilseydi.

Keşke Konstantin'den beni arabayla bırakmasını rica etseydim ya da buraya geleceğimi ona bildirseydim.

Sal ceketinin içine uzanıp parlak bir şey çıkarıyor.

Sustalı bıçak.

Nefesim kesildi.

“Sal, yapma—”

“Neyi sormayayım? Soru sormayayım mı? Seni yarattıktan sonra, büyükannenin bakım masraflarını ödedikten sonra, beni Ruslara nasıl sattığını söylemeyeyim mi? Ben—”

"Beni öldürmeye çalıştın," diye çıkıştım.

"Çünkü bana borçluydun," diye hırladı. "Ve sana bana karşı gelmenin bir bedeli olduğunu söylemiştim." Gözleri parladı. "Ama bu küçük eve dönüşün en güzel yanı ne biliyor musun?"

Arka cebinden bir şey çıkarıyor. Buruşmuş bir kağıt parçası. Ayaklarımın dibine düşüyor.

Hiç kıpırdamadan ona bakıyorum.

"Borcunuz ödendi," diyor. "Tek kuruşuna. Konstantin'in adamlarından biri parayı doğrudan benim adamlarıma havale etti."

Bakiye sıfır.

Konstantin borcumu ödediğinde birkaç gün önce aldığım o anonim mesaj.

"Özgürsün," diyor alaycı bir şekilde. "Benden. Her şeyden. Tek bir şey hariç."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde yukarı bakıyorum.

"Yine de beni mahvettin Audrey. Petrovia dosyalarında olduğumu biliyorlar ve bunu öğrenmelerinde senin de bir payın olduğunu biliyorum. Beni güçsüz gösterdin. Sence İtalyanlar bunu görmezden gelecek mi?"

Sesim titredi. "Sanırım... Giuseppe'nin yerini almaya çalışıyordun."

Haydutlardan biri kısık sesle gülüyor. Sal'ın yüzüne sanki tokat atmışım gibi bir ifade yerleşiyor. Sonra öfke yüzüne yayılıyor.

"Bunu sana kim söyledi lan?" İleri doğru adımladı, çenemi kavradı, parmaklarıyla çenemi ezerek bastırdı. "Lanet olası ağzını kapat."

Yani, doğru. Ve patronlarının bunu bilmesini istemiyor.

"Bu olmaz," diye tısladı, yaklaşarak, "eğer cesur olduğumu kanıtlamazsam. Eğer bir haini olduğu yerde paramparça edebileceğimi kanıtlamazsam."

Bıçağın düz tarafı karnımın hafifçe şişkinliğine bastırıyor.

"Onu temizleyeceğim," diye fısıldıyor. "Borcunu ödeyeceksin. Önce bu piçi içinden çıkaracağım. Sonra, boğulmasını izlerken, senin de kan kaybindan ölmeni sağlayacağım."

Bütün vücudum kilitleniyor.

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum.

"Sal, lütfen," diye yalvardım, kelimeleri zar zor ağzımdan çıkarabiliyordum.

"Bizi Rus sevgilinin gösterişli evine götüreceksin. Kapıları açıp bizi içeri alacaksın ve sonra onun ölümünü izleyeceksin. Bana bu kadarını borçlusun."

Gözlerimden yaşlar bulanıklaşıyor.

Küçük posta odası eski halı, sigara ve alt kattaki kiracıların sık sık pişirdiği yemeklerin kokusuyla doluydu. Eski hayatımın hayaletleri beni rahatsız ediyordu; o ilk yas haftaları, sonra yeni bir yere yerleşme çabası. Hem de tek başıma. Sal oradayken bile kendimi hep yalnız hissediyordum.

Sal'ın bıçağının ucu kazağımı deldi ve irkildim. Burada öleceğim.

Bebeğim burada ölecek.

Ben bir şey yapmadığım sürece.

Cebimden bir titreşim geldi, ardından hemen bir diğeri—muhtemelen Chrissy, yine mesaj atıyordu. Yutkundum, gözlerimi Sal'ın gözlerinden ayırmadım ve başımı hafifçe yana eğdim.

"Onun korumalarını asla geçemeyeceksin," diyorum.

Gülerek, "Ah, tatlım, hallettim bile. Adamlarından biri—Lev miydi? Koca herif? Bu gece onu devre dışı bıraktık. Beklediğimizden biraz daha fazla adam gerekti ama," diye omuz silktiler Sal, "bu gece bizi rahatsız edemeyecek."

Nefesim kesildi.

Dökülen kan yüzünden.

Lev evi gözetliyordu. Beni gözetliyordu.

Benim için kan dökmüştü.

Sal benim ne demek istediğimi anlamamı beklemeden, "Hadi gidelim," dedi.

Bıçağı sallıyor ve diğer iki adam da şiddetin iki yanını çevreleyerek beni kuşatıyor.

"Bağıracağım," diyorum sesim ince.

Sal, alaycı bir gülümsemeyle, "Kimse dinlemiyor," diye söz veriyor.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Artık değil.

Çünkü Konstantin her zaman birilerinin onu dinlediğinden emin olmuştur.

Bölüm 24

Konstantin

Işık ufuk çizgisinin ardında kaybolurken mesaj geldi.

Yanınıza geliyorum.

Audrey'den.

Benim küçük kurtum.

İlk bakışta sözler zararsız görünüyor. Ama tonlamada bir şey var ki, ensemde soğuk bir ürpertiye neden oluyor. O asla gelişini öylece duyurmaz. Ya sorar ya da gelir; ikisinin arası yok.

Bu?

Bu aceleye getirilmiş. Kesilmiş. Bitmiş.

Ofisimde, günün son ışıklarıyla aydınlanmış bir halde duruyorum ve mesaja bakıyorum. Buna güvenmememin başka bir sebebi daha var.

Birkaç dakika önce Spire'daki operatörden bir telefon aldım. Birisi acil durum hattını arayarak benimle iletişime geçmelerini ve bana şunları söylemelerini istemişti: "Evden çıktı ve Magnolia'da."

O kişi, Audrey'nin en iyi arkadaşı ve baş muhasebecilerden biri olan Chrissy'di. Son olaylardan sonra, bir sorun olmadığı sürece kesinlikle benimle iletişime geçmeyecek bir kadındı. Oda, bir an öncesine göre daha soğuk hissediliyor. Baş parmağım tuşların üzerinde duruyor.

Yalnız mısın?

Yanıt yok.

Tekrar yazıyorum.

Lev mi getiriyor seni?

Hiç bir şey.

Lev'e Audrey'nin nerede olduğunu, onunla birlikte olup olmadığını soran başka bir mesaj yazıyorum.

Yine hiçbir şey yok.

Kanım ısınmaya, hızlanmaya ve yer değiştirmeye başlıyor. Kaburgalarım, çok sıkı bir nefes alırken genişliyor. Bir şeyler ters gidiyor. Derinden, mide bulandırıcı derecede ters gidiyor.

Lev her zaman haber verir. Sahip olduğum en iyisi, son derece sadık. Savaş köpeği gibi eğitilmiş.

Ve onu terk etmeyecekti. Ta ki...

Telefonum karanlıkta kalıyor.

İletişim cihazına bastım. "Çevre güvenliğini etkinleştirin. İstisna yok. Tahliye protokolü bir."

Ev bana itaat ediyor.

Çelik panjurlar sessizce yerlerine kayıyor. İçerideki hareket sensörleri bip sesiyle devreye giriyor. Ev, çimenlerin arasında saklanan bir avcı gibi bakışlarını kısıyor.

Abartı mı? Belki. Belki Audrey'nin uzun bir günü olmuştur ya da ofiste yaşanan bir şeyden dolayı sinirlenmiştir ve bana saldırmaya hazırdır. Belki de ona altı aylık, tam ücretli bir doğum izni vermekte ısrar ettiğimi öğrenmiştir.

Giuseppe'nin alaycı gülümsemesi hafızamda canlanıyor; aile kurmanın nimetleri ve dezavantajları hakkındaki uyarıları. Henüz doğmamışken bile çocuk sahibi olmak beni paranoyak mı yapıyor?

Barın altındaki çekmecedен Glock'umu çıkarıyorum, ceketimin altına takıyorum ve bıçağı botumun içinde gizli olan kılıfa yerleştiriyorum.

Tam zamanında.

Kapı zili çalıyor.

Yan giriş değil. Garaj da değil. Ön kapı.

Audrey, geçen seferden sonra kenarda kalması gerektiğini biliyordu. Ve Lev onu asla öne çıkarmazdı.

Koridorda sessizce ilerliyorum, her adımım bir hesaplama. Elim yanımda duruyor. Silah hazır. Henüz desteğe ihtiyacım yok. Eğer korktuğum şey buysa, daha fazla adam çağırmak gerçekten de aşırıya kaçmak olurdu.

Ya da yeterli değil.

Kapıyı açıyorum.

Ve işte orada.

Audrey, soluk, kalın bir kazak ve ev terlikleriyle titreyerek duruyor, yumuşak taytı kıvrımlarını sarıyor. Saçlarının yarısı arkaya doğru

toplanmış; yarısı, çünkü dökülmüş. Gözlerim yüz hatlarında geziniyor. İri gözleri. Takırdayan dişleri.

"Montunuz nerede?"

Sormak aptalca bir şey ama içgüdüsel, koruyucu tarafım mantıklı tarafımdan önce devreye giriyor. Gözleri gözlerime bakıyor ve dudaklarının söyleyemediği şeyi haykırıyor.

Koşmak.

Kenara çekilerek, üst koluna doladığım elimle onu kendime doğru çektim; ağzı sessiz bir çığlıkla açık kalmıştı.

Ve sırtımı dönme hatasını yaptım.

İlk darbe kafamın yan tarafına indi. Künt. Sert. Demir. Bir boru ya da sopa. Gözlerim bembeyaz oldu.

Sersemlemiş bir halde, gözümünden kanı silmeye çalışarak tek dizimin üzerine çöktüm. Şimdi Audrey gerçekten çığlık attı.

"Konstantin!"

"Çalışma odası," diye homurdandım, arkamdan eve giren şekilleri görmekten çok hissederek. Ayağa kalkmaya çalışırken çenemden kaburgalarımaya doğru yayılan bir ağrı hissettim. Belimin alt kısmına bir bot darbesi aldım, ama Audrey merdivenlere doğru koşarken kendimi tuttum.

Ayakta duruyorum, dönüyorum, silahımı kaldırıyorum.

Çok geç.

İkinci adam zaten içeride. Sonra üçüncüsü.

Ve onların arkasında, sanki buraya aitmiş gibi kapıyı kapatan kişi Sal Imperi. Arkasındaki alacakaranlıkta bile, zayıf bedenini tanıyorum.

Onu evimde görmek, midemden asit gibi öfke fışkırmasına neden oluyor.

"Eğer ona dokunursan—"

Adamlarından biri kısa ve kalın bir silahı kaldırdı ve mekanizma tıkırdadı.

Sal, hâlâ ipleri elinde tuttuğunu sanan bir adam gibi gülümsüyor.

"Güzel bir yer," diyor başını yana eğerek. "Ama biraz steril."

Düşüncelerim devreye girmeden bedenim öne doğru fırlıyor. Onların yukarı çıkmasına, ona ulaşmasına izin veremem. Ya da bebeğe.

Çaresizlik, alışılmadık bir duygu, tenimde elektriklenme hissi yaratıyor. En yakın haydutu boğazından yakalayıp mermer bir sütuna çarpıyorum. Kemikler çıtırdıyor. Zayıf, sıska adam, sanki hiçbir şey olmamış gibi yere yığılıyor. Sal'ın bakışları sinirle cesede kayıyor.

Ateş ediyorum, ama silahlı adam cüssesine göre şaşırtıcı derecede hızlı. Kurşundan sıyrılmayı başarıyor ve kurşun antrede bir yerlere sekip gidiyor. Ev, daha önceki emrimle, gölgeler yuvasına dönüşmüş durumda. Bana yeterince tanıdık geldiği için, daha iri olan haydut bana çarptığında, omzum karnına saplanırken, nereye basıp kendimi hazırlayacağımı biliyorum.

Sal sırtıma ağır bir şeyle vuruyor. Kırılma sesi geliyor ve ne olduğunu biliyorum; yıllar önce satın alınmış, en sevdiğim pahalı bir heykel, şimdi ayaklarımın dibinde parçalara ayrılmış durumda. Bir elimle haydutun elini sıkıca kavramış, bileğini bükerek silahının namlusunu aşağı doğru çeviriyorum.

Ani bir çekme sesi ve fayanslara düşen mermilerin sesi duyuluyor.

Silahım kayboldu.

Sonra yanımda keskin, yakıcı bir acı hissettim—tanıdık bir acı. Sal bıçağı çıkardığında neredeyse metalik bir ses çıkardı. Beni tekrar bıçaklamadan önce, silahı adamının elinden çekip aldım, sonra Sal'a doğru yöneldim, sağ kolunu ve bıçağı aramızda sıkıştırdım.

Audrey çığlık atıyor.

Onun çığlığı beni geri getiriyor.

Acı değil.

Kalçamdan aşağı sızan kan değil.

O.

Çünkü o burada ve hamile. Ve tüm bu acımasız, tanrısız hayatımda ilk defa kaybedecek bir şeyim var.

Gelecek artık soyut bir şey değil. Gerçek. Onun içinde büyüyor.

Daha iri olan adama odaklanarak yere eğildim, döndüm ve dirseğimi o herifin kaburgalarına sapladım. Nefesi kesildi. Onu öne doğru çektim ve kafatasını dizime çarparak kırdım.

Sal elinde bıçakla üzerime doğru koştu.

Ama beni hafife aldı. Ben sadece gökdelende rakamlarla uğraşan, takım elbiseli bir adam değilim. Hayır, Sal Imperi ve şehirdeki diğer rakiplerimin bilmediği şey, benim hala sokaklarda yürüdüğüm gerçeği.

Hâlâ askerlerle birlikte sahada görev yapıyorum.

Gerektiğinde pis işlerimi yaparım. Ve ben Bratva'yım. Yatağın altındaki canavar. Üç kıtadaki arka odalarda fısıldanan kâbus.

Sal'ın bileğini tam vuruşun ortasında yakalıyorum. Sıkıca tutuyorum.

Ulur.

Bıçak yere düşüyor. Onu yerde tekmeleyerek ilerletiyorum.

Ardından Audrey ığlık atar.

Kafatasını en azından kırdığını sandığım adam merdivenlerde, kalın bir kolu kadının boğazına dolanmış halde duruyor. Kadının ayakları havada bir santim kadar sallanıyor, tekmeliyor, gözleri karanlıkta kocaman. Adam onu daha yukarı çekiyor ve sıvanın çatlamasına yetecek kadar sert bir şekilde duvara çarpıyor.

Audre kırık bir ses çıkarıyor.

Dünya, bir nokta kadar küçülüyor.

Sal'ı itip uzaklaştırdım. Çizmenden bıçağı çıkarmak için biraz eğildim ve havada savurdum, inanmadığım bir Tanrı'ya evrenin hizalanması için dua ettim.

Kurşun hedefini vuruyor, Audrey'nin kulağının hemen üstündeki saçlarını kesip haydutun gözüne saplanıyor. Adamın boğazını saran kolu gevşiyor ve Audrey yere yığılıyor, adamın bedeni de onun yanında merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor.

İleriye doğru adımlayarak Audrey'nin üzerinde yükseliyorum ve adamın göz yuvasından bıçağı çekerken onun zorlu nefes alışverişinin mide bulandırıcı sesini dinliyorum.

Arkamı döndüğümde, Sal Imperi kapıya doğru geri geri geliyordu.

Nefes nefese, beni işaret ederek, "Böyle olmak zorunda değildi, Martynov," dedi.

"Haklısın," dedim alçak sesle. "Aylar önce seni öldürmeme izin vermeliydi."

Elimle geriye doğru hamle yapıyorum, nişan alıyorum ve bıçağın takla atarkenki parıltısını görüyorum.

Bıçak Sal'ın boğazına saplandı ve Sal sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Bir anda yanındaydım, yavaşça ellerimi boğazına doladım, bıçağın parmağımı ısırmasına aldırmadan. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde sıktım, ta ki çatlama sesi ve hissi neredeyse avluda yankılanana kadar. Sal'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, kan damarları patladı, bacakları çılgınca tekmeleyerek mücadele etti.

Birini boğmak çok uzun zaman alır.

Dikkatli olmazsanız bayılabilirler.

Bu yüzden bekliyorum. Elimi daha sıkı tutuyorum.

Ve Sal Imperi ellerimde ölüyor. Nabızı yavaşlıyor, sonra parmak uçlarımda son buluyor.

Audrey'e dönüyorum.

Doğrulamaya çalışıyor. Elleri titriyor. Bıçağın bıraktığı çizikten şakağından kan sızıyor ve bir eli boğazına bastırılmış. Dudakları solgun.

"Kımıldama," dedim yanına çömelerek. "Nefes alabiliyor musun?"

Bana şaşkın ve iri gözlerle baktı. Sonra beni paramparça eden bir şey fısıldadı.

"Bebegi öldüreceğini söyledi."

Ardından gelen öfke, ateş değildir.

Bu buz.

"Kanıyorsun, Konstantin!"

Arkamı döndüğümde Audrey ayağa kalkmaya çalışıyordu. Hızla yanına gittim, onu destekledim ve diğer elimle telefonumu aradım. Audrey avucunu kalçamın hemen üstündeki, yırtılmış, şişmiş ve zonklayan kasın acıyan yerine bastırdı. Eli kanla kaplı bir şekilde geri çekildi.

"Konstantin—"

"Sorun yok. Yardım çağırıyorum."

Olena telefonu açıyor ve ona adamlarını, Kızılhat Hattı'nı ve Ward'ı göndermesi gerektiğini söylediğimde hiçbir şey söylemiyor.

"Bekle," diye kendimi yakaladım, Audrey'e bakarak. "Ward değil. Audrey'i hastaneye götürüyorum. Orada buluşalım."

Audrey bir adım atmaya çalıştı ve hâlâ kollarımda tökezledi. Elimle boğazını tuttum, başparmağımı nefes borusuna bastırdım ve nabzının hızla attığını hissettim.

Konuşurken sesim boğuk çıkıyor.

"Güvendesin. Ben yanıdayım."

Eli karnına doğru hareket ediyor.

"Bebek...?"

Başını hafifçe salladı. "Sanırım öyle."

Bölüm 25

Audrey

VIP hastane yatağına daha da gömülüyorum, ellerim karnımda, bileğimdeki kağıt bileklik her kıpırdadığımda fısıldıyor. Oda çok absürt; yüksek tavanlar, filtrelenmiş ışık, köşede yerleşik bir espresso makinesi ve masayı çoktan doldurmuş çok fazla çiçek aranjmanı var. Bir buket tamamen ithal şakayıklardan oluşuyor, yılın bu zamanında bu mümkün değil. Diğerinde ise uzun, sarkık kala zambakları var, muhtemelen egzotik bir yerden getirilmişler.

Büyükannem zambakların cenazeler için olduğunu söylerdi. Bu anıyı hatırlayınca vücudum kasılıyor, heyecanlanıyorum.

Her şey saçma.

Hâlâ titriyorum.

İçimdeki her şey paramparça ve incinmiş gibi hissediyor. Sadece birkaç saat önce, farklı bir karar vermiş olsaydım... ev sahibinin paketleri bana iletmesi konusunda ısrar etmiş olsaydım veya sipariş geçmişimi tekrar kontrol etmiş olsaydım... İşler farklı sonuçlanabilirdi.

Koridorda, Konstantin bir yandan dikişleri atılırken diğer yandan sanki sıradan bir salı günüymüş gibi emirler veriyordu. Olena'yla konuşurken sesini duyabiliyordum; alçak, kararlı, amansız bir ses. Daha önce pencereden bir ölüm meleği gibi hızla geçip gittiğini görünce artık kıskançlık hissetmiyordum.

Şimdi utanç duyuyordum.

Suçluluk.

Gözleri bana doğru kaydığında, beni bir tehdit ve zayıf nokta olarak gördüğünü anladım. Konstantin'in ölümüne neden olabilecek -hatta neredeyse neden olmuş- biri olarak.

Rusça konuşuyorlar. Kelimeleri anlayamıyorum ama ses tonunu biliyorum. Savaş ilanının sesi bu.

Bu midemi bulandırıyor.

Ellerimle karnımdaki şişliğe hafifçe bastırıyorum. Her şey yolunda. Doktor her şeyin iyi görüldüğünü, sadece Sal'ın karnıma bıçak tuttuğu sırada oluşan küçük bir kesiğe basitrasın sürdüklerini söyledi.

Bebek iyi. Ben de iyiyim. Plasenta ayrılması belirtisi yok, iç kanama yok, kırık yok.

Ben iyiyim.

Ama öyle hissetmiyorum. Burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan veriyorum. Odadaki hemşire tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ne kadar şey biliyor acaba? Ona göre ben sadece korku dolu bir olay yaşamış zengin bir anne aday mıyım?

Yoksa koridordaki adamın kim olduğunu anlıyor mu?

Bu gece üçümüzün de öldürülmesine ne kadar yaklaştığımı biliyor mu? Çünkü eminim ki, Sal, Konstantin'i öldürdükten sonra sözünü tutacaktı.

Borunun kafasının yan tarafına çarptığı an içimde bir şey kırıldı. Konstantin beni arkasına ittiği an, o haydutun bıçağı parladığı an... Sanırım bunu asla unutamayacağım ve tansiyon ölçme cihazı uyarı sesi çıkarırken, hemşire beni sakinleştirmek için aceleyle yanıma geldi.

Yastığı kucaklayarak hafifçe yana doğru kıvrılıyorum. Vücudum, arabada Sal'ın elinin boğazımı nasıl sıktığını, korkunun nasıl yükselip her şeyi boğduğunu hatırlıyor. Kendimi tekrar güvende hissetmeye yeni yeni alışmıştım. Korunduğuma inanmaya başlamıştım.

Ama Konstantin Martynov'a ait olduğunuzda hiçbir şey güvende değildir.

Ve sorun da bu zaten—evet, yapıyorum. İster beğeneyim ister beğenmeyeyim, yapıyorum.

Aklım yine bebeğe kayıyor. Benim bebeğim. Hamileliği ne zaman bu şekilde düşünmeye başladığımı bilmiyorum ama artık gerçek. Gerçek gibi geliyor. Benimmiş gibi geliyor. Bir ceza değil, bir takas değil. Kaburgalarımın altında küçük bir kalp atışı. Tutabileceğimden emin olmadığım sessiz, kırılgan bir söz.

Doktor içini çekerek içeri giriyor ve hemşireye, "Tomografiyi reddediyor, bu bir hata. Kafasına kötü bir darbe aldı." diye mırıldanıyor. Benim ve bebeğin hayati belirtilerini kontrol ediyor ve yakında lüks bir hastane yemeği sözü veriyor.

Yemek yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Dışarıda, binalardaki tüm ışıklara rağmen şehir karanlığa gömülmüş gibi görünüyor.

Kapı gıcırtyla açılıyor ve Olena, kan akıtacak kadar keskin bir bakışla beni süzmek için kısa bir süreliğine görünüyor. Tasarımcı paltosu düzgünce bir kolunun üzerinde katlanmış, topuklu ayakkabıları fayans zeminde yankılanıyor. Konuşmuyor; sadece gözlerini çıplak ayaklarımdan arkamdaki makinelere doğru gezdiriyor. Sanki beni değersiz kılan her şeyi katalogluyormuş gibi.

Sonra ortadan kayboluyor.

Utanacak enerjiyi bile bulamıyorum. Çok yorgunum. Kendime çok kızgınım.

Bu projeye dahil olduğunuz için teşekkür ederim.

Öncelikle parayı çalmaktan dolayı.

Ona aşık olduğu için.

Kapı tekrar tık diye açılıyor. Ve bu sefer, o geliyor.

Konstantin bir gölge gibi içeri giriyor; bol siyah eşofman altı ve bandajlı bir yanla, ceketsiz, kravatsız, sadece kan lekeli gazlı bezin üzerine gerilmiş temiz bir tişörtle. Başının yan tarafında koyu bir morluk oluşmaya başlamış, gümüş rengi saçlarının arasından kolayca görülebiliyor. Yüzü yorgun, nihayet yaşını yansıtıyor, yorgunluk, acı ve endişeyle çizgili.

Benim için dayak yiyen ve gözünü bile kırpmayan adam.

Gömleğinde bir kan lekesi var ve kolları dövme, zayıf bir adam koridorda dikiş setini topluyor.

Konstantin doğruca yatağımın yanındaki sandalyeye gidip ağır ağır oturdu. Ne dramatik bir hareket, ne de çekicilik.

“Olena delirdi mi?” diye fısıltıyla sordum. Gözleri yüzümde gezindi, sonra başka yöne baktı—cevabımı almıştım.

Soruyu görmezden gelerek, "Şu anda temizliyorlar," diyor.

"Neyi temizliyorsun?"

“Şehir evim. Sessizler. Verimliler. Yakında eve dönebileceğiz.”

Mermer zemindeki kanı düşünüyorum. Kırık camları. Devrilmiş mobilyaları ve cesetleri—aman Tanrım, cesetleri.

Sal sonunda gitti. Sal sonunda gitti.

O cümleyi fısıldıyorum, bağıryorum, kafamda tekrarlıyorum ama yine de gerçek gibi gelmiyor.

“Olena, adamlarını kır evini aramaya gönderdi.” Bir an duraksıyor. “Lev'i buldular.”

"Hayatta mı?"

Konstantin'in çenesi kasıldı. "Zar zor. Onu uçakla getirdiler. Yoğun bakımda. Cerrah, zaman alacağını söylüyor... çok zaman alacak. Ama o bir savaşçı."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ve suçluluk duygumu görmesin diye yüzümü yastığa çevirdim.

Lev. Her zaman sessiz. Her zaman orada. Hiç istemediğim şekillerde beni koruyor. Ve şimdi, bu fırtınayı Konstantin'in evine, imparatorluğuna getirdiğim için ölebilir.

Evden çıkmak yerine kapıyı kilitleseydim ne olurdu? Yukarıdan Kashmere'i arayıp Konstantin'e kan ve sürtünme izleri hakkında mesaj atsaydım?

Şiddetin bana orada ulaşamayacağını düşünmek için neden bu kadar aptaldım?

"Çünkü sana söz verdi," diye fısıldıyor içimdeki kısık ses. Suçlayıcı, acı dolu ve suçluluk duygumu biraz olsun hafifletiyor, ama sadece biraz.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Konstantin hafifçe kıpırdandı ve anlamını çözemediğim bir bakışla bana baktı. Yüzündeki şişlik inmişti ama ifadesi bembeyaz, çelik gibiydi.

"Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Başımı hızla salladım, ikimizin de pişmanlık duyarak zaman ve duygu kaybetmesini istemiyordum. "Yapmak zorundaydın Konstantin. Yapmasaydın o yapardı..."

"Seni öldürürdü. Ve çocuğu da." Sesi ölçülü, soğuk. Bir gerçeği dile getiriyor. Bu konuda ne kadar soğukkanlı olduğu beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Bu, geçip de hayatta kalabileceğin bir sınır değil."

"Neden... neden sadece... yapmadılar ki? Kırsaldaki evde?"

Kelimeleri bir araya getiremiyorum. Şakaklarımda şiddetli bir baş ağrısı başlıyor ve birdenbire bitkin düşüyorum. Bir hemşire kapıyı açıyor, içeri giriyor ve ızgara tavuk ve sebzelerden oluşan bir tepsi bırakıyor. Kokusu midemi bulandırıyor.

Konstantin ne sorduğumu anlıyor ve cevabı onun tamamen işine odaklandığını açıkça ortaya koyuyor. Konstantin Martynov'un soğuk zekasının hedefi olmak işte böyle bir şey.

"Son hedef bendim, sen değil. Bana ulaşmak için hâlâ sana ihtiyacı vardı Audrey. Ama eğer bir şeyler ters gitseydi, eğer Lev beni desteklemek için orada olsaydı..."

Sonra sözler sessiz ve kırık bir şekilde dökülüyor: "Sanırım artık bunu yapamayacağım."

Son birkaç saatte yaşanan olaylar gözümün önünden geçiyor.

Kan. Kulaklarımda gümbür gümbür atan nabzım. Bebeğin kıpırdanmasını hissetmek; bebeği hiç hissetmeme korkusu.

Konstantin ise dizlerinin üzerinde, gözleri dalgın bir haldeydi.

Kıpırdamıyor.

Gözleri uzaklara daldı. Arkalarında bir şey kapandı, tıpkı bir kasa gibi. Tekrar konuştuğunda ise, çoktan ölmeye başlamış bir adamın duygusuz sesiyle konuştu.

"Anlıyorum."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı salladım. "Öyle değil—yani istemediğimden değil—sadece—"

"Korkuyorsun." Hâlâ duvara bakıyor. "Korkman da normal."

"Senden korkmuyorum." Duraksıyorum. "Öyle anlamda değil."

"Öyleyse neden korkuyorsun Audrey?"

Yavaşça doğruldum, karışmış saçlarımı elimle düzelttim. Gözyaşlarımı şimdi hissedebiliyordum, kirpiklerimde inatçı ve sıcak bir şekilde birikmişlerdi.

"Bu durumdan kurtulamayacağımdan korkuyorum. Hiçbir zaman yemden öte bir şey olamayacağım, başkasının sana karşı kullandığı bir silah olacağım diye korkuyorum. Bir gün vurulup bir daha ayağa kalkamayacağımdan korkuyorum. Bir gün çocuğumuzun, birileri sana zarar vermek istediği için benim ölümümü izleyeceğinden korkuyorum. Seni kaybetmekten korkuyorum."

Bu da onun bana bakmasına neden oluyor.

Sesi artık fısıltı gibiydi. "Sence ben de her gece aynı şeylerden korkarak uykusuz kalmıyor muyum?"

Dudaklarımı ısırıyorum, ellerim endişeden karıncalanıyor.

"Bunu planlamamıştım," diye devam ediyor. "Seni istemeyi, sana ihtiyaç duymayı planlamamıştım. Ama duyuyorum. Kontrol edemediğim tek şey sensin. Ve bu beni dehşete düşürüyor."

Kalbim acı verici bir şekilde tekliyor ve içeri girerken sahip olduğum kararlılığı korumaya çalışıyorum. Konstantin beni bekleyen arabaya taşıdığında biliyordum. Arka koltukta elim kanına değdiğinde biliyordum. Peki neden bu kadar zor?

Bunu bitireceğimi, buradan uzaklaşacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Ama yapamam.

Çünkü artık onu daha net görebiliyorum.

Kan ve külden bir imparatorluk kuran Konstantin Martynov, gözlerimin önünde paramparça olmuş halde yatıyor. İnsan.

Bu ana kadar ona aşık olduğumu fark etmediğimi söylesem kendimi kandırmış olurum. Hayır, bunu bir süredir biliyorum. Kendini bana kaptırma şekli ve beni yeniden hayata döndürme biçimiyle bu adama aşık olmamak imkansız.

Ama kendimi kandırıyordum. Onun beni güvende tutabileceğine inanıyordum.

Her şey yoluna girecek.

Belki kalabilirim ve bunu başarabilirim... ben, Konstantin, bebeğimiz.

Beni kurtardı ve güçlü biri, ama nasıl nazıkçe seveceğini bilmiyor. Çünkü hissetmemeye çalışsa bile, her şeyi çok derinden hissediyor.

Eğer en başından beri tehlikede olmasaydım, beni kurtarmasına gerek kalmazdı. İşte bu yüzden buna bir son vermem gerekiyor.

Bana bakış şeklini, kontrolü elinde tutma biçimini görebiliyorum; çünkü eğer bırakırsa, kontrolün içinde boğulacak. Kalırsam onun yıkımı olacağım.

Beni kaybetmemek için dünyayı yakacak. Ve bu onu mahvedecek.

Bu yüzden, sahip olmadığım gücü topluyorum ve kan gibi gelen sözleri söylüyorum.

"Ben gidiyorum."

Kasılıyor.

"Henüz değil," diyorum hızla. "Bugün değil. Ama... bebek doğduktan sonra. Her şey güvenli olduktan sonra. Planladığımız gibi gitmem gerekiyor..."

Plan ne zaman değişmişti? İkimiz de benim kalacağımı ne zaman varsaymaya başlamıştık?

Yüzündeki kırgınlıktan, işlerin yolunda gidebileceğini düşündüğünü görebiliyorum. Konuşmuyor, bana bakmıyor ve bu kalbimi paramparça ediyor.

"Batı kıyılarına gideceğim. Sanırım... Sanırım bebeği de yanımda götürmeliyim Konstantin. Benimle güvende olacaklar." Ve seninle değil. Sözler söylenmeden kalıyor ama o irkiliyor ve ben devam ediyorum: "Ve tekrar nefes alabileceksin. Birisi bana çok yaklaştığında her seferinde arkana bakmak zorunda kalmayacaksın. Savunmasız olmayacaksın."

Parmakları dizini sıkıca kavramış durumda.

Aramızdaki sessizlik kulakları sağır ediyor. Bu bir reddetme değil, bir teslimiyet.

Bu neredeyse daha da kötü.

İçimin küçük bir kısmı onun kavga etmesini, tartışmasını, kalmamı talep etmesini istiyordu.

Ama yapmayacak, çünkü haklı olduğumu biliyor.

Sonunda sesi boğuk bir şekilde, "İhtiyacınız olan her şeye sahip olmanızı sağlayacağım," dedi. "Koruma. Bir yer. Para. Her şey."

"Hiçbir şey istemiyorum."

"O zaman zaten her halükarda alacaksın."

Ayakta duruyor.

Hareket yavaş ve acı verici. Kan, gazlı bezin kenarından tekrar sızıyor. Ama hissettiğı acıya tepki vermiyor. Sanki içindeki bir şey kapanmış gibi, sadece kapıya doğru ilerliyor.

"Konstantin—" diye söze başladım, ona doğru uzanarak.

Arkasını dönmüyor. Kapı arkasından tık diye kapanıyor ve geri gelmeyeceğini biliyorum.

Sana her şeyi vereceğim. Bunu bana bir keresinde söylemişti ve Konstantin Martynov sözünü tutar.

Bölüm 26

Konstantin

Çatı katı yepyeni kokuyor. Taze değil, yepyeni. Soğuk beton, bakir vernik, fırçalanmış çelik armatürler ve yeni döşenmiş kablolardan gelen hafif ozon kokusu. Hiç kimsenin yaşamadığı, sadece tasarımcılar ve temizlikçiler tarafından dokunulmuş bir mülk.

Bunu sevmiyorum.

Yine de gerekli. Şehir evi harap durumda, hayaletlerle dolu. Kanım mermere kurudu. Audrey'nin kokusu hala havada, hastaneden taburcu olduğum gün yaktığım yüksek iplik sayısına sahip çarşaflara sinmiş durumda.

O öğleden sonra satış emrini verdim. İşin gizli kalması için kendi emlak şirketim aracılığıyla hallettim. İki saat içinde tamamen paravan şirkete devredildi. Her şey Satin aracılığıyla ayarlandı.

Ben vardığımda onlar zaten bekliyorlardı.

Asansör lobisinin uzak duvarına yaslanmış, özel dikim çelik grisi pantolonu ve asimetrik balıkçı yaka kazağıyla Satin, adeta canlanmış modern bir heykel gibi. Uzun siyah saçlarını sırtının ortasından tek bir örgü şeklinde toplamış, geometrik gümüş takıları ise sabahın ortasındaki güneş ışığında parıldıyor.

Yüz ifadeleri, her zamanki gibi, anlaşılmaz.

"Bay Martynov," diye mırıldanıyorlar, iki kusursuzca parlatılmış parmaklarının arasında anahtarları uzatarak. "Eve hoş geldiniz."

Anahtarları alıyorum. Soğuklar.

"Burası geçen ay tamamlandı. Özel tasarım. Yedi bin metrekareden fazla. Siyah ceviz, fırçalanmış çelik, yerden ısıtma, her pencerede akıllı cam. Manzaraya bayılacaksınız."

Onların yanından geçip ana odaya giriyorum.

Manzara güzel.

Manhattan, yerden tavana uzanan pencerelerin ötesinde, hırs ve rrmenin parıldayan bir nehri gibi uzanıyor. Ona bakıyorum ve... hiçbir şey hissetmiyorum.

Arkamda, Satin'in topuklarının arduvaz karo üzerinde bir kez tıkırtısı duyuldu. "Bir tur atmak ister misin?"

"HAYIR."

"Anlaşıldı."

Bir sessizlik oluyor. Görmeden önce duyuyorum—seslerindeki hesaplamayı, başıka hiç kimsenin ifade etmeye cesaret edemeyeceği merakı.

"Bir söylenti duydum," diyorlar hafiften. "Tebriklerimizi iletmemiz gerekiyormuş."

Yavaşça dönüyorum.

Satin gözleriyle değil, dudaklarıyla gülümsüyor. Parmakları örgünün ucunda endişeli; sınırları aşıp aşmadığını merak etmesinin tek işareti bu.

"Doğru mu?" diye soruyorlar. "Bir ocuk mu?"

Söz beklenenden daha ağır bastı.

ocuk.

Hiçbir şey söylemiyorum, bu da yeterli bir cevaptır.

Satin'in bakışları titriyor ve gülümseme si soluyor. "Dikkatli ol Konstantin. Bu şehirde dedikodular suya karışan kan gibi yayılıyor. Ve ocuklar... Çocuklar insanları aptallaştırıyor."

Gözlerim kısıılıyor.

Zarife geri çekiliyorlar.

"Mülkün tadını çıkarın," diye mırıldanıyorlar, zaten özel asansöre doğru yönelmişken. "Burası bir kale, ama kaleler bile yıkılır. Truva'ya sorun."

Kapılar arkalarından hafif bir fısıltıyla kapanıyor.

Sessizlik, mekânı yeniden ele geçiriyor.

* * *

Tek başıma çatı katında yürüyorum. Ruhsuz bir güzelliği var; sanki kader gibi. Ruhsuz bir yerde ruhsuz bir adam. Koyu renk ahşap paneller spot ışıklarının altında parlıyor, her şey şık ve erkeksi. Mobilyalar köşeli ve keskin hatlardan oluşuyor, dokunulmamış. Mutfak ise şef kalitesinde.

Audrey'nin önlük giymiş, çenesine un bulaşmış halini ve bana hamile olduğunu söylediği geceki kocaman gözlerini aklımdan siliyorum.

Yatak odası kocaman. Hayaletten kaçmak için neredeyse koşarak oraya gidiyorum ama hiçbir faydası olmuyor. Sevişmek için çok yer bulduk, hepsi yatak değildi ama sanırım bir daha asla uyuyamayacağım.

Audrey içeri girmeden önce o ev benim evim değildi. Her gece geri döndüğüm, görünüşünü sevdiğim bir yerdi. Odalar beni sarmıştı ve büyük ölçüde güvenlik sistemi ve orada geçirdiğim yıllar sayesinde kendimi güvende hissediyordum.

Burası... burası beni henüz tanımıyor.

Mutfak tezgahının önünde durup anahtarları düz bir şekilde yere bırakıyorum.

Elim onların üzerinde oyalanıyor, parmaklarım çelik kenarı okşuyor.

Audrey'nin yüzü zihnimde beliriyor. Hastane yatağındaki hali. Solgun. Sarsılmış. Meydan okuyan.

Bunu artık yapamayacağını fısıldayışı, benimle birlikte olmanın, bana yakın olmanın hem kendisinin hem de bebeğinin ölümüne yol açacağını söyleme şekli...

Haklı.

Ben güvenli bir insan değilim, hiç olmadım ve asla olmayacağım. Çok uzağa, dünyanın ucuna, belki de ötesine ve cehenneme geldim.

En azından şu an öyle hissettiriyor.

Olabileceklerin tadına bakmak ve sonra onu kaybetmek. Adem ve Havva'nın cennetten kovulduklarında, dillerinde hâlâ ekşi elma tadıyla hissettikleri de böyle olmalıydı. Çok fazla şey biliyorlardı: sahip olabilecekleri şeyleri.

Kaybettikleri şey.

Onu ne kadar korumak istesem de, onun güldüğünü, ağladığını ya da sanki çocuğu, bizim çocuğumuzu, çoktan kucağına almış gibi avucunu karnına bastırıldığını izlerken ne hissetsem de...

Belki bir erkek, belki de bir kız. Umurumda değil, ama bunu asla bilemeyecek olmam gerçeği göğsümü acıtıyor.

Onları bulup peşine düşebilir miyim? Audrey'i dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilir, onu gözetlemesi için birine para ödeyebilir, tıbbi kayıtlarını ifşa ettirebilir miyim? Evet, ama bunu yapacak mıyım?

Önemli olan, büyüdüklerinde sırtlarında bir hedef tahtasıyla olacak olmaları. Çünkü onlar benim çocuklarım.

Onlara iyi bir hayat sunabilmemin tek yolu, onları bir daha asla aramamak.

En yakın sandalyeye çöktüm.

Onu bırakmalıyım. Gitmesine izin vermeliyim. Bebeği almasına izin vermeliyim. Onları New York'tan olabildiğince uzağa göndermeliyim. Gerekirse Kuzey Kutup Dairesi'nde ortadan kaybetmeliyim. Sonsuz, soğuk bir manzarada yürümek ve ayazın nefesimi kesmesine izin vermek iyi hissettirirdi. Rusya'da sık sık konuşulurdu; sarhoş olup kışın ıssız topraklarına çıkan, uyuyakalan, sonra da sessizce ortadan kaybolan insanlar.

Ona baktığımda sadece güzellik ya da şehvet görmüyorum; kurtuluş görüyorum. Eğer dünya bana ruhumu bir bıçak gibi keskinleştirmeyi öğretmemiş olsaydı, olabileceğim halimi görüyorum. Belki de yıllar önce, onun New York'ta beni bekleyeceğini bilseydim, işleri farklı yapardım.

Ama Audrey haklı; onu sevmek bir zayıflık. Bu çocuğu istemek bir zayıflık.

Olena da aynı şeyi söyledi, hatta ısrarcı davrandı; Martynov Global Holdings'i kaybedeceğimden emindi. Yarattığım bu sistemde tek bir gevşek diş bile, zayıflık sezdikleri takdirde beni mahvedebilir.

Giuseppe gibi adamları veya diğer düşmanlarımı hesaba katmıyorum bile. Yıllar içinde bir sürü düşman edindim.

* * *

Olena saatler sonra, davetsiz bir şekilde gelir ve içeri girer. Anahtarı nasıl elde ettiğini sormaya tenezzül etmem, ancak Satin ile aralarındaki şüpheleri konuşup konuşmadıklarını merak ederim.

Çatı katının kapısı hafifçe tıkırdar ve o, yeni tıraş edilmiş ve bıçak gibi parlayan başıyla siyah bir trençkot içinde içeri girer.

Etrafı eleştirel bir gözle inceliyor.

"Sistemi yükselttiniz."

"Öyle mi?"

Yavaşça döndü, sonra keskin bakışlarıyla beni süzdü. "Temiz bir yere ihtiyacın vardı."

Hiçbir şey söylemiyorum, damarlarımı patlatmakla tehdit eden öfkeyi bastırıyorum. Kendi kendime karşı dönme zamanı değil. Olena yıllardır yanımda; ona hayatımı emanet edebilirim. Ve hata yapan o değil.

Ben öyleyim.

Pahalı fayansların üzerinde topuklarının çıkardığı gürültüyle bana doğru yürüyor. Üç adım ötede duruyor.

"Sanırım Satın sana bilgi verdi."

"Dedikodu istemedim."

"Yapmalısın. Çünkü herkes konuşuyor Konstantin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Dikkatin dağılmış."

Kaşımı kaldırıyorum. "İyileşiyorum."

"Günlerdir iyileştin. Tek bir toplantıya bile katılmadın. Makao'daki genişlemeyi incelemedin. Tunus'taki silah sevkiyatını. Yönetim kurulunun dikkatini zar zor çekiyorsun ve onlar da başka güç kaynakları aramaya başladılar. Bu arada, New York'un kuzeyindeki müzayede evi iyi gidiyor. Gerçi sen sormadın."

Arkama yaslanıyorum.

Olena her zaman en çok acı veren noktaya nasıl vuracağını biliyordu.

"Endişelisin," diyor. "Onun için. Çocuk için. Gelecek için."

Bu bir soru değil. Gözlerine bakıyorum. "Olena, ne inşa ettiğimizi hiç merak ettin mi?"

Dudakları kıvrılıyor. "Güç. Miras."

"Eğer mirasımı kimseye devredemeden ölürsem, geride bir miras bırakmanın ne anlamı var?"

Gözleri biraz yumuşadı. Benim gibi Olena da onu istemeyen bir geçmişten kaçmıştı. Ama ona hiç sormadım: Ne istiyor? Neye özlem duyuyor?

Ve bu da başka bir insan, bir yol arkadaşı, bir miras değil mi?

"Bu çocuğun seni kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Sanırım onları yok edeceğim."

İçini çekerek yaklaştı. "Öyleyse bırak gitsinler."

"Yapamam."

"Öyleyse onları güçlü kılın." Sözleri tokat gibi indi.

Odanın karşısına geçip, bardan kendine bir içki doldurup, alçak deri bir koltuğun kenarına oturmasını izledim. Muhtemelen o incecik Rus kalçasını o koltuğa oturtan ilk kişiydi.

"Mikhail'i kaybettin," diyor usulca.

İrkilerek geri çekildim.

O isim asla söylenmez.

Küçük kardeşim. Onun olmayan bir sokak savaşının ortasında kaldı, hepsi de memleketteki bir çetenin beni örnek göstermek istemesi yüzünden. Bizsiz buradan ayrılıp başarılı olabileceğini mi sanıyorsun? Bir süredir onlar için para taşıyıcılığı yapıyordum. Ta ki ayrılana kadar.

Poitsiya onu buldu.

“O senin ilk zayıf noktandı,” diyor Olena. “Şimdi de Audrey, o çocuk, ikinci zayıf noktan. Aradaki fark şu ki, Mikhail'i bıraktın. Onları da bırakmalısın Konstantin.”

Mikhail'i hiç serbest bıraktım mı?

Ellerime bakıyorum. Nasırlaşmış. Titrek. Bu imparatorluğu kuran eller.

Onu korumak için kan döken eller.

Olena, bir yudum bile almadan içeceği yere bıraktı. "Düzelt şunu Konstantin. Yoksa her şeyini kaybedersin."

* * *

Gece çöker. Çatı katı ne daha boş ne de daha dolu hissettiriyor.

Mutfakla pencereler arasındaki uzun koridorda, elimde bir bardakla, öldürdüğüm adamların çoğundan daha eski bir içki içerek volta atıyorum. Uyumam gerek ama imkansız, sanki kavga hâlâ devam ediyor gibi—sanki hâlâ avluda diz çökmüşüm, haydut arkamda, piponun metalik sesi yankılanıyor.

Dışarıda şehir nabzını tutuyor.

İçten içe, belimdeki kesik zonkluyor. Bir telefon açıp ağrı kesici alabilirdim, ama votka da aynı işi görüyor.

Sabah saat 2:15'te telefonum çaldı.

Güvenlik hattı değil, kişisel hat.

Bir an için onun olduğunu umuyorum. Audrey fikrini değiştirmiş. Geri dönmemi istiyor. Onu kır evinden çıkarmadım, bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum, ama Kashmere bana ulaştı ve eşyalarını toplamaya başladığını söyledi. Yavaş yavaş. Acı çekerek.

Sanki düşünüyor gibi...

Ama ekranda beliren isim düşmanımın ismi. Sartorre. Bu beni şaşırtmamalı. Sonuçta, birkaç gece önce adamlarından üçünü öldürmüştüm.

Konuşmadan cevap veriyorum.

Kıkırdar.

"Sıra sende."

"Her zaman bu kadar geç mi ararsınız?"

"Sadece uyumadığını bildiğim zaman." Sözlerinde hâlâ hafif bir aksan vardı, o da benim gibi uyum sağlamaya çok çalışmıştı.

Pencereye doğru ileri geri yürüdüm. "Ne istiyorsun?"

"Sal'ın ölümünü duydum," diyor kayıtsızca. "Onu özleyeceğimi söyleyemem. Teşekkür ederim."

"Öyleyse bunu doğruladınız. Darbeyi yönetenin o olduğunu."

"Şüpheleniyordum. Son günlerde kontrolden çıktı. Telefonlarıma cevap vermeyi kesti. Hak etmediği taleplerde bulundu. Bana bir iyilik yaptın, Konstantin."

Dışlerimi sıktım.

Giuseppe'nin sesi, sattığı şaraptan daha yumuşak. "Ortalığı batırdınız, ama temizleyemeyeceğiniz bir şey değil. Redline'ın çoktan temizlediğine eminim."

Ben hiçbir şey söylemiyorum.

Mırıldanarak, "Peki, aileniz nasıl?" diye sordu.

Sessizlik uzayıp gidiyor.

"Sizi tehdit etmeyeceğim," diye ekliyor. "Bu öyle bir şey değil."

"Öyleyse bu nedir?"

"Bir uyarı."

"Devam et."

Derin bir nefes veriyor. "Gençken, aile kurmanın bir yük olacağını düşünürdüm. Her şeyi ayrı tuttum. Karım kırsalda, çocuklar yatılı okulda. Onları koruduğumu sanıyordum."

"Ve?"

"Onlar birbirlerine yabancı olarak büyüdüler. Benden, ismimden, işlerimden korktular. Rocco'nun bu kadar kaba olmasının sebebi de bu. Ama Fia'yı okuldan aldık, özel ders aldırдық. Sonrasında... neyse, bunu duymanıza gerek yok. Çocuklarınızı bazı şeylerden koruyamazsınız Konstantin. Önemli olan şu ki, Fia benim çalışmalarımı gören tek kişiydi. Yanımdayken korkuyordum, evet, ama dünyanın onlara ben orada olmasam bile neler yapacağını görmüştüm. Bu yüzden oğlanları eve getirdim. Hala bir uçurum var... aşamadığımız bir boşluk..."

O konuyu havada bıraktım.

Acı bir gülümsemeyle, "Farklı bir şey yapma şansın var. Bunu boşa harcama," dedi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü hayaletlerle dolu bir çatı katında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Hat kesildi.

* * *

Telefon görüşmesi bittikten çok sonra bile karanlıkta öylece duruyorum.

Votka şişesi yarı boş. Ruhum da aynı şeyi hissediyor.

Audrey'i aramak istiyorum. Buraya gelmesi, burayı görmesi için yalvarmak istiyorum. O sandalyeye oturması, o yatağa yatması, şişmiş karnına tapınmama izin vermesi ve daha iyi olacağıma, daha güvende olacağıma, daha akıllı olacağıma, her şeyden uzaklaşacağıma söz vermesini istiyorum.

Ama bunun sözünü veremem.

Ben kana bulanmış bir adamım. Dokunduğum her şey sonunda boğulacak.

Yatak odasına gidiyorum, üzerimdekileri çıkarıyorum ve hâlâ ambalaj plastiği ve çamaşır suyu kokan yatağa giriyorum. Uyku gelmiyor ve gelmesini de beklemiyorum.

Bunun yerine, gözlerim kapalıyken, aklımda sadece Audrey'nin güneş ışığı kadar yumuşak bir elbise içinde, çocuğumuzu göğsüne yaslamış hali canlanıyor.

Ve ben de dışarıdan izliyordum.

Uzak duracak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum.

Ama onlar için denemem gerektiğini biliyorum. Hayatımda bir kez olsun intikamdan başka bir şey için.

Bölüm 27

Audrey

Her şeyin değiştiği geceden bu yana altı hafta geçti. Sal'ın cesedinin Brooklyn limanının açıklarında bir konteynerde bulunmasından bu yana altı hafta geçti; yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Şüpheli yok, tanık yok, ipucu yok. Polisler beni bulmakla uğraşmadı; ben sadece eski kız arkadaşıydım.

Ya da belki Martynov Global Holdings bir iyilik istemiştir. Belki de NYPD için bunu kimin yaptığı konusunda hiçbir şüphe yoktur ve kovuşturmanın anlamsız olduğunu biliyorlardır.

Konstantin Martynov'u gördüğümünden beri altı hafta geçti. Ellerini belimde hissettiğimden, sesini kulağımda duyduğumdan, bakışlarının içimi yakıp kavuran gerçeği hissettiğimden beri.

Kanepede uzanmış, yeni dairemin tavanına bakarken avucumu karnımın şişkinliğine yaslıyorum. Güzel bir yer; Magnolia'dakinden daha büyük, yeni tadilat görmüş ve sessiz. Dairede çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var, alt katta da her zaman market alışverişlerimi taşımayı teklif eden bir kapıcı var. İkinci katta asansörsüz bir daire daha ucuz olurdu ama Konstantin'in ortadan kaybolmadan önce bana bıraktığı maaş, daha azını haklı çıkarmayı zorlaştırıyor. Ayrıca, ayaklarım ve belim bu kadar çok ağrırken asansörsüz bir dairede yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Suçluluk duygusu beni koltukta rahatsızca kıpırdanmaya itiyor. Daire rahat, isteyebileceğimden çok daha iyi... ve ben bunu istememiştim. Bu fiyata aldığım şeye değmiyor.

Sus payı gibi hissettiren para.

Bundan kısa süre sonra bir iş buldum; New York eyaletinin kuzeyindeki özel bir tıp merkezinde uzaktan çalışılan sözleşmeli bir pozisyon. Muhasebe

kayıtlarını inceliyorum, faturalarını düzeltiyorum ve kimsenin kanal tedavisi için iki kez ücret almadığından emin oluyorum. Uyurken bile yapabileceğim bir iş.

Ve bazen, çok yorgun olduğum için bunu yapıyorum. Yorgunluğun fiziksel mi, zihinsel mi yoksa her ikisi birden mi olduğunu anlamak zor. Her ikisi de mantıklı olurdu; son birkaç haftadır üç kat büyüdüğümü hissediyorum ve Chrissy'yi her gördüğümde, "Nasıl daha da büyüdün!?" diye haykırıyor. Bazı günler bunu bir hakaret olarak algılamamak zor oluyor, ama çoğu gün bebeğimle birlikte güvende ve sağlıklı olduğumuz için mutluyum.

İşte hayal ettiğim hayat buydu: güvenli, sessiz, temiz. Kan lekeleri yok, tehditler yok, geceleri uykusuz kalıp onun iyi olup olmadığını merak etmek yok.

Yine de, hiç olmadığım kadar yalnızım.

Konstantin aramadı. Bir kere bile. Mesaj bile atmadı. Sadece hastaneden taburcu olduktan üç gün sonra elden teslim edilen bir mesaj vardı. Adamlarından biri, uzun boylu, yaralı ve yumuşak sesli, elinde tek bir beyaz zarfla kapıma geldi.

İçindeki not basit ve netti. Artık kimse sana dokunmayacak.

Komodinin çekmecesine sakladığım kitabı bulmak için parmaklarım kaşınıyor. O kadar çok okudum ki, kalın karton katlama yerinden yıpranmaya başladı bile.

O not dışında Konstantin'den hiç haber alamadım. Hamilelik hormonları beni sürekli "Bizi hiç umursamıyor mu?" ve "Kahretsin! Ona ihtiyacım yok! Ona ihtiyacımız yok!" arasında gidip gelmeye itiyor.

Bu doğru, ama... Onu o kadar çok özlüyorum ki boğazım ağrıyor.

Gerçekçi olmak gerekirse, ona kızamam. Tam olarak istediğim şey buydu: güvende olmak.

Bebeğim elimde kıpırdanıyor ve yavaşça nefes verip doğruluyorum. Saatlerce bu kanepeye bir kabuk gibi kıvrılmaktan sırtım çıtırdıyor. Bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum, saçlarımı gevşek bir örgü yapıyorum ve kütüphaneye yürümeye karar veriyorum.

Belki kitaplarla çevrili olursam, bir süreliğine de olsa başka biri olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilirim.

* * *

Kütüphane, öğleden sonraları her zaman olduğu gibi yarı dolu; öğrenciler ders kitaplarının başında uyukluyor, emekliler yemek kitaplarını karıştırıyor, arada sırada da sanki kendi tanışma hikayelerinin başrolündeymiş gibi kurgu bölümüne sokulmuş çiftler beliriyor.

Tanıdık kitap yığınlarına doğru yavaşça ilerliyorum, parmaklarımı rafların üzerinde gezdiriyorum ama kitapların sırtlarını okumuyorum. Bu daha çok kas hafızasıyla ilgili bir şey. Şimdi bu kadar çok zamanım varken, uzaktan çalışırken ve dışarı çıkacak halim yokken, okuyabileceğimi düşünürdünüz. Ama yorgunluğun üstüne bir de beynim çoğu gün bulanık ve odaklanmamış hissediyor.

Emil, arkasında küçük raf değiştirme arabasıyla birlikte iki rafın arasından beliriyor.

“Audrey!” Köşeleri kırışmış mavi gözleri beni hızla süzdü. “Birkaç hafta oldu canım. Nasılsın? Bebek nasıl?”

"Güzel," diye yanıtlıyorum yorgun bir gülümsemeyle, elimi otomatik olarak karnımın üzerine koyarak.

“Işıl ııl parlıyorsun,” diye ısrar ediyor ve beni güldürüyor. Onu her gördüğümde bunu söylüyor ve ben de haftada bir kütüphaneye gitmeye çalışıyorum. Hastaneden çıktıktan sonraki ilk hafta –sadece birkaç gün– sinir bozucuydu. Emil'in durumum hakkında ne düşüneceğinden emin değildim... bebeğin babasının kim olduğunu açıklamadım ama hayatımda olmaması zaten yeterince utanç vericiydi.

Emil her şeyi sakinlikle karşıladı. Bu kadar endişelenmemeliydim. Sadece bana sarıldı, gözlerinde yaşlarla, "Raena çok mutlu olurdu," diye fısıldadı.

Sonra ikimiz de gözyaşlarına boğulduk, çünkü büyükannemi düşünmek beni çok ağlatıyordu; özellikle de onsuz kendimi çok kayıp hissettiğim, onaylayıp onaylamayacağından emin olamadığım zamanlarda.

Emil beni tek koluyla nazikçe ve hızlıca kucakladı, beni son gördüğünden beri ne kadar büyüdüğümü fark edince hızla geri çekildi.

Bana sıcak gözlerle bakıyor. "Büyükannen çok sevinirdi. Ciddi söylüyorum. Bebekleri ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Tanımadığı insanlara bile minik çoraplar örerdi."

“Hâlâ üç çiftim var.” Çekmecesinde duruyorlardı, sonuncusu yarım kalmıştı.

Gülüyor. "Elbette yaparsın. Tanrım, seninle çok gurur duyardı. Bunu tek başına yapıyorsun. Cesur kız."

Göğsümde bir burkulma hissediyorum.

“Nasılsın? Birazdan öğle yemeğine geleceğim—dışarı çıkıp köşedeki küçük seyyar yemek arabasından bir şeyler almak ister misin?” Onun coşkusu bulaşıcı ve en azından bebeğin gelecekte bir dede figürüne sahip olacağının umudunu taşıyorum.

“Hayır, teşekkür ederim. Bugün sadece evden çıkmaya çalışıyorum; çok yorgunum.” Yorgunluk beni yine ele geçiriyor. Kütüphanenin dört bir yanına dağılmış koltuklardan birine oturursam, muhtemelen saatlerce uyuyakalırım. “Yine de seni gördüğüme sevindim. Yakında akşam yemeğine gelmek ister misin?”

Başını salladı ve bir gün ve saat belirledik. Tam arkamı dönecekken Emil cebinden katlanmış bir not çıkarıp adımımı tekrar söyledi. "Dün seni hatırlatan bir şiir gördüm. Kısa bir şiir."

Anlıyorum, ağlamamaya çalış. "Teşekkürler, Emil."

"Dikkatli ol Audrey. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Bu teklif kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

* * *

Eve geldiğimde daire çok sessiz oluyor.

Kanepede bu sabah oturduğum yerin izi hala duruyor. Mutfak çay ve tost kokuyor. Emil'in şiirini tezgâhın üzerine koydum, kendime daha sonra okuyacağım dedim. Belki de.

Saat beşe az kala kapı çalındı. İrkildim. Bir an kalbim onun gelmiş gibi, sonunda buradaymış gibi hızla çarptı. Sonra korkuyla durdu. Travma sonrası stres bozukluğu insana bunu yapar. Sal ölmüş olsa bile, hâlâ birilerinin bana zarar vermek istediğini hissediyorum.

Ama bu sadece Chrissy, hem paket yemekle hem de market poşetiyle uğraşıyor.

"Bak, çorba ve dondurma getirdim," dedi mutfığa doğru yanımdan geçerken. "Ayrıca, daha fazla ekmeğe ihtiyacın var. Ve şu garip hamilelik suyunu da içmeye devam ediyorsun."

"Hindistan cevizi suyu."

"O."

Her şeyi tezgâhın üzerine bıraktı, paltosunu sandalyenin arkasına attı ve bana dik dik baktı. "Mesajlarıma cevap vermiyorsun."

"Özür dilerim, midem rahatsızdı. Bir de çok yorgundum."

"İşte bu yüzden çorba," diye elindeki kabı sallayarak kaşlarını çattı.
"Saklanıyordun."

İçimden bir ah çektim. "Başlama."

"Hiçbir şeye karışmıyorum. Sadece..." Çorbayı kaseye dökerken duraksıyor. "Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim."

"Çok mutsuzsun."

Yavaşça oturuyorum. Bebek, sanki onunla aynı fikirdeymiş gibi hafifçe tekme atıyor.

Chrissy dirseklerini tezgâha dayadı. "Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Hayır, yapmadım."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... aramadı. Hastaneden beri onu görmedim. O gecedan beri." Sesim titriyor ve başka yöne bakıyorum. "Bir mesaj gönderdi. Hepsi bu."

Chrissy bana dik dik bakıyor. "Yani bana bu adamın bebeğini taşıdığını söylüyorsun, üstelik o adam henüz haber bile vermemiş mi?"

Tamam, belki Chrissy'ye her şeyi anlatmamıştım... "Chris, ben... ona artık bunu yapmak istemediğimi söyledim."

Burun kıvırdı. "Bunun için biraz geç."

"Onunla birlikte," diye açıklığa kavuşturuyorum gözlerimi devirerek.

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "Temelde seninle hamile kalmak için bir anlaşma yaptığın Konstantin Martynov'a, onunla bir bebek büyütmek istemediğini mi söyledin?"

Tanrım, bunu böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyor. "...Evet."

"Ve sen bunun açıklanması gereken önemli bir şey olduğunu düşünmedin. Bütün bu süre boyunca onun seni, Audrey'i ve bebeği terk ettiğini sandım."

Utancı, mide bulantısını körükleyen bir ateş gibi içimi yakıyor. Çorba kasesini itiyorum. "Biliyorum, biliyorum, sadece... Konstantin'in kötü adam olmasına izin vermek daha kolaydı."

"Hım. Onun gibi bir adam için genellikle öyledir, değil mi?" Chrissy'nin gözleri keskin, bir azarlama gibiydi. Onun ya da herhangi birinin, çocuğunu terk eden bir kaybeden olduğunu düşünmesine izin vermek yanlıştı. Hele de bunu bizzat ben istemişimken.

“Özür dilerim. Size her şeyi anlatmalıydım.” Derin bir nefes alarak hastanedeki o geceyi anlattım. “O zaman bir çıkış yolu göremiyordum. Benim, bebeğin veya Konstantin'in güvende olabileceği bir yol.”

Yumuşuyor. "Audrey... Seni hiç böyle görmemiştim. Onu çok seviyordun."

Başımı sallıyorum.

"Ve o seni seviyordu."

Aşağıya bakıyorum.

"Hâlâ öyle yapıyor," diye ekliyor. "Böyle erkekler... bırakmayı bilmiyorlar. Sadece sen öyle söylediğin için mesafeyi koruyor, bu da sana ne kadar takıntılı olduğunu kanıtlıyor. Çünkü ona bunun tek seçenek olduğunu söyledin."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ya öyleyse?"

"O halde bu sizin kararınız. Ama eğer öyle değilse, eğer bunun için mücadele etmek istiyorsanız, o zaman mücadele edin."

Başımı salladım. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Öyleyse onu bulun."

Ancak bir sorun var; Konstantin Martynov gibi bir adam herkesi bulabilir. Kaynakları, insan gücü ve azmi var.

Ben sadece aşık bir kadıyım.

* * *

Taksi evin önüne yanaştığında neredeyse hava kararmıştı. "Bekleyebilir misiniz?" diye sordum şoföre, o da aynaya baktıktan sonra başını salladı. Nerede olduğumuzu fark etmemiş ya da umursamıyor gibiydi. Bu da iyi bir şeydi.

Arabadan inerken başımı geriye doğru eğip yukarı baktım. Camlar simsiyah. Giriş yolu boş. Ev sanki uyuyor gibiydi.

Ön kapıya doğru ilerleyip kapıyı çaldım.

Hiç bir şey.

Karanlıktan hiçbir güvenlik görevlisi belirmedi, güvenlik sistemi de tıkırdayarak veya vızıldayarak çalışmaya başlamadı. Yine de zile bastım. Bekledim. Tekrar vurdum.

Hâlâ bir şey yok.

O gitti.

Merdivenlerden yarıya kadar inmiştim ki arkamdan tanıdık bir ses mırıldandı.

"Çok azimlisin."

Ayakkabılarım düz olmasına rağmen, neredeyse dengemi kaybederek dönüyorum.

Olena, koyu gri bir elbise giymiş halde, parmaklarının arasında bir sigara ve yüzünde ince bir şekilde gizlenmiş bir eğlence ifadesiyle kaldırımında duruyor.

"Ne zamandır beni izliyorsunuz?" diye soruyorum nefesimi toparlayarak.

"Seni huysuz bir çocuk gibi surat asarken göreceğ kadar uzun zaman oldu." Sonra yüzündeki eğlence ifadesi ekşi bir ifadeye dönüştü. "Daha uzun. Birkaç hafta oldu."

Bu bilgi aklıma iyice yerleşti. Bunun Konstantin'in mi yoksa Olena'nın mı fikri olduğunu sormak istedim. Ama Olena sohbet etmeyi, tüm sırlarını paylaşmayı seven bir kadın değıl, bu yüzden onun yerine en önemli soruyu sordum: "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Sırıttı. "Hiç de ince düşünceli değılsin."

"Öyle olmaya çalışmıyorum."

Olena'nın gözleri karnıma kaydđ, sonra tekrar yüzüme döndü. "Sağılıklı görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Ve aptalca."

"Ayrıca, teşekkürler."

Sigarasından uzun bir nefes çekti, sonra külünü yana savurdu. "O burada değıl."

"Topladım."

"Bulunmak istemiyor."

"Umurumda değıl."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Sadece bir saniyeliğine. şaşkınlıkla iki kez baktđ. Sonunda, "Cesursun," dedi. "Bunu kabul ediyorum."

"Nerede o, Olena?"

"Sana söylemek istesem bile söyleyemezdim."

"Neden?"

"Çünkü bana yapmayacağıma dair yemin ettirdi."

Omuzlarım düşmüş, kendimi çökmüş hissediyorum ve gözlerimin arasında oluşan baskıyla mücadele ediyorum. Sokakta, esasen bir suikastçı

olan ve patronunun yanına yaklaşmamı istemeyen bir kadının önünde ağlamak iyi bir hareket olmazdı.

“Demek ki benden tamamen vazgeçmiş.” Taksinin fren lambaları söndü ve araba biraz ilerledi. şoför sonunda gölgelerde duran uzun boylu, ifadesiz, kel bir kadınla konuştuğumu fark etti. şimdi gerginleşti. Arkamı dönmek için hareket ettim, sonra durdum. “Bana iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?”

Olena uzun süre bana bakıyor.

“Hayır,” diyor sessizce. “Ama hayatta. Ve çabalıyor.”

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım. Arkasında sokak lambası yanıp sönmeye başladı.

“Sadece onunla konuşmam gerekiyor,” diye fısıldıyorum. “Lütfen.”

Son bir nefes daha çekti, sonra sigarayı topuğuyla ezdi.

"Seni bulmak istiyorsa," diyor arkasını dönerek, "bulacaktır."

Sonra karanlığın içinde kayboldu.

Ve ben bomboş bir evin merdivenlerinde öylece kalıyorum, tek bir şeyden her zamankinden daha eminim: Mücadelem henüz bitmedi.

Bölüm 28

Konstantin

Telefon çaldığında çalışma odasımdaydım, geceye karşı perdeleri çekmiştim ve köşedeki monitörde güvenlik kamerasının hafif titreşim görüntüsünü izliyordum. Audrey'nin dairesi saatlerdir sessizdi. Lev'in adamları onun ayrılmadığını doğruladı. Bina, bir kasadan daha sıkı bir şekilde kilitlenmişti.

Gece yarısını geçti ve özel hattım titredi. Ekranda beliren isim beni şaşırttı; onu devirmeyi amaçlayan darbeyi engellediğimden beri konuşmamıştık.

"Ve."

"Konstantin," Giuseppe'nin yumuşak sesi, hafif aksanlı bir şekilde telefonda yankılandı. Son birkaç ay geride kaldığı için, ortaya çıkan duygular beni hazırlıksız yakaladı; ilk defa sesi bende bir sakinlik hissi uyandırdı. Sartorre, garip bir şekilde, bir tür baba figürü haline geldi. Bu, bir gün beni öldürmesini engelleyemezdi elbette. "Bilmek isteyebileceğini düşündüm... kız arkadaşın az önce kapımdan içeri girdi."

Bir an için konuşmuyorum.

Dünya yana yatıyor.

"Benim kızım mı?" diye dikkatlice soruyorum, oysa cevabı zaten biliyorum.

"Audrey Wolfe. Küçük, koyu saçlı, iri gözlü, yumuşak dudaklı. Sanki buranın sahibiymiş gibi seni istedi. Cesurca bir hareket. İtiraf etmeliyim ki, buna hayranım."

Harekete geçtim bile. Ceketimi giyiyorum. Lev'e şoförün gelip silahını doldurup hazırda tutmasını söylemek için mesaj atıyorum. Kendi kılıfımın çıkardığı ses, sessizlikte olması gerekenden daha yüksek.

"Ne istiyor?"

"Seni bulmak için," diye yanıtlıyor Giuseppe tembelce. "Kimsenin ona nerede olduğunu söylemeyeceğini söylüyor. Ve içeri daldığında ne kadar ateşli göründüğünü düşünürsek? Çaresiz kalmasına şaşdırmamak gerek. Eğer daha genç bir adam olsaydım—"

Bazı şeyler asla değişmez.

"Ona dokunursan, duvarlarını senin kanınla boyarım."

Bir sessizlik oldu. Sonra kısık bir kıkırdama duyuldu. "Özür dilerim Konstantin. Sadece güzelliğine ve vahşiliğine yorum yapmak istemişim. İyi durumda, sapasağlam. Çocuklar onu rahat bırakmaları gerektiğini biliyorlar. Arıyorum çünkü, ateşkesimize rağmen, düşmanları olan tek kişi sen değilsin. Kraliçenin tahtada nereye hareket ettiğini bilmelisin."

Hat kesildi.

Lev çoktan lobideydi, gözleri ve silahı karanlıkta parılıyordu.

"Araba. Hemen."

Yolda konuşmuyoruz. Lev daha iyisini biliyor. Sessizliği, herhangi bir bıçaktan daha keskin bir silah, ama yanımda gerginliğinin çatırdadığını hissedebiliyorum. Sahip olduğum en iyi asker o, ama bu, sadece birkaç hafta önce "normal" hayatına geri dönmesi için serbest bırakıldığı gerçeğini değiştirmiyor. Tabii ki, doktorlar boş zamanlarında nelerle uğraştığını bilmiyorlardı; neredeyse kendisi kadar kötü adamları kovalıyor, boğazlarını kesiyor. Yaptığı işte iyi ve eminim omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı neredeyse öldürülmekten kaynaklanıyor.

Bunun bir tuzak olabileceğini biliyor. Giuseppe'nin, artık iyi davranmaktan sıkılıp beni tuzağa düşürmeye çalışıyor olabileceğini biliyor.

Umurumda değil.

Audrey o ölüm tuzağının içindeyse, gözlerim bağlı olsa bile içine girerdim.

Beni aramaya geldi.

Beni bu şekilde mahvetmemeliydi ama mahvediyor.

Onlara geldi—aslanın inine girdi—çünkü ben ortadan kayboldum. Çünkü kendimi yok saydım, bunun onun istediği şey olduğuna, onun için daha iyi olacağına kendimi inandırdım.

Gerçekten fikrini mi değiştirdi?

Göğsümde alışılmadık ve sıcak bir umut yükseliyor.

Sartorre yerleşkesinin önünde durduğumuzda, Lev'in gözleri bana kaydı. Bir kez başımı salladım ve o önce dışarı çıktı. Kapının iki yanında iki

muhafız duruyordu; gösterişli, pahalı takım elbiseler giymiş, elleri silahlarının yanındaydı. Kıpırdamadılar.

"Giuseppe'ye burada olduğumu söyle," diye hırladım.

Biri kayboluyor. Diğeri ise bana sanki çoktan ölmüşüm gibi bakıyor.

Bekliyorum.

On beş saniye.

Yirmi.

Kilit tık diye ses çıkarıyor.

Bizi içeri aldılar.

Giuseppe'nin karargahının yaldızlı kapılarından sanki buranın sahibiymişim gibi giriyorum, çünkü korku benim için on yıllar önce lüks olmaktan çıkmış bir şey. Zemin mermer, hava kolonya, para ve kan kokuyor. Lev, ölümün ta kendisi gibi beni gölge gibi takip ediyor.

Koridordan aşağı, titreyen duvar lambalarının ve uzun uzun bakan gözlerin arasından. Sartorre'nin mekanı asla boş değil. Dünyanın en kötü erkek ve kadınlarından oluşan konukları, lüks odalarda sırayla konaklıyor ve istedikleri her şeyle besleniyorlar.

Daha sonra-

Orada.

Audrey.

Galerideki kadife bir sandalyede oturuyor, omurgası dimdik, kolları zırh gibi göğsünün üzerinde sıkıca çaprazlanmış. İçeri girdiğim anda gözleri benimkine kenetleniyor.

Ağzı aralanıyor. Ayağa kalkıyor.

Ve aklıma gelen tek şey, Tanrıya şükür.

Gözümü kırpmadan, Giuseppe'ye ya da yukarıdaki balkonlardan izleyen adamlara tek bir kelime bile söylemeden o mesafeyi geçiyorum. Bunun ne anlama geldiği umurumda değil; Konstantin Martynov'un bir kadın için düşman topraklarına dalmasının ne kadar akıl dışı görüldüğü de umurumda değil.

Bırakın fısıldasınlar. Bırakın merak etsinler.

Ona değer verdiklerini bilmelerini sağlayın.

"Audrey." Sesim çok alçak, çok boğuk. Odada hareket etmek, bir labirentte ya da devasa bir satranç tahtasında, kareli zemine dağılmış heykeller ve figürler arasında ilerlemek gibi. Üç uzun adımla ona ulaşıyorum.

Titriyor ama gözleri öfkeli. Hastanedeyken olduğundan çok daha irileşmiş durumda; ama kalçalarında taşıdığı, omuzları geride ve dolgun göğüsleri öne doğru çıkık duruşuyla muhteşem görünüyor.

"Kimse bana nerede olduğunu söylemedi."

"Buraya gelmemeliydin."

"Ne yapmam gerekiyordu ki? Mesajlar bıraktım. Kule'ye gittim. Olena senin meşgul olduğunu söyledi ve—"

"Seni koruyordum."

"Korunmaya ihtiyacım yok. Cevaplara ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Aramızda, bıçak gibi keskin ve yoğun bir sessizlik hüküm sürüyor.

Dudakları titriyor, yutkunup yanağını siliyor. Gözyaşlarına çok kızgın. "Sen birdenbire ortadan kayboldun."

"Biliyorum. Senin istediğin buydu diye düşündüm."

Derin bir nefes alıyor. "Ben de ilk başta öyle düşünüyordum ama..."

"Senin benimle işinin bittiğini sanıyordum."

"Seninle işim asla bitmez."

Artık dayanamıyorum. Elini tutuyorum, onu kendime çekiyorum. Bedeni benimkine çarpıyor ve hissediyorum—sıcaklığı, öfkeyi, rahatlamayı. Bir saniye kadar çırpınıyor, sonra göğsüme yaslanıyor, çocuğumuz aramızda.

Onu sanki ölümün eşiğinden geri çekmişim gibi tutuyorum. Eurydice ve Orpheus'un hikayesinin tam tersi gibi. Bir hayalet olarak doğrudan cehenneme doğru yürüyordum ve Audrey peşimden geldi.

Giuseppe elinde içkisiyle kemerli geçitte belirliyor ve sanki bir gösteri izliyormuş gibi davranıyor.

Gözlerine baktım ve hayatımın en soğuk baş sallamasıyla karşılık verdim, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Sonra Audrey'nin elini tutarak dışarı çıktım.

Bütün şehir görsün.

Onu asla bırakmayacağım.

* * *

Araba sessiz. Bana bakmıyor.

Yanaklarındaki gözyaşları kuruyor, ama kolları kavuşturulmuş, bedeni deri koltuğun en uzak köşesine sıkışmış. Bu mesafe beni öldürüyor. Lev önde oturuyor, gizlilik camı kalkık ve buğulanmış.

"Şimdi bana bağıracak mısın?" diye sordu gergin bir sesle. "Çünkü bunun için cezalandırılmak istemiyorum. Yapmam gerekeni yaptım."

Cevap vermiyorum. Giuseppe'nin evinden ayrıldığımız andan beri kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama bir türlü aklıma gelmiyorlar.

Nasıl hem af dileyebilirim, hem ona teşekkür edebilirim, hem ona her şeyi vaat edebilirim, hem de onu azarlayabilirim? Söylemek istediğim her şey birbirine dolanıyor ve boğazımda ağır bir yük gibi duruyor.

"Olena, beni görmeyeceğini söyledi," diye fısıldadı pencereden dışarı bakarak. "Çok meşgul olduğunu söyledi. Nerede olduğunu bilmemi istemedi ve bana söylerse onu öldürürdüm."

"Haklı," diye sertçe cevap veriyorum. Audrey'nin yüzünde bir anlık kırgınlık belirliyor ve nedense daha da içine kapanıyor.

"Meşguldüm. Bana senin onu aramaya geldiğini söyledi. Ama yapacak işlerim vardı. Sal'ı gömdüm, bağlantılarını yaktım. Kuledeki köstebekleri avlayıp ibretlik bir örnek haline getirdim. Arkadaşın güvende," diye güvence verdim şaşkınlıkla nefes nefese kalan Audrey'e. "Aslında, beni onlara o yönlendirdi. Bana söylediklerinden sonra zamana ihtiyacım vardı, Audrey."

Ceketimin cebine elimi uzattım.

Haftalardır yanımda taşıdığım küçük siyah kutuyu çıkarıyorum.

Onu açtığımda, elmas aramızda ışığı yakalıyor.

Audrey gözlerini benden ayırmıyor. Muhteşem gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sizden işim bittiği için mi ortadan kaybolduğumu düşünüyorsunuz?" Sesim alçak, ölümcül. "Kendi isteğimle uzak durduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Gözleri kocaman açılmış, bir eli karnının üzerinde duruyor.

Yutkunuyor.

"Sana takıntılıyım, Audrey Wolfe. Seni ilk gördüğüm andan beri. Bana ilk 'hayır' dediğin o lanet olası andan beri." Koltuğun üzerinden uzanıp yüzüğü titreyen eline taktım. "Sen benimsin. Ve şimdi de karım olacaksın."

Ağzını eliyle kapatıyor. Gözleri yaşlarla doluyor.

Ve onunla tanıştığımdan beri ilk defa konuşamaz hale geldi.

“Seni seviyorum,” diyorum, bildiğim tek gerçek bu. “Sen benim saplantımsın. Kurtuluşumsun. Cezamsın. Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Beni zayıf gösterse bile umurumda değil. Senin için bu şehri yerle bir ederim.”

Sonra o benim kollarımda.

Sonra sanki boğuluyormuş gibi ve geriye kalan tek nefesi benmişim gibi beni öpüyor.

* * *

Vardığımızda kule karanlıktı.

Lev duman gibi kayboldu. Asansörler boş, kat sessiz.

Onu ofisime alır almaz duvara yasladım, elbisesini yukarı çektim, bacaklarını belime doladım. Parmakları saçlarıma dolandı. Ağzım onun dudaklarına ağızdan ölüyormuş gibi yapıştı.

"Seninle evleneceğim," diye hırladım boynuna, onu nefessiz bırakacak kadar sertçe ısırarak. "Benim adımları ve çocuğumu taşıyacaksın. Ve sana yan gözle bakan herkes senden korkacak."

"Evet," diye fısıldadı, ben külotunu yırtarken nefesi kesildi. "Evet, Konstantin—"

Onu masanın üzerine sertçe fırlattım. Dosyaları tek elimle üzerinden savurdum.

Bacakları aralanıyor. Beynime kazınmış olan kokusu bile beni tahrik etmeye yetiyor. Avucumu ıslak sıcaklığına bastırıyorum, ne kadar hazır olduğunu düşünerek inliyorum.

"Benim için geldiniz," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Onların arasından geçerek benim için geldiniz."

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Kontrol düğmem kapanıyor.

Bir elimle uyluğunu kavrayıp diğer eliyle saçlarına dolanarak, hırıldayarak ona sertçe ve derinden girdim, onu sahiplendim. Çığlıkları duvarlarda yankılandı, çaresiz, aç, yalvaran çığlıklar.

O benim.

O her zaman benim oldu.

Ve şimdi dünya bunu bilecek.

Bölüm 29

Audrey

Sabahın erken saatlerinde oluyor. Yavaş, kıvrılan bir baskı beni uyandırıyor —tam olarak acı değil, sadece rahatsızlıktan daha derin bir şey. Sanki vücudum içten hafifçe çalınan bir çan gibi. Yavaşça doğruluyorum, nefesimi tutuyorum ve geçmesini bekliyorum.

Konstantin yanımda ölü gibi uyuyor, iri bedeni yatağa yayılmış durumda. Karartma perdeleri yatak odasını simsiyah yapıyor ama onun orada olduğunu hissediyorum—koruyucum.

Acı, eninde sonunda geçer. Yavaş yavaş geri çekilen bir dalga gibi.

Saate şöyle bir göz attım.

Sabah 3:14

Çatı katı karanlık, sessiz; sadece güvenlik sisteminin hafif uğultusu ve yanımda Konstantin'in yumuşak nefes alışverişinin ritmi duyuluyor. Şimdi uyuyamayacak kadar uyanığım, neye karşı tetikteyim? Ayağa kalkıp pencerelere doğru yürüyorum ve ağır perdelerden birini yavaşça aralıyorum. Şehir aşağıda parıldıyor, ufka kadar uzanan altın ve gümüşten oluşan donmuş bir deniz.

İçimden bir dalga daha geçiyor. Bu seferki biraz daha sert, biraz daha keskin.

Nefes alıyorum. Nefes veriyorum.

Tamam aşkım.

Sanırım... bu kadar.

Ve garip bir şekilde, panikle miyorum. En ufak bir panik bile yok. Belki de saatlerce uyguladığım nefes alma tekniklerinin etkisi. Ya da iki hafta önce hastane çantasını hazırlayıp dün gece üç kez kontrol etmemin. Ya da

belki de yanımda uyuyan adamın son üç ayda bana hayatımda hiç hissetmediğim kadar güvende hissettirmesinin etkisi.

Uzandım ve elimi çıplak omzuna koydum.

"Konstantin," diye fısıldadım.

Kıpırdamıyor.

Daha da yaklaştım ve kulağının arkasındaki boşluğa bir öpücük kondurdum. "Konstantin. Uyan."

Vücudu anında gerilir—alışkanlık. Koruma içgüdüğü her sinirine işlemiş durumda. Gözleri açılır. Tetikte. Tehlikeli.

Sonra benimkilerle karşılaştıkları anda yumuşuyorlar.

"Sorun nedir?"

Hafifçe gülümsüyorum. "Vakit geldi."

İlk başta yüz ifadesi değişmiyor. Sonra gözlerini kırpmıyor.

"Ne zamanı?"

Bekliyorum.

Sözlerin anlamını kavradıkça gözleri yavaşça irileşti.

"Yani demek istediğin—"

"Evet."

Tamamen uyanmış bir şekilde doğruldu. "Doğum sancılarının başladı."

"Bunun başka ne olabileceğini hayal edemiyorum." Başka bir acı dalgası yavaşça vücudumu sarıyor, kamburlaştırıyor. İki elimi de yatağa dayayıp derin derin nefes alıyorum. Konstantin, gözleri faltaşı gibi açılmış ve ne yapmaya hazırlanıyormuş gibi bakıyor... Yüzündeki çaresizlik ifadesi beni nefessizce güldürüyor.

"Ah, tamam, peki. Orada kal."

Sanki rehin alınmış gibi yataktan fırladı. Doğrusunu söylemek gerekirse, şafak sökmeden önce onu bu kadar hareketlendirebilecek tek şey bu olabilir. Siyah bir pantolon giyerken sendelemesini, sonra da kıyafetlerin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi tereddüt etmesini izlerken istemsizce sııttım.

"Konstantin," dedim nazikçe, "önümüzdeki beş dakika içinde doğum yapmayacağım. Giyinmek, çantayı almak ve her şeyi halletmek için vaktin var."

"Bunu bilmiyorsun. Zamanının geldiğini söyledin."

"Evet, öyle. Ama erken doğum biraz zaman alır."

Bana sanki Everest'e üç tekerlekli bisikletle tırmanmayı planladığımı itiraf etmişim gibi bakıyor. Bütün bunları biliyor, ama o an aklından çıkmış

gibiydi.

Tekrar gülümsüyorum. "İyiym."

"Acı çektiğinize dair bir belirti yok."

"Henüz değilim. Ama yine de gitmeliyiz. Ne olur ne olmaz. Ha, bir şeyler atıştırabilir misin? Ne olur ne olmaz?" Bana inanmaz bir bakış attı ama odadan öyle bir hızla çıktı ki, sanki bana bir kruvasan bulmak için şehri yerle bir edecekmiş gibi geldi bana.

Yavaş adımlarla cep telefonuma doğru gittim, Lev'in iletişim bilgilerini buldum ve ona haber verdim. Teknik olarak mesai dışında olsa da, yine de ulaşılabilir durumda. Üç küçük nokta belirdi, kayboldu, tekrar belirdi... henüz bir şey yok.

Ah, doğum bu büyük adamları nasıl da alt edebiliyor. Sonunda Lev mesajıma kısaca cevap veriyor: Tebrikler. Lütfen patrona hastanede olacağımı söyleyin.

Konstantin'in çıkardığı gürültüyü dinlerken, acaba kim önce varacak diye merak ediyorum.

Daha yatak odasından çıkmadan özel doğum ekibine haber veriliyor. Acil durum çantam kapılıyor. Paltom omuzlarıma sanki camdan yapılmışım gibi geçiriliyor. Binada birkaç adam bekliyor ve panik yapmayan tek kişi çıkarken kapıyı benim için açık tutuyor. Benden daha yaşlı—Konstantin'in yaşlılarında ya da ona yakın—ve bana nazik bir gülümseme veriyor. Baba olmalı, belki de dede.

Gri şafak ışığında, Konstantin şoföründen önce kaldırıma çıkıyor ve adam kapıyı benim için çok uzun süre açınca adeta cinayet işlemeye hazır gibi görünüyor. Özür dileyip içeri giriyorum ve diğer kapıdan içeri giren nişanlıma gülümsüyorum.

Gerçekten de çok sevimli. Bu adam, kız arkadaşının bebek sahibi olma fikrinden daha az panikleyerek suikastçılarla ve darbe girişimleriyle yüzleşmiş biri.

Kalbim sevinçle doluyor.

Bu çocuğu çok seviyor.

O beni seviyor.

Ve ne kadar saçma olsa da, onun telaşlı halini görmek—telefonuna Rusça bağırmasını izlemek—garip bir şekilde rahatlatıcı.

Çünkü hiç şüphem yok ki, bize asla bir şey olmasına izin vermeyecek.

* * *

Hastane personeli mutlaka uyarılmış olmalıydı.

Bizi özel bir girişten aceleyle içeri alan hemşire, belli ki neşelenmesi için ölümden dönme tehdidi almış. VIP süite tekerlekli sandalyeyle götürülüyorum, muhtemelen çoğu lüks otel yatağıyla yarışabilecek bir yatağa yatırılıyorum ve göğsüne Martynov arması işlenmiş ipeksi yeşil bir elbise veriliyor.

Şükürler olsun ki, aylar önce bulunduğum odadan farklı bir oda. İçimde sadece hafif bir endişe ürpertisi var; ama dikkatim çoğunlukla bebeğin üzerinde, belli ki çıkış yolunu bulmak için oraya buraya bastırmaya çalışıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum üzerimi değiştirirken. "Mafya prensesi olunca doğum böyle mi oluyor?"

Savaşa hazırlanıyormuş gibi koltuğuna dik oturmuş Konstantin'in yüzünde en ufak bir gülümseme bile yok. Çenesi sıkıca kenetlenmiş. "Kraliçe," diye düzeltiyor, sonra da "Kasılmalar ne kadar arayla?" diye soruyor.

"Yaklaşık on dakika. Belki sekiz dakika."

Bu cevabı beğenmedi.

Tabitha adında tatlı, esmer bir hemşire içeri girip hayati belirtilerimi kontrol etmeye başladı. Elleri titriyordu. Yanlışlıkla bir kabloyu koluma değdirdi ve Konstantin sanki bir silah görmüş gibi ayağa fırladı.

"Tanrı şahit," diye homurdandı, "eğer ona bir daha yanlış bir şekilde çarparsan, ehliyetini iptal ettiririm ve emeklilik paranı ısıtılmayan bir kutuda harcarım."

"Konstantin," diyorum kararlılıkla. "Ellerinin işlevsel olması gerekiyor."

Tekrar yerine oturmuyor.

Ama dudaklarını şakağıma bastırıp fısıldıyor: "Acı çeken sen olmamalısın. Sen değil."

"Henüz ağrım yok." Bu yarı yalan; kasılmalar hiç de rahat değil.

"Umurumda değil. Olmamalı da." Bir eliyle saçlarımı geriye itiyor, diğer elini de saygıyla karnıma koyuyor. "Sen her şeyimsin. Beni duyuyor musun? Her şeyimsin."

Boğazım daralıyor.

Hormonlar acımasızdır.

Aşk da bazen öyledir.

Ama şu anda, alnı alnıma yaslanmış ve eli oğlumuzun dünyaya gelmeye hazırlandığı yeri örtmüşken, kendimi ağırlıksız hissediyorum.

Sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi. Sadece bu.

Sadece biz.

* * *

Beş saat sonra, kesinlikle ağırlarım var.

Kasılmalar şimdi daha şiddetli. Daha sık. Sırtım sızlıyor. Karnım sanki kendini parçalamaya çalışıyor gibi kasılıyor. Konstantin son bir saatte on yıl yaşlanmış gibi görünüyor, kır saçları mat ve sürekli elini saçlarının arasından geçirmekten dikleşmiş.

Hemşireler, onun farkında olsalar da daha çok bana odaklanmış durumdalar; ciddi ve titizler. Kontrolün bende olduğunu ve olması gerektiğini anladılar. Bu durum şimdiden o kadar bunaltıcı geliyor ki, diğerk tarafını hayal bile edemiyorum.

"Epidural," diye nefes nefese fısıldadım Konstantin'in elini sıkıca tutarak. "Anestezi uzmanına ihtiyacım var—anestezi uzmanına ihtiyacım var—"

"On dakika dediler. On beş dakika oldu!" diye hemşireye çıkıştı.

"Özür dilerim efendim, ben—"

"Şu anda birini bulmazsan," diye hırslı bir şekilde söylüyor, "ben bulurum."

Tabitha odadan hızla çıkıyor.

Konstantin eğilip yüzümü tekrar okşadı. "Harika gidiyorsun."

"Terlemeye başladım."

"Işıl ışıl parlıyorsun."

"Öfkeyle parıldayan."

Hafifçe kıkırdıyor ve gözlerinin etrafındaki çizgilerin kırıştığını izliyorum. Sonra bir kasılma daha geliyor ve elini, daha zayıf bir adamın parmak boğumlarını yerinden çıkarabilecek bir güçle sıkıyorum.

Gözünü bile kırpmadı.

"Nefes al, malen'kiy volk," diye mırıldanıyor. "Seni koruyorum."

* * *

Zaman kırılır.

Her şey birbirine karışıyor; doktorlar, iğneler, pozisyon değişiklikleri, fetal monitörün vızıltısı. Epidural yardımcı oluyor. Ama sonra baskı yeniden artıyor. Israrcı. Amansız.

Bana itmem söylendi.

Konstantin tüm süre boyunca yanımdaydı, bir kolu sırtımı desteklerken diğer kolu elimi sıkıca tutuyordu. Bir ara Rusça konuştu, anlamadığım ama kemiklerimde hissettiğim sessiz bir mantra gibiydi. Aklımdan bulanık, aptalca bir düşünce geçti: En azından mırıldanmalarını anlamak için bir noktada Rusça derslerine başlamalıyım.

Korkuyor.

Benim çökeceğimi düşünüyor.

Ama yapmıyorum. Çünkü bunu yapmak zorundayım.

Ağrı doruk noktasına ulaşıyor.

Çığlık atıyorum.

Ve sonra—bir çığlık. Şaşırtıcı bir şekilde, benim çığlığım değildi.

Gerçekten keskin, öfkeli yeni bir çığlık.

Bebeğimiz.

"Tebrikler," diyor kadın doğum uzmanı usulca. "Bir erkek çocuğu oldu."

Oda ortadan kayboluyor.

Gördüğüm tek şey, göğsüme nazikçe yerleştirilmiş o minik, ıslak, öfkeli şey. Çığlık atıyor, yumrukları sıkılı, yüzü buruşmuş ve kıpkırmızı.

O mükemmel.

Konstantin daha önce hiç duymadığım bir ses çıkardı. Titreyen, yumuşak bir nefes alışı. Döndüğümde elinin ağzını kapattığını, gözlerinin donuklaştığını ve sanki kutsal bir şeye şahit oluyormuş gibi baktığını gördüm.

"İşte," diyor hemşire Tabitha, ona bir makas uzatarak. Yüzündeki ifade, kalkık bir kaş... Güçlü bir adamın çöküşüne tanık olduklarının farkında olan tek kişinin ben olmadığımı anlayınca gülüyorum.

Onun yumuşaması.

Elleri hafifçe titreyerek kordonu kesti, sonra eğilip oğlumuzun ıslak başına dünyanın en nazik öpücüğünü kondurdu.

"Oğlum," diye mırıldanıyor. "Evlat edindiğim küçük kurt."

Ve ben ağlıyorum.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim; taptığı bir şeyin ayaklarının dibinde diz çökmüş bir adam gibi. İşte bu anda, hangi dünyadan gelmiş

olursak olalım, oğlumuzun çok ama çok sevileceğini anladım.

Epilog

6 Ay Sonra

Kucağımda bir bebek, arkamda bir bakıcı ve eskiden sahte olan aynı özgüvenle Martynov Global Holdings'in cam kapılarından içeri giriyorum; ama şimdi bu özgüven gerçek.

Samuil hafifçe kıpırdandı, uykulu, gri-ela gözleriyle bana baktı. Babasının tıpatıp aynısıydı: keskin küçük kaşları, uyurken bile çatık, dudakları büzülmüş, sanki binanın kar marjlarını şimdiden değerlendiriyormuş gibi. Üzerinde minik bir kaşmir tulum vardı ve yüzünde belirsiz bir güvensizlik ifadesi vardı, sanki dünyayı çoktan kavramış gibiydi.

Chrissy beni devasa giriş holünde görünce nefesi kesildi. "Audrey! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gülümsedim ve Sam'i diğer koluma kaydardım, böylece bana yaptığı tüm vücuduyla sarılmasını kabul edebildim. Saçları hindistan cevizi ve mürekkep kokuyordu. Bu bana tanıdık, güzel bir şey hissettirdi.

"Yeniden karşınızdayım," diyorum. "Zamanı geldiğini düşünmüştüm."

Kadın arkaya yaslanıp Sam'e sırtıttı. "Ve en önemlisi Martynov'u da sen getirdin!"

"Gelecekteki CEO'nun durumu iyice anlaması gerektiğini düşündüm."

Chrissy'nin yüzü gülüyor. "Herkes aklını kaybedecek. Özellikle Duscha. En dramatik etkiyi yaratmak için zamanlamayı ayarladınız mı?"

“Elbette,” diye soğukkanlılıkla cevap verdim. Sonra dikkatini çekmek için omzuna hafifçe dokundum. “Bak, sana bir şey sormak istiyordum... vaftiz annesi olmak hakkında ne düşünürsün?”

Gözleri parladı, sonra yaşlarla doldu. Kırık bir kahkahayla ayağını yere vurdu. "Aud! Bunu bana işte nasıl yapabilirsin? Tabii ki."

“Güzel,” diye mırıldanıyorum bir başka sarılmanın içinde, bu seferki içten ve güçlü. Sam’in doğumundan beri Chrissy birkaç kez ziyaret etti ve dostluğumuz daha da derinleşti. Bizi birbirimize bağlayan bir bağ var; geçen yıl yaşadığımız deneyimler bizi bir araya getirdi ve ondan daha iyi bir vaftiz annesi olabilecek veya yaşadığımız bu tuhaf hayatı, lüksü, sevgiyi ve belirsiz tehlikeyi anlayabilecek başka birini hayal edemiyorum.

Asansöre adımımızı attığımızda hafifçe bir bip sesi duyuluyor. Aynalı iç mekan, geçen yılki halimden neredeyse tanınmaz hale gelmiş bir versiyonumu yansıtıyor. Duruşum daha dik, cildim parlıyor ve ifadem aynı ölçüde keskin ve yumuşak. Birkaç kilo fazlam mı var? Kesinlikle evet. Umursuyor muyum? Kesinlikle hayır.

Annelik beni köreltmedi, aksine daha da geliştirdi.

Konstantin'in bu ekstra kıvrımlardan hiç rahatsız olmadığı anlaşılıyor.

Asansör yirmi sekizinci katta açılıyor ve Chrissy ile ben, sanki hiç ayrılmamışız gibi muhasebe odasına giriyoruz; ancak Sam'i bakıcımız Mila'ya devretmeye özen gösteriyorum, o da sessiz bir saygıyla arkamızdan geliyor. Eski bir asker, beş dil konuşuyor ve bebek çantasını sanki patlayıcı doluymuş gibi taşıyor. Onun, Kashmere'nin ve Lev'in sayesinde, küçük ailemizin güvende olduğunu bilerek geceleri rahat uyuyorum.

Bakışlarımı ileriye, kendinden emin ve düzgün bir şekilde dikiyorum.

Ve sonra—

“Bayan Wolfe.”

Duscha'nın sesi, buzla kaplı bir bıçak gibi odayı delip geçiyor. Yaklaşırken topuklu ayakkabılarının cilalı zeminde çıkardığı tıkırtı sesi, her zamanki gibi kolunun altında taşıdığı not defteriyle birlikte geliyor. Platin sarısı saçları mat görünüyor, o kadar sıkı bir topuz yapmış ki muhtemelen kendi yerçekimini bile hissediyor.

Tatlı bir gülümsemeye, "Aslında artık Bayan Martynov'um," dedim.

Duruyor.

Parmağımdaki yüzüğü, bebeğin ağırlığını, sadece geri dönmekle kalmayıp artık ondan üstün olduğumu hissettiğini görüyorum.

Yok etmeye çalıştığı kadının, tam da onun girmeye çalıştığı yerde durması.

Ağzı açılıyor. Kapanıyor. "Bana haber verilmedi..."

"Hayır, sanırım değildiniz." diye kayıtsızca el hareketi yapıyorum. "Merak etmeyin. Olan bitenden haberdar olacaksınız. Yeter ki burnunuzu yanlış işlere sokmayın."

Duş suyu sertleşiyor.

Chrissy tüm bu konuşmayı saf bir keyifle izliyor. Bir saniye sonra, resepsiyondaki dahili hat çalmaya başlıyor.

"Bayan Martynov," diyor Olena'nın sesi. "Bay Martynov sizi ofisinde görmek istiyor. Samuil'i de yanınızda getirin."

Chrissy bana göz kırptı. "Ona neyi kaybettiğini göster, bebeğim."

Gülümseyerek Mila'ya başımı salladım; o da Sam'i sanki bir taç mücevherini teslim ediyormuş gibi özenle geri verdi.

Giriş yapma zamanı.

* * *

Konstantin'in ofisi de aynı.

Ama o öyle değil.

Şimdi onda kimsenin dile getirmeye cesaret edemediği bir yumuşaklık var; bana ve şimdi de kollarımda taşıdığım bebeğe sakladığı bir sıcaklık. O acımasızlık hiç azalmadı, en ufak bir şekilde bile, ama şimdi kadifeye bürünmüş durumda. Duyulmak için bağırmaya ihtiyaç duymayan bir güçle.

Biz içeri girdiğimizde ayağa kalktı, sanki bütün sabah bizi görmek için beklemiş gibi devasa masadan geriye doğru itildi. Kapıyı daha yeni kapatmıştım ki odanın diğer ucuna geçmişti bile.

"Geç kaldın," diye mırıldandı.

Yavaşça, saygıyla beni öpüyor, bir eli saçlarımdan arasına kayıyor. Diğer eli ise Sam'in küçük sırtına yerleşiyor. Geri çekildiğinde gülümsüyor—ve onun bu halini sadece ben görebiliyorum: şehrin geri kalanını korkutup boyun eğdirirken bile sevmeyi asla bırakmayan adam.

"Duscha adeta patlayacak gibiydi," diye ekledim.

"Hayatta kalacak."

"Beni mahvetmeye çalıştı."

Konstantin'in ağız seğırdi. "Ve bunun yerine, bana istediğim her şeyi verdi."

Bu beni içten içe güldürüyor.

Eğilip Sam'in başına bir öpücük kondurdu ve Rusça fısıldadı. Sam, sanki Tanrı'ya meydan okumaya hazırlanıyormuş gibi minik yumruklarını sıkarak hafif bir homurtuyla karşılık verdi.

"O bir Martynov," diyor Konstantin gururla.

"O da senin gibi kaşlarını çatmış."

"Ve gözleriniz."

O beni izlerken pencereye doğru yürüyorum, Sam'in battaniyesini düzeltiyorum. Şehir önümüzde uzanıyor, uzakta ve parıldayan. Her şey keskin ve dolu dolu hissediliyor. Bu hayat hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor; ama bir şekilde, ummaya cesaret ettiğimden de çok daha fazlası.

"Öğlen saat 12'de beslenmesi planlanıyor," diyorum dalgın bir şekilde. "Sonra da uyuyacak."

"Toplantımı yeniden planlayacağım," diye mırıldandı arkamdan.

Arkamı döndüğümde, bize kutsal bir şeymişiz gibi bakıyordu.

Bakışlarının sıcaklığını, yavaş ve aç bir şekilde bedenimde hissediyorum.

"O elbiseyi bilerek giydin," diyor.

"İşe geri döndüğüm ilk günüm. İlk adımımı atmak istedim."

Bir an sessiz kalıyor, sonra yumuşak bir sesle, "Senin buraya geri döndüğünü izlemek zor. Kızgın olduğum için değil. Ama dünyanın benden ne almaya çalışabileceğinden korktuğum için." diyor.

"Beni zaten dokunulmaz kıldın," diye hatırlatıyorum ona. "Herkes biliyor. Ve herkes senden korkuyor. Ya da seninle arkadaş olmaya çalışıyor. Fia bizi bu hafta sonu akşam yemeğine davet etti."

"Hım... ona bunu değerlendireceğimizi söyleyin."

Gözlerimi devirip ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim ve Sam'i pencerenin yanındaki beşiğe yerleştirmek için geri döndüm—Konstantin'in ofise kişisel eklemelerinden biriydi bu. Şık, koyu griydi ve ilk arabamdan daha pahalıydı. "Ona zaten evet dedim."

Sam yerleşirken birkaç dakika sessiz kalıyoruz. Lev'in vazgeçilmez olduğu anlar işte bunlar; mükemmel, harika bir çocuk bakıcısı ve Konstantin ile ben ondan çok şey öğrendik.

"Teşekkür ederim," dedim usulca, eşime dönerek.

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Geri dönmeme izin verdiğiniz için. Bana güvendiğiniz için. Beni hâlâ kendi kişiliğimmişim gibi gördüğünüz için."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp çenemi iki parmağının arasına alıyor.

"Sana hiçbir şey yapmana izin vermiyorum," diyor alçak sesle. "Sen benim karımsın. Çocuğumun annesisin. Ve bu imparatorlukta hak ettiğin yeri kazandın. Bunu unutma."

Bunu duymak insana teselli veriyor.

Çenemi bırakıp arkamdan dolanarak bedenini benimkine bastırdı. İpek elbisemin üzerinden onun sıcaklığını, boynumun dibinde nefesinin düzenli uğultusunu hissettim.

"Eve döndüğümüzde," diyor sesi ipek gibi yumuşak ve günahkâr bir tonda, "dönüşünüzü kutlayacağız."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Seni yavaş yavaş soyacağım. Teninin her santimini öpeceğim. Kime ait olduğunu hatırlatacağım. Sonra da seni öyle iyi becereceğim ki sayıların ne olduğunu unutacaksın."

Nefesim kesiliyor ve ağzımdan istemsizce bir kahkaha çıkıyor.

"Belki de sayıları hatırlamak istiyorum," diye takılıyorum. "İşe yeni başladım. Unutma—bana ihtiyacın var Konstantin."

Boğazıma doğru gülüyor.

"Bunu çok iyi biliyorum."

Beşikten hafif bir gurultu sesi geldi ve ikimiz de anında döndük. Sam kıpırdandı, gözleri aralandı ve sanki atıştırmalık vakti gelmeden önce rakiplerinin hisselerini nasıl satın alacağını planlıyormuş gibi etrafına bakındı.

Konstantin yanına gidip onu şaşırtıcı bir kolaylıkla kucağına aldı.

"Ağırlaşıyorsun küçük kurt," diye mırıldandı, Sam'i bir kolunda düzeltirken. "Annen seni sanki savaşa hazırlanıyormuşsun gibi besleyip duruyor."

Pencereye yaslanıp onları izliyorum.

Bu, şu anki hayatım.

Bu adam.

Bu çocuk.

Burası.

Artık korkmuyorum. Kim olduğumu ve nelerden sağ çıktığımı biliyorum. Topuklu ayakkabılarla cehennemden geçtim ve beni dünyaya

tercih eden şeytanın elini tutarak çıktım.

Sam usulca mırıldanıyor, tombul yumruğu yüzüme doğru uzanıyor. Parmak boğumlarına bir öpücük konduruyorum. Sonra Konstantin'in dudaklarına bir öpücük daha.

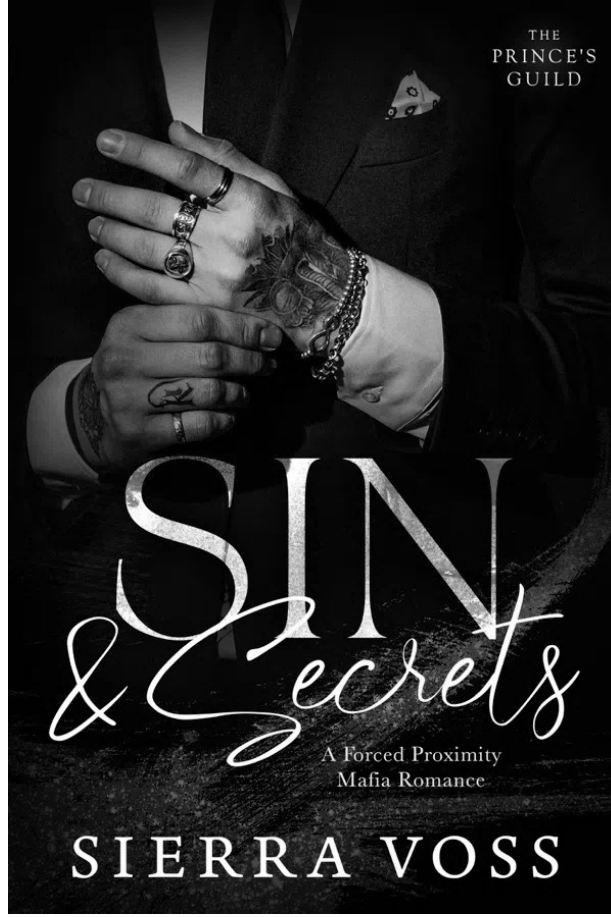
"Hadi eve gidelim," diye fısıldadım.

Sırıttıyor.

"Evet, küçük kurt. Hadi eve gidelim."

* * *

Sırada ne okuyacaksınız? Sin & Secrets: A Forced Proximity Mafia Romance'ı çok seveceksiniz, Rocco ve Cas'in hikayesi sadece bir tık uzakta. Buraya tıklayarak Amazon'dan indirebilirsiniz.

Bölüm 1 Rocco

"Bunu hızla halletmemiz gerekiyor," diye kimseye özel olarak hitap etmeden ilan ediyorum.

Daniela'dan gelen cevapsız mesajlar cebimi yakıyor ama yapabileceğim bir şey yok. Muhtemelen yine performansını kaçıracağım.

"İş her zaman önceliklidir," diye mırıldanıyor Martino yanımda. Ses tonunda hiçbir yargılama yok; sadece gerçeği söylüyor—hepimizin acımasız ve affedilmez bir gerçek olduğunu bildiğimiz bir gerçek.

Onunla ilk iletişime geçtiğimde önceliklerimi gizlemedim, ama şimdi Daniela'nın kızgınlığı mesajlardan adeta fışkırıyor. Ne yazık ki, umrumda bile değil.

Mercedes aniden durduğunda alnımı ovuşturuyorum. Sürücü koltuğundaki Martino'ya baktığımda, gözlerinin önümüzdeki manzarayı

nasıl taradığına, aradığımız şeyi bulmaya odaklandığına dikkat ediyorum.

Mesajları aklımdan çıkarıp, aynısını yapıyorum. Bu işte dikkat dağıtıcı şeylere yer yok.

Bir an, orada hiçbir şey yok, sadece terk edilmiş tersanenin ürkütücü sessizliği ve yanımda Martino'nun sığ nefesleri var. Bir sonraki an, bir nakliye konteynerinin arkasından bir gölge belirliyor.

Alessandro'nun gözleri karanlığı delip geçiyor, vücudunun tamamen gizlenmiş teçhizatla örtülmemiş tek kısmı orası. Hızlı ve isabetli hareketler yapıyor.

"Bok."

Martino, benim tercüme etmeme gerek kalmadan arabayı çalıştırdı. Hedefimize başkaları da geldi. Kuzeyden iki motosiklet daha geliyor.

Hızla havalanıyoruz. Alessandro'nun karanlığın içinde kaybolduğunu anlamak için geriye bakmama gerek yok. Umarım bir sonraki varış noktasına zamanında ulaşır.

"Buluşma noktasında durum net." Teo'nun sesi kulaklığımda cızırtılı bir şekilde duyuluyor. Kartal gözleri, şüphesiz rıhtım boyunca mevcut tüm kamera görüntülerini izliyor. "Batı çıkışında herhangi bir SIL yok."

Arkama uzanıp AR-15'imın susturucusunu kavradım. "Kuzeyi gözetmem gerek. Misafirlerimiz var."

Martino virajı o kadar keskin alıyor ki, arabanın altımda havalanmaya başladığını hissedebiliyorum, ama direksiyon başındaki adama tamamen güveniyorum. Direksiyon başındaki becerileri, birden fazla kez hayatla ölüm arasındaki farkı yarattı.

Teo kulağıma küfretti. "Hızla geliyorum. Yirmi dakika sonra topu kapacaksın."

"On olsun," diye talimat veriyorum Martino'ya, onun kulaklığı da Teo'nun söylediklerini iletiyor.

Martino gaza basınca G kuvvetine karşı mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Hedefimizi yakalamak için çok kısa bir fırsat penceremiz var," diye tekrarlıyorum gereksiz yere. "Bu bisikletler muhtemelen bir tür dikkat dağıtıcı unsur. Onlarla hızlıca ilgilenelim."

Son virajı dönerken lastikler gıcırıyor. Yolun her iki tarafında da depolar yükseliyor; tek bir çıkış var ve şu anda iki motosiklet motorlarını çalıştırarak çıkışı koruyor. Onlara doğru hızla ilerlerken farları bizi kör edecek kadar parlak.

"Silahlılar, patron," diye uyarıyor Teo, ben pencereyi açarken.

"Ben de."

Saldırı tüfeğimin şarjörünü yerine takıp pencereden dışarı çıkıyorum. Sağdaki motosiklet sürücüsüne doğrudan nişan alıyorum; bu kadar güzel Super Duke'lerin tekerleklerini vurmak yazık olurdu. Alessandro'ya daha sonra onları kurtarıp kurtaramayacağını sormayı aklıma not ediyorum.

Yaklaşırken Mercedes'in zırhlı gövdesinden mermiler sekmeye başlıyor, ancak nişan alma yeteneğim yıllarca süren eğitim ve aşırı saha deneyimiyle keskinleşmiş durumda.

Zip.

Kurşun, hedefin omzundaki brakiyal atardamarı delip geçiyor. Altındaki motosiklet sallanıyor, sonra takla atıyor ve sürücüyü mide bulandırıcı bir gürültüyle yere fırlatıyor.

Martino kendi kendine, "Kask takmalıydım," diye mırıldandı. "Hazırlan!"

Martino diğer motosikletin arkasından ani bir el freni dönüşü yaparken, ben de arabanın tepesine tutunmaktan başka çare bulamıyordum.

İkinci sürücü, tam peşinde olduğumuzu fark edince ani bir hareketle hızlanıyor. Bize doğru körü körüne ilerliyor, bizi şaşırtmak için motosikletini rastgele zikzaklar çizerek savurmaya odaklanıyor ve işimi çok daha zorlaştırıyor.

Martino, "Bir sonraki kavşakta önünü keseceğim," diye hırladı.

Martino bizi pozisyona getirirken, dengeyi sağlamak için dipçiği omzuma yaslıyorum. Bir anlığına nefesimi veriyorum.

"SOLDAN GELEN ARAÇ VAR!"

Teo'nun uyarısı tam zamanında gelmişti. Farların kavşağa doğru hızla yaklaştığını görmek için tam zamanında döndüm ve içgüdüsel olarak atladım. Tam o sırada, kurşun yağmuru araba kapısına isabet ederken, acımasız asfalta yuvarlanarak düştüm.

Üçüncü bir motosiklet sürücüsü, Mercedes'e yandan çarpmamak için ani bir manevra yaparak aracı bir inçten daha az bir farkla atlattı.

Yan tarafımdaki zonklayan ağrıya rağmen nefes nefese kalıp kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum.

"Teo, Martino'ya ikinci motosikleti çıkarmasını söyle," diye emrettim, yeni takımımın yan tarafındaki yırtığa lanet okuyarak üzerimi yoklarken. "Bunu ben hallederim."

Mercedes ikinci sürücüyü kovalamak için hızla uzaklaşırken, ben de yere düşmenin etkisiyle sıkıca tuttuğum saldırı tüfeğini yerden kaldırıyorum. Bu sefer rakibimle yaya olarak karşı karşıya geliyorum.

Az kalsın çarpışma tehlikesi atlatan üçüncü motosikletçi, tam yaklaşmaya başladığım sırada bana doğru döndü. Kurşun yağmuru, birkaç metre ilerimdeki asfaltı havaya uçurdu. Yürümeye devam ederken silahımı kontrol ettim.

Motosiklet hızlanıyor. Mermiler sadece birkaç metre ötedeki yere düşüyordu. Şimdi sadece birkaç santimetre uzakta.

Mümkün olan son saniyede dalış yapıyorum ve ölüm aletimin derimi kestiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Bisiklet hızla yanımızdan geçti, zamanında tepki veremedi.

Zip.

Kurşun doğrudan sürücünün kafatasına isabet etti. Sürücü, motosikleti birkaç metre ötede sendeleyerek dururken yere yığıldı.

"Harika yapmışsın," diyor Teo kulağıma.

Yırtık takım elbisemin altındaki yanmış eti nihayet fark edince hafifçe yüzümü buruşturdum. Neyse ki, hiçbir şey kırılmamış gibi görünüyor, ancak sürtünme yanığının iyileşmesi can sıkıcı derecede uzun sürecek.

Yüzümü buruşturarak, Teo beni uyarmamış olsaydı durumun çok daha kötü olacağını kendime hatırlatıyorum. İlk defa olmasa da, Teo Vitale'yi hayatıma soktukları için hâlâ yanımda olan tüm tanrılara şükrediyorum.

"Alessandro'nun böyle bir hata yapması hiç de ona yakışmaz," diyorum devrilmiş Super Duke KTM 1290'a yaklaşırken. Düşmanlarımın benim gibi küçük birini alt etmek için bu kadar para harcamasına hayranlıkla ıslık çalıyorum.

"Patron, bu yaptığı yüzünden ona tahammül edilemez derecede sert bir şekilde çıkışmama izin verir misiniz?"

"Tamam." Zaten uydurabileceğim herhangi bir cezadan daha etkili olurdu. "Alessandro'nun üçe kadar saymadığını fark etmemiştim."

Ancak bugünkü başarısızlıklarına rağmen, kendini "gizlilik ustası" ilan eden kişi, Lonca için vazgeçilmez olmanın başka yollarını bulmuştu. Bu iş için istihbaratı nasıl sağladığını bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

Ölen haydutun cesedini motosikletten uzağa tekmeleyerek ittim—boynundaki işaretlere bakılırsa, Kartel üyesiydi. Belli ki Tünel Yiyiciler, baş muhbirlerinin eline geçmemizi istemiyorlardı.

"Hedefi tek başıma yakalamaya gidiyorum," diye ilan ediyorum motosiklete binerken, Teo'nun beni vazgeçirmeye çalışmasını beklemeden. Saniyeler içinde motosiklet altımda gürleyerek çalışıyor ve buluşma noktasına doğru hızla ilerliyorum.

Sadece birkaç dakika kaldı, ama geçen her saniye fırsat penceresini daha da küçültüyor. İskelenin yanına yaklaşırken bile, ufukta hedefime doğru hızla gelen bir sürat teknesinin belirgin silüetini görebiliyorum.

İskelede duran adam, yaklaşan kaçış gemisini büyük bir heyecanla izliyor. Ya benim yaklaşmamı duymuyor ya da ben yaklaşırken arkasını dönmemeyi tercih ediyor.

"Özür dilerim. Brooklyn'de gecenin bu saatinde trafik çok kötü."

Hedefim korkuyla etrafına dönüyor ve kalbim yerinden oynuyor.

Carmine Bellini.

Babamın yakın çevresinden biri olması gerektiğini biliyorduk, ama Bellini düşmana istihbarat sızdıran biri gibi görünmüyordu. En iyi ihtimalle içine kapanık, en kötü ihtimalle ise korkak bir aptaldı. Ama sanırım muhasebeciler böyledir işte.

Belki de babamın "emekliliğinden" beri, liderliğin yeterince yumuşadığını ve kendi oyunlarını oynamanın yanına kalacağını düşündü.

"Bay Moretti...Rocco," diye kekeliyor.

Ama canını kurtarmak için çılgınca yalvarmaya başlamadan önce sözünü kestim. "Loncanın hareketlerini Kartel'e sızdıran adamı arıyorum. Onu hiçbir yerde görmedin, değil mi?"

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Ben yapmadım."

Yaklaşıyorum, avımı takip ederken takım elbisemdeki döküntüleri silkeliyorum.

"Babam senin gibi hainlerle nasıl başa çıkıyordu?" diye düşünüyorum, Bellini'nin yüzündeki korku dolu ifadeyi, önceki don'un adını duyunca fark ediyorum. "Üç eyalet ötedeki pis bir motelin banyosunda boğazını keserek mi?"

Bellini, yüzü daha da solgunlaşarak, "Bilekler," diye fısıldayarak düzeltme yaptı.

Yaklaşan sürat teknesine el sallarken sırtımda gizlemiyorum. Tekneyi kullanan kişi, Alessandro'nun keskin nişancı tüfeğinin kırmızı lazerinin göğüslerinin üzerinde belirmediğini fark ettiğinde duracak kadar sağduyulu davranmış olmalıydı.

Motor tekrar devreye girmeden önce kısa bir sessizlik oluyor ve ardından tamamen arkasını dönmeye başlıyor.

Bellini, ayakta durma çabasıyla vücudu titrerken, teknenin uzaklaşmasını büyük bir umutsuzluk içinde izliyor. "Lütfen, bunu ben yapmadım!"

"Babamın unvanını devraldığımdan beri bir açıklama yapmak istedim," diye ona kayıtsızca işaret ettim. "Bundan sonra işlerin nasıl yürütüleceği konusunda."

"Benim...bununla hiçbir ilgim yoktu!"

Onu görmezden geliyorum. "Bu yüzden seni öldürmeyeceğim. Babam her zaman tetikçi bir psikopattı."

Söylediklerimin hiçbirisi Bellini'nin umutsuzluğunu hafifletmiyor gibi görünüyor.

"Kartel'e sattığınız son saldırıyla ilgili bilgiler tamamen kayıt dışıydı. Başka biriyle çalışmadığınız sürece bu bilgilere ulaşmanız mümkün değildi."

Bellini yutkunuyor.

"Bana o küçük fare arkadaşının kim olduğunu söyleyeceksin, sonra da sürat tekneni geri çağırmana izin vereceğim ve Timbuk-lanet-tü'ye doğru yelken açıp gidebilirsin."

Bellini başını sallarken göğsünden dayanılmaz bir hıçkırık koptu. "Yapamam."

Gereğinden fazla dramatik bir şekilde iç çekiyorum. Onu sorgu odasına göndermek zorunda kalmayacağımı gerçekten ummuştum, ama bugün hiçbir şey lehime işlemiyor gibi görünüyor.

"Yapabilirsin," diye karşılık veriyorum. "Seni tekrar karargaha sürüklemek zorunda kaldığım anda teklifim geçerliliğini yitirir. Alessandro'nun bıçağının sana çok daha az tatil süresi sunacağını göreceksin."

"HAYIR."

Arkamdan Mercedes'in yanaştığını ve iki çift ayağın yere değdiğini duydum. Martino, Teo'yu güvenli evden almış olmalı.

Bellini cebiyle uğraşırken bir şeyler mırıldanıyor. Martino ve Teo, muhbire doğrulttukları iki özdeş tabanca omuzlarımın yanında beliriyor.

Bellini, iki eliyle beceriksizce tuttuğu küçük, eski bir tabanca olan kendi silahını çıkardığı anda emniyet kilidi devreye giriyor.

"Silahı yere bırak," diye uyardı Teo yanımda.

Ama Bellini onu dikkate almıyor; sadece bana bakıyor. "Özür dilerim, Rocco."

"Bellini." Vereceğim tek uyarı bu ve hepimiz bunu biliyoruz.

"Bunu kendi gözlerimle görmek istedim; Lonca için neler yapacağınızı," diyor yaşlı yüzünden yaşlar süzülürken. "Sen babandan yüz kat daha iyi bir adamsın."

"Patron mu?" diye tısladı Teo, ama ben onu susturmak için elimi kaldırdım.

Bellini'nin silahının hiçbirimize yönelik olmadığını o da benimle aynı anda fark etmişti.

"Öyleyse bana yardım et," diye sakince karşılık verdim. "Bana diğer farenin kim olduğunu söyle. Bu iş kan dökülmesiyle sonuçlanmak zorunda değil."

"Harika şeyler başaracaksın, Rocco."

Dikkatlice elimi ona doğru uzattım. "Silahı ver bana, Bellini."

Ama birdenbire soğukkanlı bir sakinlik onu sarıyor. Kararlılığı, altımızda kıyıya vuran dalgalar kadar doğal görünüyor.

"Başka bir fare yok. Her zaman bendim. Siz sadece bir muhasebecinin savunmanızı aşabileceğine asla inanmak istemediniz."

"Rocco!" diye bağırды Teo. Ama bu sefer uyarısı çok geç kalmıştı.

Bellini tüfeğinin namlusunu yedi ve tetiği çekti.

Bölüm 2

Cassandra

"Bellini, seni küçük sürtük!"

Danny'nin sesi kulağımda çığlık atarken irkildim. Parıltılı bir tulum giymiş sarışın güzel, ben cevap veremedim saçımın bir tutamını kaptı ve beni makyaj masasının önündeki koltuğumdan sürükleyerek kaldırdı.

"Senin benim için açılış performansı yapmana asla izin vermemeliydim, biliyordum!"

Elini daha da sıkılaştırdıkça nefesim kesildi. Kafa derim acıdan yanıyordu. "Bırak beni!"

"Neden? Bahşişlerimi tekrar çalmak için mi? Seni adi küçük hırsız!"

Sözlerine rağmen beni yere fırlattı. Ama kendime geldiğimde artık çok geçti. Danny, makyaj masasından bahşiş kavanozumu kaptı ve cömert

birikimlerimi karıştırdı.

"Bunlar benim!" diye itiraz ediyorum, içimden ne kadar çocukça konuştuğuma utanarak. Gözlerimin köşelerinde biriken yaşlar ise durumu daha da kötüleştiriyor.

Danny, Teresa faturaları karıştırırken sadece gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Bu benim bir ayda kazandığımın iki katı." Teresa omzunun üzerinden bağırarak için duraksıyor. "Teresa! Paramızın nereye kaybolduğunu buldum!"

Teresa'nın bir an sonra kapıda görünmesiyle kalbim sıkıştı. Şarkıcı, Danny'nin yanına doğru yürürken bana sadece alaycı bir bakış attı.

"Yeni kızın ilk haftasında böyle bir aptallık yapacağını sanmıyordum," diyor Teresa, Danny'nin uzattığı elinden paramın yarısını alırken. Parayı gece mavisi sütyeninin askısına sıkıştırıyor ve simsiyah saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

İkisi birlikte gece ve gündüz gibi zıt görünüyorlardı; Candelabra'nın en popüler iki sanatçısı için oldukça uygun bir görüntüydü. Ama onların cazibesi benim için uzun sürmedi. Aynı soyunma odasını paylaşmak, insanların en kötü yönlerini hızla ortaya çıkarıyor.

"Paranıza dokunmadım." Ayağa kalkıyorum, içimdeki o küçük ateş çekirdeğinden güç alarak kendimi savunmaya çalışıyorum. "Bunların hepsi benim bahşişlerim. Claudio'ya sorabilirsiniz. On ikinci masada bir bekar vardı ve onlar..."

"İşte sorunum şu," diye sözümü kesti Danny. "Yaklaşık bir hafta önce buralardan eşyalar kaybolmaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu, Teresa?"

"Bence öyle olmadı, Danny."

"Şurada bir yüzük, orada bir kolye. Göz ardı edeyim dedim. Taşradan gelen o utangaç küçük kıza birkaç şey ödünç vereyim. Tanrı bilir, performanslarına biraz ışıltı katması gerekiyor."

Teresa buna kıkırdıyor ve ben onu görmezden geliyorum.

"Senin zevksiz takılarına ihtiyacım yok."

Danny'nin gözleri tehlikeyle parladı. "Ama göz ardı edemeyeceğim şey, bizden on iki bin dolar çaldığınız gerçeği. Müdürle yatıp yakalanmayacağınızı mı sandınız?"

Claudio'nun adını duyunca içim ürperiyor. O küçücük isyan ateşi sönüp gidiyor. Diğer oyuncularla iyi geçinmemem konusunda beni zaten uyarmıştı. Eğer bunu öğrenirse...

“Danny, lütfen, ben yapmadım.” Kapıya doğru endişeyle baktım. “Ama paraya ihtiyacın varsa, ihtiyacın olanı al. Eve taksiyle gitmek için sadece birkaç dolara ihtiyacım var.”

Ama Danny bana sadece alaycı bir şekilde baktı. "Bana bulaşmaya kalkışmadan önce bunu düşünmeliydin."

"Anlamıyorsunuz," diye tekrar deniyorum. "Başka bir şeyim yok."

"Hadi ama, bize acıklı bir hikaye anlatma, olur mu?" Teresa gözlerini devirdi.

İkisine de yalvarmak için diz çökmeye hazır bir şekilde öne doğru adım attım. "Lütfen. Sadece yirmi dolar. Geri kalanı sizin."

Danny'nin yüzünde çok kısa bir an için bir şey belirir. Ama bu daha belirgin bir şeye dönüşmeden önce, kapı aralığına bir gölge düşer.

“Burada neler oluyor?”

Hepimiz kapı aralığında duran, son derece yakışıklı adama bakmak için döndük. Dar siyah tişörtünün altından kaslı vücudu açıkça görünüyordu, üzerimizde yükseliyordu, kısa sakalının altındaki dudakları ise sert bir çizgi gibiydi.

Yüz ifademi daha nötr bir hale getiriyorum. "Hiçbir şey."

Ama erkek arkadaşım beni hiç dikkate almıyor. Kollarını kavuşturup Danny'ye bakıyor, bir açıklama bekliyor.

"Sadece biraz şaka yapıyorduk," diye masumca cıvıldıyor. "Cassandra büyük kızlarla oynamak istiyorsa, bize yetenekli olduğunu göstermesi gerekiyor."

Gözleri önce elindeki tomar tomar paraya, sonra da makyaj masamdaki boş kavanoza kaydı. "Bunlar Cas'in bahşişleri mi?"

Sonunda bana bakıyor. O delici mavi gözler, sorusunun cevabını bulmak için gözlerimi tarıyor.

"BENCE..."

Claudio kapı çerçevesine yaslandı. "Daniella, Theresa, lütfen Cas'ten aldığınız parayı geri verin ve eve gidin. Mia az önce son siparişleri verdi."

Teresa, çıkarken isteksizce Claudio'ya paralarını uzatırken bana "İhbarcı" diye tısladı.

Ama Danny bir oyalanıp kulağıma fısıldadı: "Seni sonsuza dek koruyacak durumda olmayacak."

Arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Elindeki para destesini Claudio'ya uzatırken parmaklarının onun parmaklarında nasıl oyalandığını fark ettim.

Belki de herhangi bir şey hissetmek için yeterli enerjiyi toplayabilseydim kanım kaynardı. Sandalyeme geri çöktüm ve gözlerimi kapatarak kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Brooklyn'e taşınmanın böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim. Claudio, kulüpteki kızların çok tatlı olduğunu, bana bir kız kardeş gibi davranacaklarını söylemişti. Ama bana en ufak bir nezaket gösteren tek kişi barmen oldu.

Ama Mia ile çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyorsak, bunun bir önemi var mıydı ki?

"Cas."

Gözlerim birden açıldı ve aynada arkamda Claudio'yu gördüm. Soyunma odasının kapısı arkasından sıkıca kapandı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, ellerini omuzlarıma koyarken. "Neden benden nefret ettiklerini bilmiyorum."

Elini onun elinin üzerine koymaya çalıştım ama elimi silkeledi.

"Cas, senden daha çok çaba göstermeni istiyorum. Onlar benim para kaynaklarım. Eğer senden ayrılmanı isterlerse, başka seçeneğim kalmayacak."

Omuzlarım düştü. Tabii ki haklı. O artık sadece erkek arkadaşım değil, aynı zamanda patronum ve ben buraya geldiğimden beri onu sürekli hayal kırıklığına uğrattım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım tekrar.

Uzun zaman önce sönmüş, soğuk bir şey zavallı özrüme karşı öfkeyle kükrüyor. Bunların hiçbiri benim suçum değil. Danny ve Teresa'dan bir şey çalmadım. Ondan beni kurtarmasını istemedim. Sadece gerçek bir sahnede, Brooklyn'in en kötü şöhretli kulüplerinden biri olan Candelabra sahnesinde şarkı söylemek istedim.

Yanaklarımı nazikçe okşarken onu sessizce izliyorum. Zeytin rengi tenime karşı eli korkutucu derecede soluk görünüyor, sanki bir tür hayalet tarafından teselli ediliyormuşum gibi.

"İyileşeceğim."

Eli okşamayı bırakıyor ve omzuma yaslanarak kollarımın üst kısımlarından tutuyor. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

"Bunu sürekli söylüyorsun ama hiçbir gelişme görmedim, Cas," diye mırıldandı. "Beni kötü göstermeye mi çalışıyorsun?"

Parmakları tenime sıkıca bastırırken yapabildiğim tek şey başımı sallamak. İçimdeki sönmüş alev, yüzümü buruşturmamak için yeniden

alevleniyor.

"Bunlar sadece kız işleri," diye fısıldadım, normalde cesaret edebileceğimden daha meydan okurcasına. "Bu yere alışınca ben de onlarla birlikte yerleşirim."

Aynadaki Claudio'nun ifadesi paramparça olur ve herkesin önünde taktığı maske kayarak altındaki çocuğu ortaya çıkarır. "Seni sevdiğimi sanıyordum."

Parmakları daha da bastırdıkça acı ılığımı yutuyorum. Elimden geldiğince yatıştırıcı bir şekilde fısıldıyorum: "Elbette, sevgilim."

Kollarım üzerindeki baskı hafifliyor ama morluk bırakıp bırakmadığına bakmıyorum. Onunla göz temasını kesmek, bir şekilde yalan söylediğimi itiraf etmek gibi olurdu.

"Sadece sen ve ben kaldık, değil mi?" diye fısıldıyor kulağıma, kollarımı okşayarak sanki hâlâ burada olduğuma dair kendini rahatlatmaya çalışıyor.

"Seninleyim, Claudio," diye onu rahatlattım, o da saçlarıma dokunmaya başladı. Parmakları koyu, kalın saç tellerimin arasından geçti ve bir an için Danny'nin yaptığı gibi saçlarımı ekiştireceğini düşündüm.

Ama derin bir nefes alıp sonunda geri çekiliyor.

Omuzlarımın rahatlamayla birlikte gevşemesine engel olamıyorum.

"Tek istediğim senin bir yıldız olman. Seni ilk gördüğüm anda bir yıldız olduğunu anladım." Her zamanki soğuk maskesi yavaşça yüzüne geri döndü. "Seni buraya bu yüzden getirdim. Potansiyelini gördüm ve seni kaderine doğru yönlendirecek kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum."

"Biliyorum bebeğim, başaracaksın," diyorum olabildiğince içtenlikle.

"Seni Ohio'da, vasat yeteneklerin arasında boğulurken bulmasaydım, burada olmazdın."

Ona doğru döndüm, gözlerim kot pantolonunun cebinden fırlayan paralara takıldı. "Bunu yaptığın için sana her zaman minnettar olacağım."

Ama belli ki beni dinlemeyi bırakmış, Candelabra'nın yetenek yöneticisi maskesi yeniden devreye girmiş. Kapıya doğru yavaşça geri dönerken, içimde kötü bir his oluştu.

"Sahneye çıkıp gösteriyi her zamankinden daha iyi bir şekilde kapatmanı istiyorum. İtalyanlar burada ve Daniela'nın performansını kaçırdıkları için çok kızacaklar."

"Doğru." Dalgın dalgın başımı sallıyorum ama gözlerimi cebinden ayıramıyorum.

"Ciddi söylüyorum Cas. Bunu telafi etmen gerekiyor, unutma?"

Kapıda oyalanıyor ve ben de onun sadece unuttuğuna, bir sonraki soruyu sormamın mantıksız olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

"Gitmeden önce bahşişlerimi geri verebilir misiniz?"

Claudio bana boş gözlerle bakıyor. "Bana kira borcun var."

Sanki ciğerlerimden havayı yumrukla çekip almış gibi hissediyorum. "Doğru."

Gitmeden önce bakışları bir kez daha beni süzdü. Bu hareket, içimde bir ürpertiye neden oldu ve bunun arzudan kaynaklandığına kendimi ikna ettim. Çünkü başka ne olabilirdi ki? O bakışlardaki gerçeklik karşısında kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

O muhteşem, tutkulu ve benim başarıımı için elinden gelen her şeyi yapan biri. Ohio'daki sıkıcı hayatıma giren ve dünyanın bizim olacağını vaat eden bir melek gibi.

Onu sevdiğime kendimi ikna etmek çok kolay, çünkü o benim için zaten çok şey yaptı. Bana bu işi buldu, kalacak yer sağladı, giyecek sağladı.

Eğer bu aşk değilse, nedir?

"Kahretsin."

Kollarımı aynada incelerken içimde kemirici bir korku hissediyorum. Kollarımın üst kısımlarında el izi şeklinde morluklar oluşmaya başlamış bile ve askılı siyah elbisem bunları gizlemeye hiç yardımcı olmuyor.

İnterkomdan bir ses geldi. "Cas, beş dakika sonra bağlantıdasınız!"

Yapabileceğim başka bir şey yok. Sandalyemin arkasında asılı duran yıpranmış deri ceketini giyiyorum ve o tanıdık, misk kokusunun azgın kaygımı yatıştırmasına izin veriyorum. Danny, bunu sahnede giydiğim için bana çok laf edecek ama umurumda değil.

Aynadaki kadın yüzünü gererek gülümsüyor ve biz de tek vücut olarak ayağa kalkıp dünyaya meydan okumaya hazırlanıyoruz. Yedi bin dolar daha hafiflemiş bir şekilde.

Sahne arkasına doğru yürürken topuklarımın yere vuruşu, ses egzersizlerim için bir ritim oluşturuyor. Boğazım istediğimden daha çok takılıyor ama saat çoktan iki olmuş ve izleyicilerimizin çoğu çoktan ayık hale gelmiş durumda.

Umarım "İtalyanlar" da o listede yer alır.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar," diye gürledi Claudio, ben kuliste beklerken. "Son yirmi yılda Ohio'dan çıkan en sevimli, en yetenekli kişiyi sizlere sunuyorum. Lütfen Bayan Cassandra için alkışlayın!"

Alkış tufanı eşliğinde sahneye çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum. Her zamanki gibi, ışıklar çok parlak. Mikrofona yaklaşırken Claudio'nun silüetini zar zor görebiliyorum. Bana doğru uzanıyor, kollarımı sıkıyor ve yanağımdan öpmeye hazırlanıyor.

"Bunu sakın berbat etme," diye fısıldıyor.

O yanımdan ayrılırken gülümsüyorum, alkışlar yerini beklenti dolu bir sessizliğe bırakıyor.

Gösteri zamanı.

"Bu akşam hepimiz nasılsınız?" diye soruyorum bağımsız mikrofona.

Bu soru büyük bir alkış tufanıyla karşılanıyor, ama nereden geldiğini anlamak için gözlerimi kısmam gerekiyor.

"Işıkları biraz kısabilir miyiz? Bu kadar zamandır beni dinlemek için bekleyen ne tür bir karma grup olduğunu görmek istiyorum."

Neyse ki, göz kamaştırıcı ışık azalıyor ve şaşırtıcı derecede yüksek bir katılım ortaya çıkıyor.

Ama gözlerim sahnenin hemen altındaki VIP masasına takıldı. Açık gri bir takım elbise ve göğsünü süsleyen karmaşık dövmeleri ortaya çıkaran, düğmeleri açık beyaz bir gömlek giymişti; hayatımda gördüğüm en güzel adamdı.

Ve buz gibi gri gözleri çarpık bir gülümsemeyle parladığında, tüm dünyam başıma yıkılıyor.

Bölüm 3

Rocco

"Mia. Bu kim?"

Barmen, mükemmel şekilde yıllandırılmış tek malt viskilerle dolu tepsisinden başını kaldırıp Candelabra'nın ana sahnesinde şu anda bulunan meleği fark etti.

Mia gözlerini kısarak bana baktı. "Sakın aklından bile geçirme."

Gülmek ve ona bunun için çok geç olduğunu söylemek istiyorum. Kadın sahneye adım attığı anda tamamen büyülenmişim. Bir insan nasıl hem bu kadar kayıp görünebilir hem de spot ışıklarının altında mükemmel bir şekilde yer alabilir?

Üzerindeki dar siyah elbise, tehlikeli derecede fazla bacak dekoltesi gösteriyor ve bu durum etrafımdaki erkeklerin çoğunun ağzını sulandırıyor.

Ancak vintage deri ceketini, mütevazılığını koruyarak, şaşırtıcı derecede kıvrımlı vücudunun sadece kısa bir bölümünü görmemize izin veriyor.

Ancak, daha fazla bilgi edinmeden bu gizemi çözme düşüncesi, o şarkı söylemeye başladığı anda tamamen ortadan kayboldu.

Mia'nın uzattığı elinden içeceğimi alırken, "Onu daha önce hiç görmedim," diye mırıldandım.

O ateşli kıvılcık saçlıya şöyle bir baktığımda, iki saniye içinde onu yüzüme fırlatacağının farkına vardım.

"Danny'yi görmeye geldiğini sanıyordum," diye sert bir şekilde karşılık verdi.

Ona doğru eğildim, bakışlarımı onunkiyile eşleştirdim. "Babanız benim için değerli bir varlık diye bana böyle konuşabileceğiniz anlamına gelmiyor."

"Çok üzgünüm, Majesteleri. Size açıkça söylememi ister misiniz? Cas'e yaklaşmak yasaktır. Konu kapanmıştır."

Cas. Zihnimde bu isim tekrar tekrar dönüp duruyor, dilimde nasıl bir tınıya sahip olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Bayan Cassandra—böyle tanıtılmıştı. Acaba bu onun gerçek adı mı, yoksa sadece bir sahne adı mı?

"Şimdiden birbirinize takma isim takmışsanız, çok yakın olmalısınız," diye düşünüyorum.

"Çocukluk arkadaşıldık."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. İtalyan mafyası pek geniş çevrelerde faaliyet göstermez. "Tanıdığım bir aile mi?"

Mia'nın ifadesiz yüzünde bir anlık bir parıltı belirliyor, ama ben bunu çözmeden kayboluyorum.

"Sekiz yaşındayken Ohio'ya taşındı. Dernekten haberi yok."

Cas bir sonraki şarkısına başlıyor ve tüm dikkatim bir kez daha Mia'nın sözlerine odaklandığı için, ben de ancak kayıtsızca mırıldanarak karşılık verebiliyorum.

O bir tür siren olmalı. Etrafımdaki her şeyin soluklaşması, tetikte kalmam için içgüdülerimi harekete geçiriyor. Ama tamamen çaresizim.

Sesi bir melek gibi, görünüşü de sanki tanrıların bizzat arzusunun yaşayan vücut bulmuş haliymiş gibi olabilirdi, ama o dudaklar, melodinin etrafında mükemmel "oh" ve "ah" sesleri çıkarırken... şeytan kadar günahkardı.

Dilimi alt dudağının üzerinde gezdirmek ve onu dişlerimin arasına aldığımda çıkardığı sesleri duymak için neler vermezdim. O zaman benim

için şarkı söyler miydi? Zevkten titrerken, adımı fısıldamasını sağlayabilir miydim?

Sonra, birdenbire, şarkısı bitiyor. Etrafımdaki her şey yeniden netleşiyor ve kendimi oturduğum yerde yeniden konumlandırmak zorunda kalıyorum.

Arkamı döndüğümde Mia'nın tekrar barın arkasında olduğunu gördüm, bu fırsatı değerlendirip yardımcısı Terry'yi yanına çağırdım.

"Efendim?" VIP masasına yaklaşırken neredeyse eğilerek selam veriyor. İçimden, Mia'ya nezaket ve görgü kuralları konusunda birkaç ders vermesi için onu ikna edip edemeyeceğimi merak ediyorum.

"Lütfen Bayan Cassandra'yı gösterisi bittikten sonra masama davet edin."

"Elbette efendim."

Sonraki yirmi dakika tam bir işkence. Zihnimde dönüp duran son derece müstehcen düşünceleri gizlemek için tüm gücümü kullanarak soğukkanlı bir görünüm sergiliyorum.

Kendime bunun Danny'nin suçu olduğunu söylüyorum. Bir hafta önce Carmine Bellini olayı sonrasında tekrar ayrılmıştık. Sürekli dırdırına ve yapışkanlığına rağmen, karanlık arzularımın çoğunu yatıştırmaya her zaman istekli olmuştu.

Şimdi ise ortalığı kasıp kavuruyorlar, bana baştan çıkarıcı bir figür olarak görünmekten başka hiçbir şey yapmamış olan bu zavallı kadına karşı kendi çıkarlarını yansıtıyorlar. Belki de Mia haklıydı.

"Sayın?"

Terry'nin masama geri döndüğünü görmek için olabildiğince kayıtsız bir şekilde arkamı döndüm. Beni kesinlikle mahvedecek olan kadın ise onun arkasında gergin bir şekilde duruyordu.

"Bayan Cassandra sizin için burada, efendim."

Cas öne doğru adımladı, parmakları ceketinin manşetleriyle oynuyordu. "Umarım bu akşamki gösteriden keyif almışsınızdır."

Sesi beklediğimden daha kısık. Sahnedeyken sahip olduğu özgüven, spot ışıklarından uzaklaştıktan sonra açıkça azalmış. Ama bu, göğsümdeki özlem acısını dindirmiyor.

"Bayan Cassandra, lütfen benimle bir içki içmeye gelin." Terry'ye dönmeden önce karşımda oturan kişiyi işaret ettim. "O bir kadeh şampanya alacak."

"Şöyle bir viski olsun," diye düzeltiyor beni, kendi bardağıma işaret ederek. "Babam her zaman ev sahibinizle aynı içkiyi içmemenin kabalık

olduğunu söylerdi."

"Akıllı adam."

Cas sonunda yerine otururken Terry bara doğru geri çekildi. Şimdi yüz yüze geldiğimizde, güzelliği beni büyüledi. Gür, koyu saçları zeytin rengi teniyle mükemmel bir uyum içindeydi ve omuzlarından aşağıya zahmetsiz dalgalar halinde dökülüyordu. Ama beni nutkum tutan şey, alışılmadık derecede parlak ela gözleriydi.

Yoğun bakışlarım altında rahatsızca kıpırdandı. "Beni görmek mi istedin?"

"Sizi şahsen tebrik etmek istedim. Candelabra'nın bu kadar yetenekli bir performans sergilemesinin üzerinden epey zaman geçti."

Yanaklarında güzel bir kızarıklık belirliyor ve bu görüntü doğrudan cinsel organıma gidiyor. Bu kadar az övgünün onda bu etkiyi yaratması mümkünse...

"Meslektaşlarımın sizinle aynı fikirde olacağından emin değilim," diye karşılık veriyor.

"Diplomatik bir yanıt."

"Kendimi korumak benim en büyük çıkarıma. Saçlarımın kafama yapışık olmasından oldukça keyif alıyorum."

Gülüştüm ikimizi de şaşırtmış gibiydi. "Demek Danny ile tanışmışsın."

"Onu fark etmemek imkansız."

"Sanırım bu akşam bunu başardım," diye düşünüyorum. "Ama şikayet edemem. Sizinle tanışmak, zamanımı daha değerli bir şekilde kullanmak gibi görünüyor."

Cas bir an bana baktı, belli ki bir şeyleri düşünüyordu. "Biliyor musun, kuliste sık sık erkek arkadaşından bahsediyor; neredeyse her gece VIP masasını ayırtan, inanılmaz yakışıklı İtalyan milyarderden."

"Onunla aynı fikirde misiniz?"

Kaşlarını çattı. "Neye katılmıyorum?"

"Eski erkek arkadaşının inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu mu?" Konuşurken "eski" kelimesine özellikle vurgu yapıyorum.

Ağzı aralanmaya başlıyor ama aramızda masaya çarpan iki viski bardağı onu cevap vermekten kurtarıyor.

"Burada her şey yolunda mı, Cas?" Mia bana öldürücü bir bakışla bakıyor.

Ona karşılık olarak alaycı bir sırıtışla karşılık verdim: "Bayan Cassandra ile daha yeni tanışıyorduk."

"Son siparişleri bir saat önce verdim," diye karşılık veriyor.

Cas'in Mia'nın koluna nazikçe dokunmasıyla, bitmek bilmeyen başarı listesine bir onay işareti daha ekliyorum. "Çok uzun sürmeyecek. Claudio, gelecek haftanın programını alıp almadığınızı soruyordu."

Sonunda Mia arkadaşına baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Cas başını salladı ve Mia geri çekilirken, omzunun üzerinden bana öfkeli bakışlar fırlattı.

"Özür dilerim, Mia bazen... aşırı koruyucu olabiliyor." Cas viskisini bardağında çeviriyor.

"Görünüşe göre."

"Haklısın, Claudio yakında beni kulise çağıracak. Uzun süre kalamayacağım."

Sırıttım. "Eminim benim için bir istisna yapacaktır."

Bardağından uzun bir yudum alıyor ve yutkunurken boğazına bakmamaya çalışıyorum. "Sanırım anlamıyorsunuz. O da çok koruyucu olabiliyor."

Bir an için bunu tartıyormuş gibi yapıyorum. "Şey, sanırım buranın sahibi olmanın tek avantajı bu. Buradaki herkes benim dediğimi yapmak zorunda."

"Bay Moretti?" Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Gördüğüm kadarıyla, şöhretim benden önce geliyor."

Bir yudum daha alıyor.

Sessizliğin içinde, söylediği bir şey aklımın bir köşesinde kaldı. "Söyle bakalım, menajerimin sana karşı bu kadar sahiplenici olmasının bir sebebi var mı?"

Cas cevap verirken gözlerime bakmadı. "O... biz birlikte yaşıyoruz." Sonra, göğsüme saplanan bir hançer gibi, daha kararlı bir şekilde, "O benim erkek arkadaşım." dedi.

Elbette, benim gibi biri için hiçbir şey bu kadar kolay olamaz.

Bardağımın kenarını parmağımla daire şeklinde okşarken kendi kendime sıırıttım. "O zaman aptalın tekiymiş."

"Affedersin?"

"Sana son derece yakışıklı bir İtalyan milyarderle içki içme fırsatı verdiğim için," diye kısaca cevap veriyorum.

"Bay Moretti..."

"Rocco," diye düzeltiyorum onu.

Bakışları kısılıyor. "Rocco. Sana yanlış bir izlenim verdiğem özür dilerim..."

"Bunu yapma."

"Sözümü kesme," diye tersledi, gözlerindeki parıltı kalbimi hızlandırdı. "Benim tek amacım sizinle profesyonel bir ilişki sürdürmek. İşverenim olarak bunu anlamalısınız."

Ona bu kadar hayran olmasaydım, ani özgüven patlamasına hazırlıksız yakalanabilirdim.

Ama farkındayım ki, içindeki ateş onu bu kadar karşı konulmaz kılıyor. Sahnedeyken, ruhunu ortaya koyarken bunu gördüm. Sohbetimiz boyunca da meydan okurcasına bakışlarımı yakaladı ve ben de bundan zevk aldığımı fark ettim.

"Öyleyse isteklerinize saygı duyacağım," diye kabul ediyorum. "Ancak size sunabileceğim korumanın ne kadar eşsiz olduğunu asla bilemeyecek olmanız üzücü."

Kollarını kavuşturdu. "Beni aydınlatır mısınız?"

Sinsi bir şekilde kıkırdadım. "Bu, kibar bir ortamda konuşulacak türden bir konu değil."

"Neyse ki, hiç de kibar değilim."

Gözlerim onun meydan okuyan yüzünde dolaşıyor, dikkatini çekmek için can atıyorum. "Şey, öncelikle bu konuşmayı çok daha özel bir yerde yapmamız gerekiyor. Sana yapacaklarımın hepsinin bir izleyici kitlesi tarafından izlenmesini istemem. En azından ilk seferinde."

Sözlerim üzerine göz bebeklerinin büyümeye başlaması beni çok sevindirdi. "Ciddi misin?"

"Ölümcül," diye bir yudum viski aldım. "Hakkımı ortaya koymadan seni koruyamazdım. O kusursuz dudaklarında başka bir adamın adının olması sana yakışmazdı."

Yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. "Sanırım beni korumak için parmağını bile kıpırdatmadan önce dudaklarımın penisinin etrafında olmasını isterdin."

"Tam tersine, parmaklarımı meşgul edecek birçok yol bulabileceğimizden eminim."

Gözlerinin elime, hâlâ bardağın kenarında dönen parmağıma nasıl kaydığını fark etmeden edemiyorum. Yavaşça bardağı ağzıma götürüyorum ve koyu renkli gözleri hareketimi takip ederken inlememeye çalışıyorum.

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladığında, penisim pantolonumun içinde sertleşmeye başladı.

“Rocco, ben...”

“Cas!”

Claudio Lazzaro'nun o yavaş konuşma tarzını duyduğumuzda ikimiz de irkildik. Sanırım hayatımda hiçbir erkekten bu kadar nefret etmemiştim.

“Lazzaro, Bayan Cassandra burada benimle vakit geçirmekten çok keyif aldı.” Ona gülümseme zahmetine bile girmedim. “Anlaşılan benden bir şeyler saklıyormuşsunuz.”

Lazzaro'nun çenesinde bir seğirme belirdi. “Cas daha bir hafta önce işe başladı, efendim.”

“Ama sanki birbirinizi uzun zamandır tanıyorsunuz gibi görünüyor?”

Cas boğazını temizledi. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı, sevgilim?”

Lazzaro'nun omuzlarındaki gerginliği iyice artıran bu sevgi sözcüğünü görünce midem bulanıyor. Biz konuşurken kulübün müşterilerinin çoğu ortadan kaybolmuştu ve personel barın büyük bir kısmını toplamıştı. Acaba yüzüne yumruk atsam fark ederler miydi?

“Arkada olmana ihtiyacım var,” diyor Cas'e. Başka bir açıklama yapmıyor.

“Sağ.”

Cas'e dönüp baktığımda, duygusuz bir şekilde ellerine baktığını hemen fark ettim. Tüm tavrı bir anda değişmiş gibiydi.

Az önce konuştuğum o kendinden emin kadın neredeydi? Flörtlerime birebir karşılık verebilen, aynı zamanda beni hizaya da getiren o kadın neredeydi?

“Görünüşe göre vaktinizi yeterince aldım,” diye ilan ediyorum ikimiz de ayağa kalkarken.

Çok düşünmeden uzanıp Cas'in elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm. Dokunuşla tenimin kızarmasını görmezden gelmeye çalışıyordum. “Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Angioletta.”

Ela gözleri benimkine dikildi. Orada bulduğum özlemi sadece hayal ettiğimi ummaktan başka çarem yok. İkimiz için de.

Omuzuna sert bir el bastırdı. “Sıcaklamış olmalısın Cas. Şu ceketini çıkaralım ve sana normal kıyafetler giydirelim.”

Kadın itiraz etmeye fırsat bulamadan, Claudio kolundan çekiştirip onu deri ceketinden dışarı sürükledi.

Cas'in açıkta kalan bedenini görünce içimde ilkel bir kükreme yükseldi, ama sonra...

Sonra nefes almayı bırakıyorum.

Cas kollarını örtmeye çalışır ama artık çok geçtir. Claudio koruyucu, hatta sahiplenici bir şekilde kolunu omuzlarına atar.

Morluklar elleriyle birebir aynı.

* * *

Okumaya devam etmek ister misiniz? O halde Rocco ve Cas'in hikayesini tamamlamak için buraya tıklayın: [Günah ve Sırlar: Zoraki Yakınlık Mafya Romantizmi](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM